

Bà Xã Keo Kiệt Đến Đòi Tiền

Contents

Bà Xã Keo Kiệt Đến Đòi Tiền	1
1. Chương Mở Đầu	2
2. Chương 1	3
3. Chương 1 .2	6
4. Chương 1 .3	8
5. Chương 2 .1	10
6. Chương 2 .2	12
7. Chương 2 .3	14
8. Chương 3	16
9. Chương 3 .2	18
10. Chương 3 .3	20
11. Chương 4 .1	22
12. Chương 4 .2	24
13. Chương 4 .3	26
14. Chương 5 .1	28
15. Chương 5 .2	30
16. Chương 5 .3	32
17. Chương 6 .1	34
18. Chương 6.2	36
19. Chương 6 .3	36
20. Chương 6 .4	38
21. Chương 7 .1	41
22. Chương 7 .2	43
23. Chương 8 .1	45
24. Chương 8 .2	48
25. Chương 8 .3	50
26. Chương 9 .1	52
27. Chương 9 .2	54
28. Chương Ngoại 1: Em Oi, Làm Ôn Cho Tôi Mượn Hai Trăm Đồng!	56
29. Chương Ngoại 2: Mẹ Con Bản Tính Di Truyền?	57

Bà Xã Keo Kiệt Đến Đòi Tiền

Giới thiệu

Khi cãi nhau, phụ nữ nói ghét nhưng thật ra lại không ghét lắm, chiều chuộng là ok. Khi chiến tranh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-keo-kiet-den-doi-tien>

1. Chương Mở Đầu

Mở đầu

Dịch: Tử Linh Lan

Chỉnh dịch: Mon

Ông Hà, bà Hà từ nước ngoài về, họ không mấy tin vào cái tục chọn đồ vật trong lễ thôi nôi, bởi vì tập tục này chả có căn cứ khoa học gì cả. Con nít vốn hiếu động, thấy cái gì trước mặt thì sẽ bốc lấy cái đó, sao có thể cho là thật, nghĩ rằng sau này đứa bé lớn lên thì sẽ phát triển theo hướng ấy cơ chứ?

Cho nên khi ông nội của Hà An Ân nói là muốn tổ chức chọn vật trong lễ thôi nôi cho đứa con yêu quý vừa tròn một tuổi của họ, thì họ chỉ xem cho có lệ, chứ không hề để tâm tới.

Nhưng ông nội lại rất coi trọng chuyện này, lễ thôi nôi của cô cháu gái yêu quý, làm sao mà có thể giao cho hai vợ chồng không biết gì kia làm qua loa được. Bởi vậy, ông đã thay cháu gái mình lo hết mọi thứ cho lễ thôi nôi, từ bàn tính vàng, bình hoa cổ cho tới thước kẻ, bánh bao nóng... thứ gì cũng có.

Chờ mong mãi mới tới ngày trọng đại này, ông mời hết tất cả người thân và bạn bè của gia đình tới chứng kiến giờ phút quan trọng này. Nguyên cái sảnh lớn, mọi người tham dự thật náo nhiệt.

“Ân Ân à, con xem kỹ mấy món đồ này nha, thứ mà con thích nhất ấy, nhớ là phải nắm thật chặt nha, tuyệt đối không được buông ra đâu!” Vừa ôm cháu gái bảo bối, ông vừa căn dặn kỹ lưỡng, lại còn để cho đứa cháu gái ngẩng đầu cười xinh xắn, hớp hồn của biết bao vị khách.

“Lão Hà à, cháu gái ông xinh xắn thật đấy!”

“Woa! Đáng yêu quá đi! Nếu mà tôi cũng để được đứa con dễ thương thế thì tôi cũng chả sợ mập hay sợ đau gì nữa!”

Ông nghe mọi người khen liền ngẩng đầu một cách kiêu ngạo, đón nhận những ánh mắt ngưỡng mộ. “Biết chưa? Ân Ân.”

“A ua a ua...” Đứa trẻ bụ bẫm giơ tay lên, y như đang trả lời ông nội vậy.

“Giỏi lắm, giỏi lắm, Ân Ân của chúng ta là đứa trẻ thông minh mà.” Ông cũng không quan tâm cháu gái mình nói gì, ông chỉ cảm thấy cháu gái nhà ông là đứa trẻ thông minh nhất thế giới, hiểu chuyện nhất thế giới, và dĩ nhiên, hiểu luôn cả những gì ông nói.

Ông bà Hà thấy ông nội như vậy thì thở dài một hơi.

Xem giờ giấc, thấy giờ lành đã đến, ông liền thả cháu gái bé bỏng xuống nền nhà đã được lau chùi sáng bóng, để nó bò về phía trước.

Bạn nhỏ khỏe mạnh của chúng ta bỏ được một lát thì dừng lại, quay đầu lại nhìn ông nội, ba mẹ và những người xung quanh. Đôi mắt to tròn cứ chớp chớp, trông cực kì đáng yêu.

“Ân Ân ngoan, mau bỏ lên lấy đồ vật đi!” Ông nội cô bé lòng như lửa đốt, muốn biết trong tương, cháu gái cưng của mình sẽ có thành tựu vĩ đại gì.

“Ua oa” Cô nhóc kêu lên một tiếng rồi tiếp tục bỏ về trước trong sự hồi hộp chờ đợi của mọi người. Bỏ tới nơi được đặt đầy những vật phẩm được chuẩn bị thì bắt đầu ngơ ngác.

“Ân Ân à, lấy bút lên, sau này học giỏi, làm tài nữ!”

“Ân Ân, lấy thước đi, sau này lớn làm thẩm phán!”

“Lấy con dấu ấy, làm chính trị!”

“Tôi thấy lấy bánh bao tốt hơn, được ăn là hạnh phúc rồi!”

Trừ ông bà Hà, tất cả mọi người đều nôn nóng, ai cũng lo sợ cô bạn nhỏ dễ thương này cầm nhầm đồ, sẽ thê thảm cả đời.

Sau đó, cô bạn nhỏ này giờ vẫn đang ngu ngơ này đột nhiên bỏ về phía trước, với tay bắt lấy tờ 100 tệ màu đỏ. Căn phòng vốn đang ồn ào bỗng dừng im bật, ngơ ngác nhìn cô nhóc đang cầm chặt tờ tiền không chịu buông, còn cười híp mắt, nhe mấy cái răng sữa mới nhú kia.

Ông nội cô bé ngăn người ra. Tờ tiền ấy, ông chỉ để ở đó cho có mà thôi, nghĩ sao cũng không thể ngờ được cháu gái bé bỏng không thèm ăn bánh bao, không thèm lấy bút vàng, cũng không lấy bàn tính ngọc, mà chỉ nắm chặt lấy tờ tiền mỏng lét ấy, còn ôm khư khư trong lòng vàng như ngọc. Phải chăng điều này dự báo sau này cháu gái bé bỏng của ông sẽ là một thần giữ của không? Ông cảm thấy mình sắp tăng xông.

Hai vợ chồng họ Hà thấy ông bị đả kích như vậy, vội vàng an ủi: “Ba à, thôi nôi thôi mà, con nít chơi nghịch, ba đừng cho là thật”

Đừng cho là thật sao? Ông nhìn đứa cháu gái đang nghịch tờ tiền màu đỏ kia. Thật sự có thể không cho là thật sao?

2. Chương 1

Dịch: Tử Linh Lan

Chỉnh dịch: Mon

Ngày bảy hàng tháng là ngày mà Hà An Ân trông mong nhất, vì đó chính là ngày cô được công ty phát lương.

Mới sáng sớm, Hà An Ân đã tới máy ATM, rút thẻ, nhập mật khẩu, vào mục số dư tài khoản, lòng vô cùng sung sướng, phấn khởi. Cô rút thẻ ra trong tâm trạng vui vẻ hạnh phúc nhất rồi chạy thật nhanh tới công ty gần đó.

Công ty mà cô đang làm là một tập đoàn đa quốc gia lớn số một số hai trong nước, chi nhánh phân bố rộng khắp cả nước, thậm chí có mặt tại Bắc Phi cho đến Nam Mỹ. Với một tập đoàn lớn như vậy thì tiền lương lẫn tiền thưởng đều rất hấp dẫn, cho nên khi vừa tốt nghiệp, Hà An Ân đã không đắn đo mà xin vào công ty này, trở thành một trong những nhân viên trong bộ phận tài chính. Sau ba năm không ngừng cố gắng, cô cũng từ một trợ lý kế toán nhỏ nhoi trở thành một cô kế toán không thể thiếu của bộ phận này.

Còn về lý do sao cô lại trở thành kế toán ư? Là thế này, tất cả là do nó có thể nhìn thấy tình hình tài chính của công ty, tính xem tiền thưởng cuối năm dự kiến có tăng không? Cho nên khi nhìn thấy doanh thu của công ty cứ tăng liên tục, cô cũng sẽ không kiềm chế được mà phấn khích theo!

Đeo thẻ nhân viên vào, cô vội chen vào cái thang máy đã kẹt cứng và nhìn bạn đồng nghiệp không kịp vào thang máy với ý xin lỗi, khẽ mỉm cười chào. Sau nhiều lần thang máy lên rồi dừng, dừng rồi lên, cuối cùng cô cũng tới phòng làm việc của mình.

“Chào buổi sáng, An Ân.” Vừa mới cất cái túi xách, những người đồng nghiệp thân thiết với cô đã vây quanh cô.

“Chào mọi người, sao hôm nay ai cũng trang điểm đẹp thế? Có cả... Ủa, hôm nay mọi người cùng đi dự tiệc hả?” Bộ phận tài chính được ví như một tu viện vậy, ngoài giám đốc ra thì còn lại tất cả đều là nữ, cho nên ngày thường ai nấy đều rất.. uhm ... rất là mộc mạc giản dị. Thế mà hôm nay ai cũng trang điểm xinh đẹp như hoa, tính ra chỉ có cô là không khác gì, chỉ mặc bộ đồng phục vest đen và chiếc áo sơ mi trắng trông rất ngứa mắt.

“Tôi đã nói là An Ân sẽ quên rồi mà.”

“Cô ấy hả, trong mắt chỉ có hôm nay phát lương thôi, cùng với số dư trong tài khoản chứ gì nữa!”

Nghe đồng nghiệp không ngừng nhận xét về mình, Hà An Ân cũng chẳng tức giận, ngược lại còn cảm thấy mấy cô ấy nói cũng đâu có sai, sự thật rành rành như thế thì làm sao mà cô giận được cơ chứ!

Có điều cái việc mà mọi người nói cô “quên rồi” lại khiến cô rất tò mò.

“Các vị tiểu thư, xin mọi người hãy chỉ điểm bên mê, tiểu muội sẽ cảm kích lắm đấy!”

Tất cả bọn họ vốn biết cái cô Hà An Ân giữ cửa này, ngoài tiền ra thì chẳng quan tâm tới chuyện gì cả.

Cái cô này có thể vì 1 tệ mà bất chấp trời nắng chang chang, đi thêm ấy con phố để mua bữa trưa không hề ngon nhưng lại rẻ. Rõ ràng là có thể tự lái xe đi lại, nhưng muốn tiết kiệm tiền xăng nên ngày nào cũng mang đôi guốc cao gài một tác chen chúc trên những chiếc xe buýt hay tàu điện ngầm.

Nhưng điều khiến họ không thể tin nhất là, vì đuổi theo một tên trộm không có mắt mà cô đã chạy bộ hơn nửa tiếng đồng hồ chỉ để lấy lại cái bóp chỉ có 10 tệ trong đó.

Cứ như vậy, những chuyện tưởng như không thể nghe thấy, nhìn thấy thì họ đã được chứng kiến từ Hà An Ân. Lúc đầu thì khó mà tin, qua ba năm đầy gian khổ, họ đã quen dần và tập được chiêu sắc mặt không đổi rồi.

Như được tăng bốc lên tận mây xanh bởi câu nói mát lòng mát dạ, các đồng nghiệp nữ vui vẻ giải quyết thắc mắc cho cái cô thần giữ cửa này: “An Ân à, cô quên rồi sao, giám đốc Hoàng của chúng ta đã tới tuổi về hưu rồi, thứ năm tuần trước là ngày cuối cùng ông ấy đi làm.”

Hà An Ân ráng mà nhớ lại, sau đó nói trong vẻ mặt bi thương: “Dúng rồi, tôi nhớ.”

Nhằm chia tay vị nguyên lão này, bộ phận tài chính các cô đã thống nhất, quyết định tặng cho ông ấy một cái kỷ niệm chương. Những 500 tệ xương máu lặn, làm sao mà cô quên được cơ chứ!

Nhìn thấy sắc mặt của cô, các nữ đồng nghiệp tự hiểu nên lập tức quay đi chỗ khác, để trách nhiệm an ủi và giải thích thắc mắc cho một người.

Khẽ lườm mọi người bằng con mắt khinh thường, Phương Du Du nhận trọng trách liền vỗ vai Hà An Ân an ủi: “Ví của cô mất đi một lượng ‘máu’ lớn nên trưa nay tôi khao cô bữa trưa, ngoan nha!”

“Thật không vậy!” Đôi mắt đang tuyệt vọng bỗng trở nên long lanh, khiến người ta chịu không được liền vỗ nhẹ lên đầu cô.

Cũng vì cái khuôn mặt đáng yêu và ngây thơ vô tội vạ này, nên dù cô có cái tính xem tiền như mạng thì cũng chẳng ai ghét cô cho đành, và nghiêm nhiên cô trở thành thú cưng của chị em trong phòng.

Khi tâm trạng vui vẻ thì xoa đầu cô, vỗ má cô, còn tâm trạng không tốt thì sẽ xả vào cô. Chỉ cần không liên quan đến tiền bạc là tính cách của Hà An Ân liền lương thiện vô hại.

“Thiệt mà, thiệt mà!” Phương Du Du xoa đầu cô như xoa chú cún cưng vậy. “Hôm nay sẽ có giám đốc mới tới nhậm chức, nghe tiểu Trần bên phòng nhân sự nói, giám đốc nhậm chức hôm nay là một thạc sĩ từ nước ngoài về, anh ta từng làm việc mấy năm trong công ty tài chính lớn nhất thế giới, cũng từng làm giám đốc

ở đó, nhưng vì muốn về nước phát triển sự nghiệp nên mới từ chức ở nơi tương lai tươi sáng ấy mà về công ty mình làm giám đốc đó!”

Hà An Ân gật gật đầu, một người du học từ nước ngoài về với tương lai xán lạn, chỉ mới nghe tới đây thôi đã khiến cho bao cô gái chưa chồng mơ tưởng tới, chẳng trách hôm nay mọi người ai nấy không khoe ngực thì cũng khoe chân.

Cô háo sắc ngắm nhìn những làn da trắng trẻo mịn màng, mấy khi cái tu viện này có khung cảnh tươi xinh thế chứ?

“A! Tôi thấy rồi nè, tiểu Trần đang dẫn một người đàn ông đi về phía này!” Một cô đồng nghiệp vừa lùi về sau và nói to.

Nghe thấy vậy, các nữ đồng nghiệp lập tức nhảy cẫng lên, kẻ thì chỉnh váy, người thì chỉnh lại ngực, chỉ có Hà An Ân nhàn hạ đi tới cửa, đứng đó và đợi mấy cô kia chỉnh trang xong cùng qua đây xếp hàng đón mừng.

Nhìn ra ngoài thì quả thực tiểu Trần dẫn theo một người đàn ông đi về hướng này, càng lúc đến càng gần, Hà An Ân cũng lặng lẽ nhìn rõ tướng mạo của anh ta.

Mắt to mày rậm, sống mũi cao, môi mỏng quyến rũ, thoát nhìn khác hẳn với những mỹ nam như hoa của Hàn Quốc đang được yêu thích hiện nay. Nhưng sự nam tính cùng với thân hình cao to lực lưỡng nhìn có cảm giác rất an toàn, cũng khiến người ta có một cảm giác muốn được dựa dẫm, che chở.

Bỗng nhiên, Hà An Ân nheo con mắt đang nhìn say sưa lại, chẳng biết tại sao cái anh chàng này càng nhìn càng thấy quen, khiến cô chịu không được phải lục lại trong kí ức xem xem rốt cuộc anh chàng này đã từng dính líu gì với cô, có liên quan gì tới tiền bạc của cô hay không ?

Người mà có thể khiến cô nhớ dai rất là hiếm, đại đa số là những người đã từng mượn tiền cô, nên cô mau chóng nhận ra người trước mặt ngay.

Năm cô học trung học năm thứ nhất (lớp 10 của ta), từng có một đàn anh trong trường nói là ví của anh ta bị mất cắp, nhưng do gia đình anh ta có việc nên phải về nhà gấp. Bởi vậy anh ta đã để lại thẻ học sinh của mình để thế chấp và mượn cô 200 tệ để bắt xe về nhà. Anh ta còn hỏi cả tên và lớp của cô. Anh ta bảo vì anh phải ra nước ngoài một chuyến, khi về nước sẽ đem tiền tới trả cho cô.

Lúc ấy, cô thấy đàn anh này là một học sinh nổi tiếng, giỏi nhất trường, bất kể cuộc thi nào thì tên anh cũng nằm ở đầu bảng. Vả lại dáng vẻ của anh ta quả thực là rất vội vã, bởi vậy nên cô cũng thật thà lấy từ trong bóp của mình ra tờ 200 tệ – tiền cơm và đi lại trong một tuần của cô – để đổi lấy thẻ học sinh của anh ta.

Tuy ngày hôm đó cái bụng cô đói meo nhưng vẫn cố chấp không mượn tiền của bạn bè và đi quãng đường hơn một tiếng đồng hồ để về nhà. Nhưng do trong lòng nghĩ tiền sẽ được trả ngay, vả lại cô cũng làm được một chuyện tốt, nên cũng không thành vấn đề.

Nhưng mãi tới khi cô đợi tên kia tới trả tiền nguyên một tháng ròng mà vẫn không thấy, cuối cùng do chịu không nổi nên cô mới tìm đến tận lớp của hắn để hỏi. Không ngờ là cái cô nhận được không phải 200 tệ cô đã cho mượn, mà là một tin xấu: anh ta đã chuyển trường đi rồi!

Như sét đánh ngang tai. Nghĩ lại mà xem, Hà An Ân cô đường đường là một thần giữ cửa mà lại bị người ta lừa gạt. Mặc dù chỉ có 200 tệ nhưng cũng đủ khiến lòng cô tan nát không nói nên lời rồi! Không ngờ hôm nay đã cho cô gặp lại tên đàn anh từng mượn tiền không trả này tại công ty, quả là lưới trời lồng lộng. 200 tệ đã lâu không gặp của tôi ơi...

3. Chương 1.2

Cô lập tức chạy vội về chỗ ngồi của mình, lục lọi trong túi xách để tìm cái thẻ học sinh đã ngả màu vàng. Mấy năm nay cô luôn tự hỏi mình có thể tìm được anh ta hay không nên lúc nào cũng để cái thẻ ấy trong giỏ xách. Quả nhiên trời không phụ lòng người nên hôm nay cái thẻ này cũng trở nên hữu dụng.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người trong phòng tài chính, Hà An Ân lao về phía người đàn ông cao to vừa bước vào: “Đỗ Khang à, tôi tìm anh thật là vất vả!”

Câu nói mờ ám này khiến ai nấy đều ngỡ ngàng, mắt chữ a mồm chữ o nhìn đôi nam nữ này. Trong đầu tự động vẽ nên câu chuyện gọi là “gian tình”

Bị chặn đường rồi lại còn nghe phải những lời mờ ám này, Đỗ Khang nhú mày nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình.

Anh có thể khẳng định rằng, trong số những mối tình mà mình đã trải qua thì chắc chắn không có cô gái trước mặt. Anh cũng chẳng bao giờ có chuyện “tình một đêm” nên cô ta cũng chẳng phải người đã từng quan hệ chớp nhoáng với anh. Quan trọng nhất là anh chưa bao giờ bị mất trí nhớ, cho nên những tình huống đại loại như vậy rõ ràng là không thể xảy ra. Nhưng sao cô ta lại có thể gọi tên anh rõ mồn một như vậy...

“Sao anh có thể đối xử với tôi như thế hả?” Hà An Ân vừa nắm chặt tấm thẻ học sinh vừa chỉ trích: “Anh có biết rằng mấy năm nay tôi tìm anh cực khổ thế nào không? Sao anh lại có thể... Lại có thể bỏ đi như vậy được?”

Hà An Ân nói những lời càng mơ hồ khiến cho các nữ đồng nghiệp vốn đang háo hức chào đón giám đốc mới bỗng nhìn Đỗ Khang bằng ánh mắt khinh bỉ.

Vốn dĩ họ cứ nghĩ rằng Hà An Ân chỉ biết đến tiền, yêu tiền còn hơn yêu đàn ông, cho nên tới nay mới không yêu đương gì cả. Ai ngờ, thì ra là do cô ấy đã từng chịu sự tổn thương lớn như vậy, bị đàn ông ruồng bỏ, nên tới nay mới không dám yêu lần nữa.

Nhìn thấy cô bé giữ cửa được cưng chiều của cả phòng bị người ta chà đạp như vậy, tất cả bọn họ đều nuốt không nổi cục tức này. Vả lại Hà An Ân còn một lòng một dạ lưu luyến “tên phản bội” này khiến bọn họ càng thấy tức vì sự vô dụng của cô hơn.

Khi họ định người giữ chân, kẻ giữ tay, để kéo vật cưng tội nghiệp này về che chở, sau đó sẽ ra sức dạy dỗ tên đàn ông thất bại kia thì những lời nói sau đó của vật cưng lại khiến họ đau tim.

“Anh nợ tôi 200 tệ, định khi nào trả đây?” Hà An Ân lấy hết sức đưa cái thẻ sinh viên đang nắm chặt trên tay ra: “Đây là thứ anh đã thế chấp chỗ tôi, mau trả tôi 200 tệ!”

Một luồng áp thấp quái lạ tràn tới khiến mọi người im bật, bầu không khí yên lặng như tờ.

Đỗ Khang – người trong cuộc – khi nghe thấy những lời tố cáo này thì hai mắt tròn tròn với vẻ không dám tin, nhận cái thẻ gì đó làm bằng giấy từ tay cô, tỉ mỉ xem xét. Từ tấm hình đã xỉn màu, anh có thể nhận ra người trong hình quả là anh, đồng thời cũng nhận ra cô gái trước mặt. Cô đúng là cô bé đàn em mà anh đã từng mượn tiền lúc trước.

Nổi xấu hổ bỗng ập đến, gần như khiến anh chết ngạt. Từ nhỏ tới giờ anh chưa bao giờ gặp phải tình huống nhục gần chết như vậy. Nhưng anh vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, sắc mặt không đổi mà lấy ví ra, từ chiếc ví căng đầy tiền rút ra hai tờ một trăm tệ đặt vào tay Hà An Ân.

Hai trăm tệ! Hà An Ân mừng rỡ đón lấy và ôm vào lòng.

Hai trăm tệ này đã khiến cô ngày nhớ đêm mong, cuối cùng cũng đã trở về cạnh cô, cô liền nở nụ cười tươi rói với cái người không còn mang nợ nữa: “Giám đốc Đỗ, chào mừng anh!”

Miệng thì cười, lại cộng thêm câu nói chào mừng của cô, các nữ đồng nghiệp vốn đang trở người như tượng đá chợt hoàn hồn lại. Hòa bình lập lại, liền thu hết bộ mặt hung dữ, niềm nở chào: “Chào mừng anh, giám đốc Đỗ!”

Lướt mắt nhìn kĩ càng từng khuôn mặt, cuối cùng dừng lại trên người “cô gái 200 tệ” đang cười một cách cực kì vui vẻ, anh chậm rãi nói: “Chào mọi người, hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác tốt.”

Một cơn ớn lạnh từ từ hiện lên sau gáy khiến Hà An Ân run lên một cái. Cô ngẩng lên nhìn máy điều hòa, nhiệt độ cũng không phải thấp thì sao cô lại lạnh run lên nhỉ ?

Quan mới nhậm chức thì tích cực, Hà An Ân khê thờ dài một tiếng, nhìn bầu trời đã tối mịt bên ngoài. Các đồng nghiệp đa số đều đã về, người ở lại làm việc, chỉ có mình cô và Đỗ Khang đang ở trong phòng làm việc riêng.

Mặc dù tình huống làm quen không được hài hòa lắm, nhưng hầu hết các nhân viên nữ trong bộ phận tài chính đều bị giám đốc mới nhậm chức làm mê hoặc. Anh ta không những thưởng phạt phân minh mà còn rất hào phóng, cuối tháng nào cũng đều dẫn họ tới nhà hàng ăn cơm, thăm hỏi công việc cực nhọc của họ. Cộng thêm anh ta rất manly, rất nam tính, khiến người khác cảm thấy rằng nếu làm việc cho anh ta thì chắc chắn sẽ có kết quả tốt. Một người sếp tốt như vậy thì ai mà lại không thích cơ chứ? Dĩ nhiên là trừ cô Hà An Ân đang bị gây khó dễ ra.

Sao cô lại bị gây khó dễ chứ? Là Đỗ Khang làm khó cô sao? Hay là bắt bẻ công việc của cô trước mặt mọi người, khiến cô mất mặt? Thật ra thì tất cả đều không phải vậy.

Đỗ Khang không gây khó dễ gì cô cả, chẳng bắt bẻ cô trước mặt mọi người, thậm chí chưa từng nói lời nặng tiếng nhẹ với cô bao giờ. Lúc Đỗ Khang mời cơm, cô cũng có phần. Ngược lại, ăn toàn món ăn đắt tiền nên cô ăn còn nhiều hơn người khác, nhưng cô vẫn bị gây khó dễ.

Tuy Đỗ Khang chưa bao giờ hạnh hộc cô, nhưng lại tăng lượng công việc cho cô, khiến cho cô phải ngày đêm tăng ca. Mặc dù không bắt bẻ cô trước mặt mọi người, nhưng sẽ dùng những ngón tay thanh mảnh của mình chỉ ra chỗ sai của cô, sau đó dùng ánh mắt lạnh đậm nhìn cô, khiến cô phải áy náy, xấu hổ muốn chết. Anh ta trước giờ cũng chưa bao giờ nói nặng với cô, là bởi vì nhân vật lớn như anh không thêm nói nhiều với kẻ tép riu như cô, chỉ cần nói vài ba chữ đã có thể bắt cô làm việc.

Anh ta làm như thế, chẳng phải gây khó dễ cho cô thì gọi là gì? Vấn đề là tiền lương và tiền thưởng của công ty này hấp dẫn hơn những công ty khác, hơn nữa tình cảm thấm thiết với các đồng nghiệp trong ba năm qua cũng khiến cô không đành lòng ra đi. Cho nên dù cho Đỗ Khang có không ưa cô hay làm khó cô đi nữa thì cô cũng vẫn không có dự tính sẽ từ chức.

Thu mắt lại không ngắm trời nữa, cô quay qua dán mắt vào màn hình máy tính, trên đó là những con số và chữ phân tích dày đặc, nhìn thấy mà khiến cô phải thở dài.

Cô vốn muốn về nhà sớm một chút để nghỉ ngơi, thậm chí lúc 6 giờ kém 15 cô đã cất dọn đồ đạc, định bụng 6h đúng là sẽ xách giỏ chuẩn về ngay. Cô đã tăng ca đúng hai tuần liền, ngày nào cũng từ 9h sáng tới 10h tối, tinh thần và thể xác của cô đã mệt đến rã rời rồi.

Hôm nay phải khó lắm mới hoàn thành xong công việc Đỗ Khang giao, trong lòng cô chỉ mong chờ giờ tan ca mau mau tới thì lại đột nhiên nhận được điện thoại của Đỗ Khang. Công việc phân tích tình hình tài chính ba năm trở lại đây lại được đổ lên đầu cô, đập đổ mong ước nhỏ nhoi của cô một cách vô tình.

Số liệu thì đã có sẵn rồi, nhưng để viết ra bản phân tích tỉ mỉ mà lại là ba năm, đó hẳn chẳng phải công việc nhẹ nhàng gì. Cho nên cô bẻ nguyên một đồng tài liệu từ kho dữ liệu về trong ánh mắt đồng cảm xen lẫn thương xót của những người bạn đồng nghiệp, bắt đầu lao vào làm cái công việc khiến người ta phải kiệt quệ này.

“Bỉ ổi, đúng là bỉ ổi!” Hà An Ân vừa làm vừa rủa, dĩ nhiên tên bỉ ổi đó chính là tên Đỗ Khang đang gây khó dễ cho cô chứ ai.

4. Chương 1 .3

Cô suy đi nghĩ lại, chỉ có một nguyên nhân khiến anh ta gây khó dễ cho cô, chính là vì cô đòi anh ta trả 200 tệ ngay trước mặt mọi người. Có điều cô không hiểu, thiếu nợ trả tiền là chuyện hết sức hiển nhiên, nhưng sao đến lượt cô đòi nợ thì lại bị người ta chỉnh một cách thảm hại như vậy, còn không dám ho he phản kháng nữa.

Đúng là làm dâu trăm họ mà.

Khó khăn lắm mới hoàn thành xong bảng báo cáo, rồi mất 10 phút để kiểm tra lại xem có bị sai sót chỗ nào không, Hà An Ân nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên tay, thì ra đã hơn 9h tối rồi. Nhưng cô không thấy đói chút nào, chắc là bận ngập đầu nên không biết đói là gì nữa.

Cô click chuột vào lệnh print, máy in chạy rè rè, in tài liệu ra. Cô sắp xếp lại cẩn thận rồi cho vào bìa hồ sơ, xong cấp nó đi tới trước phòng làm việc của Đỗ Khang, lịch sự gõ cửa.

“Giám đốc Đỗ.”

Đỗ Khang đang chăm chú xem tài liệu bỗng ngẩng đầu lên, mặt có vẻ ngạc nhiên, dường như là sững sốt khi cô còn ở công ty vào giờ này. “Vào đi.”

Hà An Ân bước vào, đặt bảng báo cáo đã làm xong lên bàn làm việc của anh. “Giám đốc Đỗ, đây là báo cáo tài chính mà anh cần.”

“Báo cáo tài chính?”

“Phải, 5h50 phút hôm nay anh đã gọi điện thoại nói là muốn xem bảng báo cáo phân tích tài chính.” Cô nhắc nhở, khi nói tới mấy chữ “5h50 phút” thì nhấn mạnh, như đang nghiêng răng nghiêng lợi rửa thầm trong lòng: đồ đáng ghét, còn giả vờ giả vịt nữa.

“Tôi không hề nói là cô phải giao ngay trong hôm nay.” Đỗ Khang im lặng một lát, rồi bình thản nói.

Hà An Ân cảm giác như nụ cười trên mặt mình như đơ lại. Đúng là Đỗ Khang không hề bảo cô phải giao cho anh ta ngay, nhưng cũng không cho cô thời hạn, hơn nữa khi nói, giọng anh giống như là cần xem gấp lắm vậy. Cô gào thét trong lòng nhưng ngoài mặt lại không dám thể hiện ra, ai bảo tên đáng ghét trước mặt này là sếp của cô chứ.

“Cũng không sao ạ, nếu tôi làm xong sớm thì anh có thể xem sớm một chút.” Trải qua sự tôi luyện vô tình của xã hội trong suốt 3 năm, bản lĩnh ngụy trang của Hà An Ân tuy chưa bằng những người lão luyện nhưng cô tự cho là cũng không kém, ít nhất sẽ không chống đối cấp trên một cách công khai, cho nên chỉ có thể thầm nghiêng răng rồi vừa nói vừa cười.

“Hôm nay tôi sẽ không xem nó.” Nhưng cô không ngờ là Đỗ Khang lại chơi cô một vỏ đau đớn như thế.

Đây chẳng phải ức hiếp người khác một cách trắng trợn sao? Hà An Ân cảm thấy máu nóng đã bốc lên tới não. Quả nhiên tên Đỗ Khang này không thích cô, thậm chí là ghét cô.

“Nếu không có việc gì khác thì tôi về trước đây.” Hà An Ân nhanh chóng quyết định trước khi mình phát hỏa với anh ta. Đâu không lại thì chỉ có nước đi chứ biết sao?

“Đợi chút đã.” Giọng nói trầm thấp của Đỗ Khang vang lên, ngăn bước chân đang định bước đi của cô.

“Còn chuyện gì sao ạ?” Đã 9 rưỡi gần 10 giờ rồi, còn có chuyện gì bảo cô làm nữa chứ?

Hà An Ân cảm thấy mình đúng là xui xẻo. Đâu không lại thì thôi, ngay cả bỏ đi cũng không có quyền nữa, trên đời này còn có công lý không đây?

“Đợi tôi 10 phút.”

10 phút? Đợi 10 phút làm cái gì? Hà An Ân nhìn anh bằng ánh mắt đầy chấm hỏi.

“Tôi cũng phải về, tiện đường đưa cô về luôn.”

Hà An Ân ngăn người, sau một hồi đấu tranh tư tưởng thì từ chối: “Không cần đâu giám đốc, công ty và nhà tôi đều rất gần trạm tàu điện.”

Thật ra, nếu là ngày thường, có xe miễn phí để đi thì chắc chắn Hà An Ân sẽ gật đầu đồng ý ngay mà không cần phải nghĩ, cho dù đó có là người cô ghét chẳng nữa. Thế nhưng hôm nay cô đã bị đả kích quá lớn, sợ là lỡ như lên xe bị Đỗ Khang kích thích thêm chút xíu nữa thôi là sẽ nổi cơn tam bành, hóa thành quỷ dữ bóp chết anh.

“Không cần thật sao?” Giọng Đỗ Khang hết sức lãnh đạm, kiểu như ‘tôi chỉ hỏi cho có, cô đừng tưởng thật’.

“Phải, cảm ơn.” Gần như nghiêng rằng để nói cảm ơn, cô xoay người ra khỏi phòng làm việc, trở về chỗ của mình tắt máy tính, sau đó đi tới thang máy với tốc độ nhanh nhất, cứ như là phía sau có con quái vật gì đáng sợ lắm đang đuổi theo cô vậy.

Đỗ Khang từ phòng làm việc ra sau, vừa vặn nhìn thấy bộ dáng cuồng quýt như chạy trốn của cô.

Anh tựa người vào khung cửa. Nói thật, đúng là anh cũng không thích hành vi đòi nợ công khai trước mặt mọi người của cô. Thử hỏi có người nào bị người ta nhìn với ánh mắt ‘nợ không chịu trả’ mà mặt không đổi sắc không? Nhất là anh không có ý quýt nợ cô.

Năm ấy ông ngoại anh đột nhiên bị tai biến, anh và người nhà vội vã lên máy bay sang Mỹ, ai ngờ trước đó ba mẹ anh cũng đã sớm quyết định cho anh sang bên đó du học nên anh vừa đi thì ông bà đã nhờ cậu làm thủ tục thôi học cho anh.

Mới đầu anh cũng canh cánh trong lòng là chưa trả được 200 tệ cho cô gái tốt bụng kia. Nhưng không may là anh vừa sang Mỹ, cần phải thích ứng với hoàn cảnh mới, nên sau đó lỡ quên mất 200 tệ kia đi. Mãi đến hôm ấy, cô gái năm xưa giờ đã trở thành cấp dưới của anh, còn bất ngờ nhào tới đòi nợ, anh mới nhớ thì ra mình còn khoản nợ chưa trả.

Thật ra anh cũng rất ngạc nhiên, 200 tệ mà có thể khiến một người nhớ mãi trong lòng thế sao? Nhất là với thu nhập của cô bây giờ, 100 tệ chắc chắn không phải là con số to tát gì. Thế nhưng sau khi tiếp xúc với các đồng nghiệp ở bộ phận tài chính, anh đã bắt đầu hiểu ra tại sao 200 tệ lại khiến cô nhớ mãi không quên như thế.

Cô là một người yêu tiền như mạng, đối với cô mà nói tiền có sức hấp dẫn đến nỗi có thể khiến cô nhớ kỹ mỗi một người thiếu nợ, có thể khiến cô làm ra những chuyện làm người ta phải cười sặc sụa như các đồng nghiệp kể. Thêm vào đó cô cũng có thể bất chấp hình tượng, khi người ta gác đùa trò chuyện thì cô còn ăn những món đắt tiền kia một cách hăng say.

Nhớ tới bộ dạng ăn đến nỗi phồng cả hai má của cô, y như con chuột lang đứm cháu anh nuôi thì Đỗ Khang không khỏi cong môi cười khê một tiếng.

Xoay người quay vào phòng làm việc, anh nhìn bảng báo cáo tài chính được sắp xếp gọn gàng kia, rồi nghĩ tới việc anh giao thêm việc cho Hà An Ân trong thời gian vừa rồi. Thật ra lúc đầu, anh cũng có ý chơi xấu cô, thêm cho cô chút ít công việc mà thôi, để trả thù chuyện cô làm anh mất mặt.

Nhưng anh ngàn lần không ngờ tới là cô hoàn toàn có năng lực để ứng phó với mọi công việc nhưng lại cố ý giấu tài, có thể làm được 10 điểm thì cố ý chỉ làm tới 7 điểm, khiến người ta tưởng cô chỉ là một nhân viên nhỏ nhỏ hết sức bình thường.

Thân là cấp trên, cũng là người có quyền lực đè bặt cấp dưới, đương nhiên anh sẽ gắng hết sức để khai thác năng lực của cô.

Ví dụ như bảng báo cáo tài chính trên tay anh, với quy mô của công ty này, cho dù là người có lão luyện cũng cần cả buổi trời để làm. Thế mà cô chỉ cần 3 tiếng rưỡi là làm xong. Điều này chứng tỏ cô gái này cam tâm làm một người bình thường, tích trữ một ít tiền tiết kiệm, nhận một khoản lương ổn định là đã hài lòng, hoàn toàn không tham vọng được nhiều hơn. Đáng tiếc là cô đã gặp phải anh.

Anh biết phó giám đốc bộ phận tài chính sắp về hưu, anh tính đề bạt Hà An Ân ngồi vào vị trí này. Nhưng để ngăn chặn lời ra tiếng vào của những người làm lâu năm hơn cô, không để cô phải chịu những tin đồn

nhắm không hay, anh đành phải bắt cô chịu khổ ít ngày, khiến mọi người nghĩ là cô ‘gian nan vất vả lắm’ mới có thể ngồi vào vị trí phó giám đốc.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi đến độ sắp nằm xoài ra bàn nhưng vẫn cố gắng hoàn thành công việc của cô, anh tin là cô có thể làm được.

5. Chương 2 .1

Hà An Ân cảm thấy mình như sắp chết đến nơi, hai ngày nghỉ cuối tuần không đủ để bù đắp nỗi cực nhọc vì bị tra tấn suốt cả tuần qua. Sáng nay, vừa thức dậy, cô đã biết hôm nay sẽ là một ngày bi thảm.

Cô bị cảm rồi. Đầu đau như búa bổ, hai hàng nước mũi chảy dài, mắt và chóp mũi đỏ hoe. Cô vừa đi đến phòng khách là đã làm cho ông nội, ba, mẹ và đứa em trai đang học đại học giật mình, ai cũng nghĩ rằng cô đã khóc cả đêm. Sau khi nghe nói cô bị cảm, họ cố gắng thuyết phục cô đừng đi làm, ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.

Nhưng nghĩ đến giải thưởng chuyên cần trị giá 1000 tệ, cô vẫn cố gắng lết tấm thân uể oải này đi làm dưới sự hộ tống của thằng em lâu ngày mới về nhà.

“Chị muốn đi làm thật đấy à? Có cần đi khám bác sĩ không?” Em trai Hà An Cần quàng thêm cho cô một cái khăn ấm áp, vỗ nhẹ vào đầu cô, hỏi với giọng lo lắng.

Thực tế thì anh biết có hỏi cũng vô ích, một khi đối mặt với tiền thưởng chuyên cần, dù chỉ còn chút hơi tàn, chị gái mình cũng vẫn sẽ bỏ đi làm. Làm chị em với cô hai mươi mấy năm, anh hiểu rõ cái tính hám tiền đến mức điên cuồng của chị mình hơn ai hết.

“Đi chứ, 1000 tệ đó.” Cô đã như đồ sắp hết hơi, trả lời em mình một cách thoi thóp.

“Tôi về nhà sớm một chút, em sẽ đưa chị đi khám bác sĩ.” Đã không còn biết làm sao với cái tính hám tiền của cô, Hà An Cần lấy bình giữ nhiệt từ trong xe ra, đưa cho cô. “Đây là cháo mẹ đã nấu cho chị, chị bệnh rồi, trưa nay chỉ nên ăn cháo thôi, đừng ăn mấy món dầu mỡ bên ngoài.” Chị gái mình sẽ ăn thứ rẻ tiền gì, anh không cần đoán cũng biết.

Hà An Ân gạt đầu, cầm bình giữ nhiệt đi vào công ty.

Hôm nay nhờ Hà An Cần đưa đến công ty nên cô tới sớm hơn mọi ngày. Thang máy cũng chỉ lác đác vài người, có thể hít thở không khí trong lành với điều kiện là hai cánh mũi không bị nghẹt. Có điều khi Đỗ Khang bước vào thang máy thì cô thà rằng nó đã đầy người, không hít được không khí trong lành cũng không sao.

“Chào buổi sáng, giám đốc Đỗ.” Hít nước mũi sắp chảy ra ngoài, cô lịch sự lên tiếng chào buổi sáng với sếp của mình.

“Chào.” Đỗ Khang đưa mắt nhìn cô. Vừa thấy bộ dạng thê thảm của cô hôm nay, đôi mày rậm bắt giác chau lại.

Hà An Ân không rảnh để đoán xem cái chau mày của anh là có ý gì. Hôm nay cô bị cảm, sức chiến đấu giảm sút, điều cô có thể làm chính là cách xa tên tai họa này ra, xa được chừng nào tốt chừng nấy, để bệnh tình của cô khỏi bị ‘nặng thêm’.

Thang máy reo lên một tiếng, hai cánh cửa mở ra, Hà An Ân thuận chân định bước ra ngoài. Nhưng bỗng có một bàn tay níu cánh tay cô lại, kéo cô lại gần mình, vừa không để cô cản đường người khác, vừa không cho cô ra ngoài. Hà An Ân tức giận ngược đời mắt đỏ hoe lên, liếc tên đáng ghét đang ngăn cản mình kia.

“Cô định đi từ lầu 10 lên sao?” Đỗ Khang ra hiệu bảo cô ngừng đầu nhìn con số hiển thị trên bảng điện tử.

Hà An Ân ngẩng đầu nhìn, quả nhiên không phải là tầng lầu của bộ phận tài chính. Cô xấu hổ cúi đầu, không nói tiếng nào.

Cửa thang máy tiếp tục đóng lại, cả thang máy rộng lớn chỉ còn lại hai người họ. Hà An Ân dựa vào góc, cảm thấy mắt nặng trĩu. Sau khi uống thuốc bán sẵn, cơn buồn ngủ bắt đầu ập tới, khiến cô gần như muốn dựa vào góc ngủ một giấc.

“Đi khám bác sĩ chưa? Bỗng nhiên, người bên cạnh cô lên tiếng, làm cơn buồn ngủ của cô tan biến.

Chẳng phải tên này không thích nói chuyện với cô ư? Sao tự nhiên lại ân cần hỏi han cô, lẽ nào anh ta đang có ý định xấu xa gì ư? Cô nghĩ một cách đầy nghi ngờ.

“Khám rồi.” Bởi vì không chắc anh đang có ý gì nên cô nói ra đáp án an toàn nhất.

Nghe câu trả lời của cô, Đỗ Khang gạt đầu không nói gì. Mãi đến khi tới tầng lầu của họ, cửa thang máy lại mở ra.

Đỗ Khang bước ra khỏi thang máy trước, sau đó quay đầu lại nói: “Đi tìm cái khẩu trang đeo vào đi.” Anh nói câu này không hề có ý gì khác, chỉ cảm thấy nhiệt độ máy điều hòa trong phòng quá thấp, lúc Hà An Ân nói chuyện sẽ phải hít khí lạnh vào, bệnh sẽ nặng thêm.

Nhưng khi câu này rơi vào tai Hà An Ân, nó lại có một ý nghĩa ‘cao thâm’ khác. Cô tưởng anh bảo cô đeo khẩu trang là vì sợ cô lây bệnh cho người khác, cho nên lúc này hỏi cô đã đi khám chưa cũng chỉ vì muốn xác định rằng cô sẽ không biến phòng làm việc thành ổ dịch bệnh.

Cô tức đến nổi đỏ bừng mặt, ánh mắt vốn đã đỏ hoe giờ lại đỏ như ứa máu, nhìn qua có cảm giác như một oan hồn.

Cô về chỗ ngồi của mình. Tạo hình mới này của cô đã dọa tỉnh mấy đồng nghiệp còn chưa tỉnh ngủ. Sau đó, khi biết cô đã gặp phải chuyện thảm thiết gì thì các đồng nghiệp dâng trào tình thương của mẹ, đem trái cây và vitamin chất đống lên bàn cô.

“Tôi nói cô đó Tiểu Ân Ân à, tôi rất cảm thương cho cảnh ngộ của cô. Tôi thấy bây giờ cô chỉ còn một cách để thoát khỏi tình cảnh bị thảm này thôi.” Phương Du Du cầm một trái chuối lên, lột vỏ ra, lấy hết xơ, xong đưa đến bên miệng của người bệnh.

Hà An Ân cắn một miếng chuối thật to, sau đó chặn trước. “Đừng có bảo tôi từ chức, tôi sẽ không vì tên đáng ghét đó mà bỏ công việc lương cao, tiền thưởng nhiều này đâu.” Nhớ năm đó, để vào được công ty, cô phải chuẩn bị rất nhiều thứ, hy sinh rất nhiều cơ hội kiếm tiền.

“Đồ ngốc, sao chúng ta có thể làm ra hành vi chưa đánh đã chạy này chứ?” Phương Du Du tiếp tục dứt chuối, đợi cô ăn xong miếng cuối cùng mới từ tốn dạy bảo con nhóc không được nhạy bén này. “Điều cô cần làm không phải là từ chức, mà là đi dụ dỗ anh ta.”

Hà An Ân như ngừng thở, miếng chuối trong miệng thiếu điều làm cô nghẹn. Cô ho mấy tiếng, xong dùng ánh mắt oán hận nhìn Phương Du Du: “Đây là ý tưởng tào lao gì thế này?”

“Tôi có nói sai sao?” Phương Du Du không đếm xỉa tới ánh mắt đáng sợ kia, tiếp tục thuyết phục: “Hà An Ân, cô nghĩ mà xem, khi cô thành người của anh ta thì anh ta còn đối xử không tốt với cô được sao?”

“Cái gì mà người của tôi, người của anh ta chứ? Phương Du Du, cô mau stop đề tài này lại, nếu không tôi không để yên đâu.” Cô vỗ mạnh vào bàn tay đang vuốt ve đầu mình, hung dữ nói. Đáng tiếc, ngay sau đó, cô bị sặc nước miếng, ho đến nỗi không thở được, bộ dạng như sắp ngất xỉu tới nơi.

“Được rồi, được rồi, không nói thì không nói, cô cũng đâu cần phản ứng dữ dội thế?” Phương Du Du bĩu môi, im lặng một lúc lại không nín được mà hỏi nhỏ: “Tiểu Ân Ân, cô thật sự không có hứng thú gì với Đỗ Khang sao? Cô nhìn gương mặt ấy mà xem, chẳng phải cô từng nói không thích đàn ông đẹp quá sao? Diện mạo của anh ta vừa đủ, hợp gu của cô rồi còn gì? Hơn nữa nhìn body của anh ta, với kinh nghiệm xem đàn mỹ nhiều năm của tôi, tôi có thể bảo đảm với cô, tôi chắc chắn anh ta sẽ làm cô ‘tràn đầy hạnh phúc’.”

Lần này Hà An Ân không còn sức để mắng Phương Du Du nữa, chỉ lấy tay đẩy cô ấy ra xa, đẩy về chỗ ngồi của cô ấy để mình không bị mấy ý tưởng tồi tệ kia độc hại.

Cô và Đỗ Khang ư? Sao có thể được chứ? Người mà cô ghét nhất chính là Đỗ Khang đấy!

Nhìn đồng công việc trước mặt, hôm nay có thể về trước 7h là cô đã cảm tạ ông trời lắm rồi. Cho nên cô và Đỗ Khang là tuyệt đối không thể!

6. Chương 2 .2

Hôm nay, Đỗ Khang phát hiện hai mắt của mình luôn không tự chủ được mà nhìn theo bóng dáng đang vùi đầu vào làm việc ngoài kia. Đến giờ nghỉ trưa, phần lớn các đồng nghiệp đều tụ lại ra ngoài ăn trưa, nhưng khi anh đi ngang qua chỗ ngồi của Hà An Ân, lại phát hiện cô vẫn còn ngồi xem tài liệu, bình giữ nhiệt đựng thức ăn kế bên còn chưa mở ra. Hơn nữa, hẳn là cô đã nói dối, cô hoàn toàn không hề đi khám bác sĩ, vì anh nhìn thấy cô lén lút uống thuốc bán sẵn.

Nếu anh đoán không lầm, chắc là cái cô này vì muốn tiết kiệm vài đồng bạc nên chỉ chịu uống thuốc bán sẵn mà không chịu đi gặp bác sĩ. Cô bệnh như thế này mà người nhà cũng mặc kệ cô sao?

Thu hồi lại ánh mắt, chuyên chú nhìn tài liệu trước mặt, Đỗ Khang ép buộc mình phải tập trung, không suy nghĩ chuyện chẳng liên quan gì tới mình. Vì anh cứ thỉnh thoảng lại chú ý đến cô, nên tiến độ hôm nay có thể nói là rất vụn vặt. Anh có rất nhiều việc phải làm, cũng chẳng có nhiều thời gian như vậy mà đi quan tâm tới một cấp dưới bị bệnh.

Nhưng không được bao lâu, anh lại phát hiện hai mắt mình cứ bất giác nhìn Hà An Ân. Anh không khỏi thở dài, không do dự buông tài liệu trên tay xuống, bưng li nước còn một nửa kia, đứng dậy đi ra ngoài.

Anh có ý định vòng qua chỗ ngồi của An Ân, muốn nói công việc của cô có thể để ngày mai lại làm tiếp, dù sao cũng đã nằm giờ rồi, cô có thể về nhà nghỉ ngơi.

Thế nhưng Đỗ Khang lại không ngờ rằng, anh còn chưa đi tới chỗ cô thì cô gái bé nhỏ đang ngồi ngay ngắn kia đột nhiên nghiêng mình, cả người như con rối gỗ đứt dây ngã nhào xuống mặt đất. Anh giật mình, quăng li nước trên tay, chạy vội tới trước nâng cô dậy. Cái ly sứ hiệu Mark dày cộm bị ném xuống thảm không hề bị vỡ, nhưng lại phát ra một tiếng lộp cộp làm cho tình cảnh này dễ dàng bị phát hiện, tiếng một người hét chói tai vang lên.

Vừa ôm lấy thân hình mềm nhũn không còn sức lực, Đỗ Khang đã bị nhiệt độ quá cao kia làm cho giật mình. Anh đưa tay áp lên trán cô, nhiệt độ nóng bỏng kia liền khiến anh ý thức được rằng Hà An Ân đang phát sốt.

“An Ân làm sao vậy?” Phương Du Du chen qua các cô gái đang vây quanh họ, tiến đến bên anh, sốt ruột hỏi.

“Bị sốt rồi.” Anh trả lời câu hỏi của Phương Du Du một cách ngắn gọn, sau đó ôm lấy Hà An Ân đang xụi lơ trên mặt đất, vừa đi ra ngoài, vừa căn dặn các cô gái đang đứng ngăn ngõ kia. “Tôi đưa cô ấy đến Thánh Tâm. Các cô có ai có số điện thoại nhà cô ấy thì liên lạc thử xem.”

Thánh Tâm là bệnh gần chỗ này nhất. Tuy là bệnh viện tư, viện phí có đắt, nhưng chất lượng phục vụ cùng tay nghề các bác sĩ đều rất đảm bảo.

Phương Du Du cùng các cô gái khác ngơ ngác mà nhìn theo bóng anh vội vã ôm người chạy đi, sau một lúc mới định thần lại. “Hà An Ân, cô chưa từng dụ dỗ Đỗ Khang thật sao? Đỗ Khang thật sự không phải người đàn ông của cô sao? Bằng không sao anh ta lại nôn nóng ôm cô mang đến bệnh viện như là vợ đang sinh con thế?” Cô nghĩ thầm trong bụng, nhưng tay lại nhanh chóng tìm trong danh bạ điện thoại, gọi tới số điện thoại của nhà họ Hà.

Điện thoại nhanh chóng có người nghe, là một giọng nữ rất êm tai, rất hiền hòa.

“Alo, đây là nhà họ Hà.”

“Alo, xin hỏi bác có phải người nhà của An Ân không?”

“Đúng. Tôi là mẹ của An Ân. Xin hỏi cô là...?”

“Bác Hà, chào bác, cháu là đồng nghiệp của An Ân. An Ân vừa mới bị ngãt trong công ty, đồng nghiệp của cháu đang đưa cô ấy đến bệnh viện Thánh Tâm.”

“An Ân bị sao vậy? Làm sao lại ngãt?”

“Cháu nghĩ An Ân vì sốt nên mới bị ngãt. Hôm nay cháu thấy hình như cô ấy không được khỏe, nhưng cháu nghĩ chắc là không có việc gì đâu, xin bác cứ yên tâm. Bác đến Thánh Tâm nhớ cẩn thận, đừng quá sốt ruột.”

“Được. Cảm ơn cháu.”

Đầu dây bên kia vội vàng cúp máy, hẳn là rất vội vã đến bệnh viện, mà Phương Du Du cũng tắt di động, cho vào túi xách. Vừa quay đầu lại thì gặp các chị em vây quanh, cùng nhau tám này tám kia, nghe ngóng tin tức.

“Du Du, cô nói xem, An Ân cùng giám đốc Đỗ có quan hệ thế nào?” Một trong số các chị em nhiều chuyện liền lập tức hỏi thăm.

“Aiz, vốn là đồng nghiệp tốt, bạn tốt của An Ân, tôi thấy tôi phải thay cô ấy nói rõ một chút. An Ân và giám đốc Đỗ từng học chung trường, các cô đều biết. Nhưng mà các cô tự ngẫm lại xem, có người đàn ông nào lại bắt bạn gái mình phải làm việc vất vả thế không? Các cô không thấy mỗi đêm An Ân phải chín, mười giờ mới tan ca, bộ dạng đáng thương; không thấy bàn An Ân nhiều tài liệu đến mức khó khăn lắm mới thấy mặt bàn à? Nếu bọn họ thật sự như ta nói, thì các cô nghĩ coi Đỗ Khang đâu còn là người đàn ông tốt của thời đại mới chứ?” Phương Du Du liếc chị em một cái, với vẻ không đồng tình.

“Cũng đúng. Với lại... nếu bạn trai tôi mà dám đối xử với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ấy.” Mấy chị em bị khí thế hùng hồn của Phương Du Du đè xuống, mỗi người từ từ đồng ý, không dám phản bác lại lời nói của nữ vương bệ hạ.

“Cho nên, không có quan hệ gì hết, hiểu không?” Nhìn bộ dáng Hà An Ân hôm nay thiếu chút nữa thề thốt với trời, Phương Du Du tin rằng cô ấy không có mơ mộng gì với Đỗ Khang cả. Nhưng nếu như người có ý đồ xấu lại là Đỗ Khang thì sao?

Khóe môi Phương Du Du nhếch lên, quay về chỗ làm việc thu dọn đồ dùng cá nhân. Dù sao cũng gần giờ tan sở, cô có về sớm một chút cũng không ai dám nói gì cô. Huống chi công ty này là do nhà cô mở, ai dám đuổi việc cô?

“Cảm cúm dẫn đến bị lây nhiễm khuẩn, may là đưa đến bệnh viện đúng lúc, nếu không chậm một chút liền chuyển biến thành viêm phổi, đến lúc đó lại phiền toái. Tối nay truyền vài chai nước biển, ngày mai nếu hạ sốt là có thể về nhà.” Sau khi bác sĩ kiểm tra cẩn thận liền kê đơn thuốc, cho y tá chuẩn bị nước biển.

Nghe xong lời bác sĩ, Đỗ Khang cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Về phần vì sao nhẹ nhõm, anh cố ý không nghĩ đến nữa. Anh đứng bên giường nhìn y tá cẩn thận đổi chiều chai nước biển móc lên giá, rồi chích kim tiêm khử trùng sắc nhọn vào mu bàn tay trắng bệch của cô gái nằm trên giường.

Vì bị đau, Hà An Ân đang mê man rụt tay lại theo phản xạ, tay kia với qua muốn gạt thứ làm đau mình ra. Thấy thế, để tránh cô làm mình bị thương, Đỗ Khang tiến lên cầm lấy bàn tay đang quơ tùm lùm của cô. Vừa nắm vào anh mới phát hiện, hóa ra tay Hà An Ân rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ cần anh nắm lấy là có thể bao bọc toàn bộ tay cô.

Ánh mắt anh không kìm được mà rơi xuống người cô gái nhỏ bé trên giường. Giường bệnh viện không to, nhưng cô nằm lại thừa ra một khoảng không gian lớn. Anh nhớ rất rõ khi Hà An Ân đứng lên, đỉnh đầu cô cùng lắm cũng chỉ đến ngang môi anh mà thôi. Cô nhỏ nhắn như vậy, làm người ta yêu mến như vậy, chẳng trách chị em phòng tài vụ đều yêu quý cô, thích đùa giỡn với cô.

“Anh à, anh yên tâm đi. Bạn gái anh không sao đâu. Truyền nước biển xong, bạn gái anh sẽ khỏe ngay thôi.” Y tá thấy bộ dạng anh ngẩn ngơ, còn tưởng anh đang lo lắng cho bệnh nhân trên giường, tốt bụng an ủi. “Hơn nữa bạn gái anh cũng thật có phúc, có người yêu bạn gái như anh ở bên cạnh săn sóc.”

Đỗ Khang nghe vậy thì hơi ngẩn ra. Vốn cảm thấy không cần thiết, nhưng vẫn lập tức phủ nhận. “Cô ấy không phải bạn gái tôi.” Lát nữa người nhà Hà An Ân sẽ đến, vì tránh dẫn tới những hiểu lầm không cần thiết, anh vẫn giải thích.

“Ấy, thật ngại quá.” Y tá làm như bỗng nhiên tỉnh ngộ, nở một nụ cười tươi tắn hơn. “Tôi thấy anh chị còn trẻ như vậy, cứ tưởng anh chị chưa kết hôn. Anh à, anh không cần lo lắng, trình độ của bác sĩ chỗ chúng tôi rất cao, kê thuốc cũng rất chuẩn, vợ anh sẽ sớm khỏe lại thôi. Đúng rồi, anh cứ nắm tay vợ anh một cách nhẹ nhàng như bây giờ, cẩn thận đừng để cô ấy đụng vào kim tiêm, đừng cho cô ấy làm bị thương chính mình là được.” Lần này y tá cười nói xong liền ra ngoài, không cho Đỗ Khang thời gian giải thích.

Bạn gái? Vợ?

Đỗ Khang cảm thấy rất lạ. Tại sao y tá lại cho rằng giữa anh và An Ân nhất định là hai loại quan hệ này? Liệu có phải do biểu cảm của anh, hay là anh đã làm gì khiến cho người ta hiểu lầm không?

7. Chương 2 .3

Đỗ Khang cảm thấy rất lạ. Tại sao y tá lại cho rằng giữa anh và An Ân nhất định là hai loại quan hệ này? Liệu có phải do biểu cảm của anh, hay là anh đã làm gì khiến cho người ta hiểu lầm không?

Anh nghĩ không ra nhưng lại ngại hỏi y tá nên đành chau mày nhìn ngắm cô gái đang hôn mê trên giường. Anh phát hiện ra thì ra Hà An Ân rất đẹp, có điều anh cũng không lấy gì làm lạ. Vì năm ấy khi anh mượn tiền cô, một phần lí do cũng vì cô rất xinh xắn, có vẻ ngoan hiền dễ thương.

Cô bé đàn em dễ thương năm nào dĩ nhiên sẽ không đột nhiên trở thành cô gái xấu xí. Cho nên khi lớn lên cô trở thành mỹ nhân với vẻ đẹp trong sáng, dù cho không trang điểm thì nhìn cũng rất thích.

Anh tỉ mỉ quan sát cô, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trắng trẻo nõn nà của cô, không nỡ buông ra phút giây nào. Mãi tới khi có tiếng đóng cửa do có người vào cắt ngang sự nhìn ngắm của anh.

Ngẩng đầu lên, anh thấy một chàng thanh niên đang đứng ngay cửa. Đó chính là người đã đưa Hà An Ân đi làm sáng nay, lại còn có những cử chỉ rất thân mật với cô.

Cùng lúc đó, Hà An Cần cũng đang quan sát người đàn ông đang ngồi cạnh giường. Trước giờ cậu chưa bao giờ nghe bên cạnh Hà An Ân có người đàn ông nào, chỉ nghe từ Hà An Ân rằng cô có một ông sếp đáng ghét mà thôi. Cho nên người đàn ông này chắc chắn chính là kẻ cứ luôn gây khó dễ cho cô, hại cô tăng ca vô tội vạ, lại còn khiến cô mỗi lần nhắc tới hai chữ đi làm thì sẽ lập tức than vãn về ông sếp đáng ghét ấy!

Hà An Cần từ tốn bước tới, đưa tay phải ra: “Chào anh, cho hỏi anh là?”

Hà An Cần cố ý không nói rõ tên mình, vì cậu nhìn thấy trong ánh mắt người đàn ông này chút thù địch. Cậu đã quá quen với loại thù địch này rồi, nhưng chưa từng thấy ánh mắt ấy từ một cấp trên.

Đáp án đã rõ mồn một, khiến nụ cười trên môi Hà An Cần càng tươi hơn. Có điều kĩ thuật tán gái của cái anh chàng cấp trên này thật chả ra làm sao, cách cư xử tệ như vậy, có cô nào chịu anh ta mới là lạ!

Đỗ Khang nhẹ nhàng buông tay Hà An Ân ra, sau đó đưa tay ra bắt lấy tay Hà An Cần mà siết thật chặt. “Chào anh, tôi họ Đỗ”. Anh đâu có ngây thơ mà nghĩ rằng đối phương chỉ muốn bắt tay và chào hỏi mình, nếu đơn giản vậy thì đối phương đã không đưa tay phải ra để bắt anh phải buông tay Hà An Ân ra rồi.

“Anh Đỗ, cảm ơn anh đã đưa Ân Ân tới bệnh viện. Tôi thấy Ân Ân đã truyền nước biển rồi, chắc sẽ không sao đâu.” Hà An Cần đi đến bên cạnh giường, vén mái tóc trên má Hà An Ân với vẻ yêu thương nhiều lắm.

Ý của cậu ám chỉ là ở đây không còn phận sự của Đỗ Khang nữa, Đỗ Khang có thể về bất cứ lúc nào.

Hàm ý rõ ràng như vậy, Đỗ Khang vừa nghe đã hiểu. Có điều thấy cô gái nằm trên giường chưa tỉnh thì anh vẫn không cam tâm bỏ đi. Nhưng anh lấy cớ gì mà nán lại? Đỗ Khang tìm không ra lí do để ở lại. Anh chẳng phải người thân của cô, cũng chẳng phải bạn trai của cô, dựa vào đâu mà anh muốn đợi cô tỉnh chứ?

Nhìn thấy đối phương đang thần thờ mà nắm chặt nắm đấm, nụ cười ẩn sau ánh mắt của Hà An Cần càng thêm, muốn nói thêm vài lời kích thích anh ta, để dạy dỗ cái tên ngu ngốc không biết cách tán gái, làm chị mình phải chịu khổ này, thì Hà An Ân trên giường bệnh bỗng cất tiếng rên “ừm..” rồi từ từ mở mắt ra.

“Ân Ân!” Hà An Cần lấy tay sờ lên trán cô, thấy cô đã hạ sốt, những lo lắng trong lòng cũng dần tan biến.

“A Cần, đau tay quá..” Mới tỉnh lại, Hà An Ân không biết gì nên rên rỉ với em trai.

“Ngoan nào, đang truyền nước biển đấy, lát nữa là hết đau à!” Khi Hà An Ân bị bệnh, cô rất thích làm nũng với người thân trong nhà, cho nên Hà An Cần cũng đã quen với việc này và lên tiếng an ủi đứa con nít to đầu là cô.

Nhận được an ủi rồi, những uất ức trong lòng của Hà An Ân gần như được cởi bỏ. Sau đó cô mới nhận ra là mình không phải đang ở trong phòng mình, mà là một nơi xa lạ.

Mở to con mắt mà nhìn cách bài trí cùng với sự trang hoàng xung quanh đây, một hồi sau cô mới run rẩy hỏi: “A.. A Cần, đây, đây là đâu? Đứng, đừng nói đây là Thánh Tâm – cái bệnh viện giá đắt cắt cổ...”

Lần trước, Phương Du Du bị thương có tí xiu, từng tới cái bệnh viện này nằm một đêm, cho nên Hà An Ân – người đã ở lại bệnh viện trông nom cô đồng nghiệp đêm đó – đã “may mắn” biết được cái bệnh viện này thu viện phí như muốn cắt cổ người ta vậy.

Hà An Cần bật cười, lấy ngón tay chỉ vào trán cô. “Vâng, là Thánh Tâm đấy!” Cậu nói rõ ràng rành mạch, cho cô một câu trả thẳng thắn.

Hà An Ân bị đả kích. Ôi, đi tong một phần ba tháng lương của cô rồi... cô cảm thấy như sắp ngất đến nơi. Nhưng ngay sau đó cô lại liếc thấy một bóng người cao lớn, khiến cô tròn tròn mắt như thấy người ngoài hành tinh: “Đỗ Khang sao?”

Từ khi cô mở mắt tỉnh dậy đến giờ, anh vẫn luôn không di chuyển tầm mắt, nhìn cô và tên thanh niên kia thân mật với nhau. Anh không thể phủ nhận là anh rất tức tối, thấy đố kị. Cô nhìn thấy anh như thấy ma lại càng khiến anh tức giận thêm. Tên trẻ tuổi kia thì được cô làm nũng, còn với anh thì lại là ánh mắt kinh ngạc, kì quái.

Thấy một lúc lâu mà Đỗ Khang không trả lời mình, Hà An Ân căng thẳng nuốt nước bọt cái ực. Nhớ lại lúc cô ngất đi, hình như là 5 giờ mấy, còn chưa tới giờ tan ca cô đã rời khỏi công ty, vậy lương hôm ấy của cô liệu có bị trừ đi một phần không?

Cô vẫn chưa kịp thắc mắc thì Đỗ Khang liền bước đến cạnh cô, nhìn xuống cô hỏi: “Cậu ta là gì của cô?”

Cô ngớ người, nhưng miệng thì ngoan ngoãn trả lời: “A Cần là em trai tôi.” Là em trai nhỏ hơn cô đúng 5 tuổi, là cháu trai bảo bối thứ hai của nhà họ Hà.

Mặt Đỗ Khang liền xuất hiện một biểu cảm rất kì lạ, Hà An Ân nhìn sao cũng không hiểu nó là ý gì. Cô hỏi hớp chờ đợi câu tiếp theo của anh, nhưng chỉ nghe được duy nhất một câu “nghỉ ngơi cho khỏe đi” rồi đi mất, hoàn toàn chẳng kịp cho cô cơ hội để hỏi vấn đề cô đang thắc mắc.

“A Cần, em nói xem có phải anh ta rất đáng ghét không?” Hà An Ân tức lắm mà lại không dám chiến đấu một mình nên đành phải kéo Hà An Cần về phe cô, phải đồng ý cách nói của cô.

Nào ngờ Hà An Cần lại cười nham nhở: “Ân ân, Ân thấy như thế nào mới gọi là thích?”

Hà An Ân cau mặt: “Gọi chị là chị, cái gì mà như thế nào mới gọi là thích? Thích là thích chứ sao? Làm gì phân chia ra thế này thế kia.”

“Phải không? Vậy... Ân Ân nè, ghét có phải là một loại thích không?”

“Sao có thể được chứ? Ghét là ghét, sao có thể là một loại thích được?” Hà An Ân trả lời chắc như đinh đóng cột, bởi vì cô ghét Đỗ Khang đến thế thì làm sao mà thích anh ta được cơ chứ?

“Ân Ân, chị nghĩ như vậy thật sao?” Hà An Ân vừa cười vừa hỏi chị gái mình, trong lòng có chút thông cảm cho tên đàn ông họ Đỗ ấy, xem ra con đường tình yêu của anh ta còn nhiều chông gai lắm đây!

8. Chương 3

Dịch: Mon

Hà An Ân hạ sốt nhưng lại bị ép ở nhà nghỉ ngơi 2 ngày. Thấy giải thưởng chuyên cần chấp cánh bay xa, cô than vắn thở dài một trận rồi trở về với phòng làm việc đã xa cách 2 ngày nay.

Vừa tới nơi, đương nhiên là một hồi chị em em hàn huyên tâm sự, hỏi thăm từ đầu đến chân, rồi nhận được một đồng đồ ăn dinh dưỡng, cảm nhận được tình cảm các chị em dành cho cô. Hà An Ân còn chưa kịp giở xem các tài liệu trên bàn thì điện thoại vang lên.

Cô nhanh chóng nhấc điện thoại lên, sau khi nhẹ nhàng nói “xin chào” thì suýt nữa là giật mình làm rơi điện thoại xuống đất. Người gọi cuộc điện thoại này chính là Đỗ Khang, làm tim cô cứ đập thình thịch. Cô sợ Đỗ Khang thấy cô khỏe lại thì sẽ giao cho cô một đồng công việc, bắt cô tiếp tục sống những ngày tháng đáng sợ kia nữa.

“Cô đang nghe tôi nói đấy chứ?” Đỗ Khang đợi một lát mà không nghe cô trả lời thì hỏi lại lần nữa.

“Hả? Có, tôi đang nghe đây.” Hà An Ân chợt dạ trả lời, thực ra thì tâm hồn cô đang treo ngược cành cây, hoàn toàn không nghe thấy Đỗ Khang đang nói gì.

Đỗ Khang im lặng một lúc rồi nói: “Hà An Ân, vào phòng làm việc của tôi ngay.” Nói xong là cúp máy luôn.

Hà An Ân uể oải gác điện thoại, Phương Du Du ở bên cạnh thấy thế thì thò đầu qua, tò mò hỏi: “An Ân, sao vậy, ai gọi đó?”

Hà An Ân khẽ thờ dài. “Đỗ Khang bảo tôi đến phòng làm việc của anh ta ngay.” Câu này đã trả lời hết mấy câu hỏi của Phương Du Du.

Phương Du Du ngăn ra, sau đó vẫy tay với Hà An Ân: “An Ân, cầu Chúa sẽ luôn ở bên cô.”

Hà An Ân làm ra vẻ khổ không nói nổi, sau đó ‘hiên ngang đi’ về phía phòng làm việc riêng kia. Vừa đến cửa đã nghe Đỗ Khang ra lệnh: “Vào đi, đóng cửa lại.”

Hà An Ân từ từ đóng cửa lại, sau đó ngồi nghiêm chỉnh trước bàn làm việc rộng lớn.

Đỗ Khang bỏ tài liệu trên tay xuống, mắt nhìn vào gương mặt đã hồng hào trở lại của cô.

“Giám đốc Đỗ, xin hỏi anh gọi tôi vào có chuyện gì không?” Hà An Ân như ngồi trên đồng lửa, bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn chằm chặp như vậy, cô bỗng thấy hoảng hốt.

Nói thật thì cô cũng không biết tại sao mỗi khi đối mặt với Đỗ Khang thì cô lại có cảm giác như chuột thấy mèo. Cô tự hỏi thì trừ cái lần đòi anh ta trả nợ trước mặt mọi người ra, cô chưa làm gì khiến anh ta phát lồng cả.

Mặt cô hiện lên vẻ khẩn trương làm Đỗ Khang không khỏi nhíu mày.

Thật ra thì trong hai ngày cô xin nghỉ bệnh, anh không chỉ một lần tự hỏi lại mình, hôm ấy trong bệnh viện, anh năm lần bảy lượt có biểu hiện khác thường là vì sao, rồi tại sao anh lại để bụng đến cậu thanh niên bị anh hiểu lầm là bạn trai cô?

Thật ra câu trả lời đã rất rõ ràng, anh không cần mất nhiều thời gian để nghĩ thông suốt. Chỉ có một nguyên nhân khiến anh quan tâm đến Hà An Ân như thế, chính là anh đã thích cô. Thế nhưng đến giờ anh vẫn không hiểu nổi tại sao mình lại đi thích mẫu con gái yêu tiền lại không cầu tiền như Hà An Ân.

Nếu nói cô đẹp thì anh cũng đã gặp nhiều người đẹp hơn cô, cùng lắm chỉ có thể nói cô xinh xắn dễ thương mà thôi. Nói cô thông minh thì xung quanh anh có hàng đồng người còn thông minh hơn, cô chỉ có thể được coi là giỏi hơn người bình thường một chút. Điểm hơn người của cô, e là chỉ có cái tính yêu tiền như mạng mà thôi.

Cô gái này có điểm nào để thu hút anh chứ? Khi nào thì ánh mắt và sở thích của anh lại trở nên thấp kém đến thế? Nhưng cho dù không hiểu, cho dù còn mơ màng nhưng thích là thích, anh chưa từng nghĩ đến việc trốn tránh.

Có điều đối với Hà An Ân mà nói, anh thật sự đáng sợ đến thế sao? Anh tự hỏi tuy thời gian qua anh không vui vẻ ôn hòa cho lắm, nhưng cũng chưa đến mức khiến cô cảm thấy sợ hãi và căng thẳng mới đúng chứ? Câu trả lời duy nhất chính là cách thức anh muốn cô danh chính ngôn thuận ngồi vào chiếc ghế phó giám đốc đã làm cô hoảng sợ.

Nhưng anh không hề hối hận, vì hôm qua đề nghị thăng chức cho cô đã được duyệt, tin tức này sẽ được công bố vào tuần sau, đồng nghiệp trong công ty cũng không thể nói tới nói lui, mục đích của anh đã đạt được.

“Hà An Ân, bắt đầu từ tuần sau, cô sẽ tiếp nhận công việc của phó giám đốc Trần.” Đỗ Khang từ tốn nói, không mất lý trí đến độ trước khi cô chưa thả lỏng cảnh giác với anh thì đã nói trắng nói hoa.

“Hả?” Hà An Ân có vẻ như không tư duy kịp những gì anh nói.

Đỗ Khang có vẻ bất lực khi nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô. Anh phát hiện khi đối mặt với anh, hình như Hà An Ân rất hay thất thần. “Những gì tôi nói khó hiểu lắm sao chứ? Cấp trên đã quyết định cho cô tiếp nhận chức vụ của phó giám đốc Trần, thông báo sẽ được công bố vào tuần sau.”

Lúc này Hà An Ân mới từ trong mộng tỉnh lại, tròn xoe mắt không dám tin: “Sao, sao lại thế được? Có khối người giàu kinh nghiệm hơn tôi, sao lại chọn tôi vào vị trí phó giám đốc?”

“Là do tôi tiến cử với cấp trên đấy. Hà An Ân, rõ ràng cô có thể làm được 10 điểm, sao lại chỉ làm đến 7 điểm là thôi?” Nếu anh đã không giải thích được, vậy thì hãy bắt cô trả lời là xong.

“Cái gì mà 10 điểm và 7 điểm? Giám đốc Đỗ, anh nói gì tôi nghe không hiểu?” Hà An Ân tròn mắt, dùng ánh mắt vô tội nhìn anh.

“Cô hiểu tôi đang nói gì mà, đừng có giả ngu với tôi. Cô tưởng là thời gian qua tôi giao cho cô một đồng công việc như thế là do rảnh quá không có gì làm sao?”

Mắt Hà An Ân lại tròn tròn hơn, giống như đang hỏi anh: không phải anh rảnh quá không có gì làm nên cổ tình gây sự với tôi sao?

Đỗ Khang thấy thế thì vừa giận vừa tức cười. Gần đây anh đâu có rảnh rỗi tới mức đi gây sự với cô: “Hà An Ân, đừng có giả nai với tôi.”

Thấy anh cứ khẳng khẳng muốn có được câu trả lời, Hà An Ân nửa xấu hổ, nửa ngượng ngập nói: “Bởi vì tôi không muốn thăng chức, chỉ muốn làm một kế toán bình thường, như thế mới được về đúng giờ, không phải tăng ca.”

“Đây chính là lý do của cô sao?”

Lần này, Hà An Ân im lặng khá lâu so với lần trước. Một lúc sau cô mới lí nhí nói: “Sau khi tan ca, có thể tới chợ đêm bày hàng bán kiếm tiền.” Cô vẫn luôn cố gắng giấu diếm chuyện này, bởi vì công ty quy định nhân viên không được làm thêm gì khác.

Nghe thấy đáp án này, hình như Đỗ Khang không hề thấy ngạc nhiên, hình như là đã biết trước vậy. Có điều khi nghe cô nói tới chuyện làm thêm thì trong ánh mắt sâu thẳm kia bỗng lóe lên vẻ gì đó.

“Cô biết quy định của công ty chứ?” Đỗ Khang chậm rãi nhắc nhở.

Hà An Ân cứng người, đang đoán xem có khi nào Đỗ Khang sẽ đi tố cáo hay không.

“Tôi sẽ không đi tố cáo.” Anh thần nhiên nói: “Có điều cô cho rằng chuyện cô bán hàng ở chợ đêm sẽ không bị ai thấy sao?”

Đương nhiên Hà An Ân cũng biết không thể chắc chắn là sẽ không có ai nhìn thấy. Cho nên mỗi khi bán hàng, cô đều hết sức cảnh giác, cứ nhìn trước nhìn sau, vừa thấy ai đó giống người trong công ty thì sẽ trốn trốn nấp nấp, không giả vờ như đang trông hàng giùm chủ thì chạy sang bên cạnh làm như đang lựa hàng. Lần nào cũng rất mệt, nhưng bảo cô bỏ qua cơ hội kiếm tiền, nhìn tiền chạy qua trước mặt mình thì tim cô lại đau như bị dao cắt.

Thấy vẻ giằng xé của cô, Đỗ Khang biết mình đã có cơ hội khiến cô phải rơi vào cái bẫy mà anh giăng. “Tôi có một cách có thể giúp cô kiếm được tiền, lại không cần trốn tránh, sợ bị người ta bắt gặp.”

9. Chương 3 .2

“Tôi có một cách có thể giúp cô kiếm được tiền, lại không cần trốn tránh, sợ bị người ta bắt gặp.”

Nghe vậy, đôi mắt Hà An Ân như toả sáng nhìn Đỗ Khang. “Giám đốc Đỗ, xin hỏi là cách gì vậy?” Có việc cần nhờ người, cho nên lời lẽ cùng giọng điệu của cô mềm mại hơn so với thường ngày, cũng ngọt ngào hơn.

Đôi mắt đen của Đỗ Khang nhìn vào đôi mắt long lanh của cô. “Gần đây tôi muốn tìm một người giúp việc giúp tôi quét dọn nhà cửa. Mỗi tháng cô bán hàng được bao nhiêu tiền, tôi sẽ dựa theo số tiền đó mà trả cô. Như vậy cô không phải đi mở sạp, cũng không sợ người khác thấy cô làm thêm”. Anh chậm rãi nói ra cách của anh.

Nhưng cách này lọt vào tai Hà An Ân, nghe thế nào cũng thấy kỳ cục. “Giám đốc Đỗ, sao anh không tìm một người giúp việc chuyên nghiệp thay anh lau dọn nhà cửa?” Người bình thường sẽ tìm một người chuyên giúp việc để lau dọn, chứ không nhờ một người là cấp dưới kiêm đồng nghiệp đi lau dọn nhà mình, huống chi bọn họ là hai người chẳng thân quen gì. Giải pháp này anh đưa ra thật chẳng hợp lý chút nào.

Hà An Ân yêu tiền, nhưng không ngu xuẩn đến mức chỉ biết cắm đầu vào tiền, ngay cả an nguy bản thân cũng mặc kệ.

“Tôi chỉ cho cô một sự lựa chọn mà thôi. Cô có thể chọn giúp việc, cũng có thể chọn tiếp tục đi bán hàng trong chợ đêm. Nhưng nếu bị người ta phát hiện, hẳn là cô biết sẽ có kết cục gì.” Đỗ Khang cũng không giận, tiếp tục dùng giọng điệu bình thần nói chuyện.

Kết cục gì ư? Đương nhiên là bị công ty đuổi việc, phải rời khỏi công ty. Đây cũng là điều Hà An Ân vẫn lo lắng, bởi cô không nỡ rời khỏi công ty này.

“Tôi sống một mình, yêu cầu cũng chỉ là một tuần đến nhà tôi dọn dẹp ba ngày, một trong số đó phải rơi vào hai ngày nghỉ cuối tuần”

Điều kiện Đỗ Khang nói thật hấp dẫn, nhưng Hà An Ân vẫn cảm thấy không ổn. “Nếu... ý tôi là nếu tôi qua nhà anh dọn dẹp bị người khác phát hiện thì sao? Chẳng phải lúc đó cũng giống như bị người ta phát hiện bán hàng trong chợ đêm, cũng bị công ty đuổi việc?”

“Đã cho cô lựa chọn, thì tất nhiên tôi cũng biết thay cô giải thích thế nào.” Đỗ Khang dùng đầu ngón tay gõ lên mặt bàn làm việc một chút, dùng tốc độ không nhanh không chậm hỏi: “Cho nên lựa chọn của cô là gì?”

Đối mặt với cám dỗ như vậy, cô cảm thấy thật khó lựa chọn. Một mặt, ngoại trừ việc phải gặp Đỗ Khang ở ngoài giờ làm việc ra thì một tuần chỉ phải quét dọn 3 ngày mà thôi, nhà có một người ở thì chắc cũng không quá lộn xộn. Mặt khác, tuy bày hàng bán rất vui, lại có thể kiếm tiền nhưng phải đối mặt với nguy hiểm là bị người ta nhìn thấy rồi bị công ty sa thải. Hai lựa chọn này đều có chỗ ưu và chỗ nhược.

“Có thể cho tôi thời gian về ngẫm kĩ lại được không?” Suy nghĩ một hồi lâu, vẫn không thể đưa ra quyết định, Hà An Ân ấp úng lên tiếng.

“Vì nhà tôi đã lâu không được quét dọn, nếu cô không muốn, hôm nay tôi định nhờ người ta tìm giúp tôi một giúp việc đáng tin cậy, cô cũng có thể tiếp tục đi bán hàng ở chợ đêm.” Làm sao Đỗ Khang có thể cho cô thời gian nghĩ tới các biện pháp khác chứ, cho nên anh cố ý không cho cô thời gian suy nghĩ, bắt cô phải lựa chọn ngay bây giờ.

Khi người ta bị buộc phải chọn lựa, hơn nữa trong một tình huống gấp gáp, nhiều khi vì quá bối rối sẽ không nghĩ ngợi gì mà chọn phương án có vẻ là đúng đắn nhất. Hà An Ân cũng không ngoại lệ.

Cho nên cô đã lựa chọn một quyết định khiến cô hối hận về sau. “Tôi, tôi đồng ý đến nhà anh dọn dẹp.” Cho dù bị phát hiện, anh đã nói sẽ thay cô giải thích. Dù chưa biết giải thích kiểu gì, nhưng cô tin rằng, chỉ cần Đỗ Khang nói, những người khác sẽ tin tưởng không điều kiện.

“Cô chắc chắn? Không đổi ý?” Nghe câu trả lời của cô, khoé môi của Đỗ Khang khẽ nhếch lên, gần như không thể nhìn ra độ cong.

Chỉ cần Hà An Ân nhìn kỹ ánh mắt anh một chút, sẽ phát hiện người đàn ông luôn lạnh lùng thản nhiên không biểu cảm gì, giờ đôi mắt lại mỉm cười, còn có một chút ôn hòa khó phát hiện.

Anh vừa hỏi, Hà An Ân đã biết quyết định quả thực quá nhanh, nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng nói gì, Đỗ Khang đã mở miệng nói trước: “Nếu không đổi ý, thì bây giờ tôi muốn làm một hợp đồng.”

“Vì sao còn phải làm hợp đồng?” Cô cảm thấy uy tín của mình bị nghi ngờ.

“Đây chỉ là hình thức mà thôi, cho cả tôi và cô một sự đảm bảo. Chẳng lẽ cô không sợ lau dọn nhà cửa cho tôi xong tôi không trả tiền cô?” Cố ý mà vô tình, anh ám chỉ chính mình lúc trước.

Đúng, hai trăm tệ kia! Nghe thế Hà An Ân cảm thấy hợp đồng này nhất định phải kí.

Cô sẽ không ngờ đến mức để anh thiếu nợ mình một lần nữa đâu, cô đặc chí nghĩ, lại không nghĩ rằng bản thân mình chưa xem kỹ các điều khoản trong hợp đồng sẽ mang đến cho cô nhiều hậu quả nghiêm trọng.

Ngày thứ bảy, một ngày rất đẹp trời, Hà An Ân mặc bộ đồ thể thao thoải mái, dựa theo địa chỉ Đỗ Khang viết cho cô, đi tới một khu chung cư cao cấp. Không phải nói, Hà An Ân nằm mơ cũng không dám nghĩ tới giá cả.

Đúng là người có tiền, cô thở dài mà nghĩ. Có điều chung cư cao cấp đúng là chung cư cao cấp, ngay cả bảo vệ cũng làm tốt hơn so với chung cư bình thường. Người hay xe ra vào đều phải đăng ký một dãy số chứng nhận, hỏi rõ ràng một tràng đi đâu, tầng nào, đơn vị nào, vân vân. Khai xong xuôi bảo vệ mới cho qua.

Nhìn thấy cậu nhóc đưa hàng phía trước bị tra hỏi một hồi, Hà An Ân tự động lấy chứng minh thư trong túi ra, chuẩn bị tâm lý bị thẩm vấn một phen.

“Cô à, cô muốn đi đâu?” Nhân viên bảo vệ cao lớn oai phong lịch sự hỏi.

Hà An Ân lập tức lấy địa chỉ đưa cho anh ta. “Tôi muốn đến chỗ này, tìm anh Đỗ.”

“Xin hỏi cô là cô Hà An Ân phải không?” Bảo vệ hỏi, thấy cô gật đầu lại nói: “Cô Hà, anh Đỗ đã thông báo cho chúng tôi, cho nên cô có thể trực tiếp đi vào, không cần đăng ký. Mặt khác, đây là thẻ chứng nhận hộ gia đình ở trong này, mong cô giữ lại. Về sau khi ra vào chỉ cần xuất trình thẻ này là được.”

Cầm cái thẻ được thiết kế khéo léo và thẩm mỹ trong tay, không biết sao Hà An Ân lại có cảm giác như mình cũng đã trở thành một người cư trú trong khu nhà cao cấp này. Tuy cô chỉ là người giúp việc, tới quét dọn nhà cửa cho Đỗ Khang mà thôi.

Cô băng qua một dãy nhà, mỗi dãy không quá nhiều tầng, chỉ có 5 tầng mà thôi, nhưng lại chiếm diện tích vô cùng lớn, hơn nữa ở giữa mỗi dãy nhà đều có một công viên nhỏ, đảm bảo nhà đối diện sẽ không nhìn thấy trong nhà mình. Thiết kế coi trọng riêng tư cá nhân như vậy cũng chính là ưu điểm của chung cư này.

Dùng thẻ quét qua máy quét ở ngoài cửa lớn, cửa kính tự động mở ra. Tuy rằng nhà họ Hà cũng coi như có chút tiền của, nhưng không đắt tiền như Đỗ Khang, tất cả đều đơn giản không xa hoa. Cho nên Hà An

Ân – một người rất đỗi bình thường – đã mang một tâm trạng kính sợ mà bước vào đại sảnh được bày biện lộng lẫy kia.

Đi vào thang máy, nhìn thấy đại sảnh dưới lầu đã đẹp như vậy, cô không nén được nên bắt đầu mong đợi nhà Đỗ Khang rốt cuộc đẹp đến mức nào, trang hoàng sẽ khí phái ra sao.

10. Chương 3 .3

Đi vào thang máy, nhìn thấy đại sảnh dưới lầu đã đẹp như vậy, cô không nén được nên bắt đầu mong đợi nhà Đỗ Khang rốt cuộc đẹp đến mức nào, trang hoàng sẽ khí phái ra sao.

Bởi vì một tầng chỉ có một hộ, cho nên Hà An Ân vừa ra khỏi thang máy là dễ dàng nhìn thấy cửa nhà anh. Có điều còn chưa tới gần mà cô đã ngửi thấy một mùi hôi thối.

Cô sửng sốt, có vẻ không dám tin, lẽ ra vệ sinh ở nơi này phải được làm rất sạch sẽ mới đúng chứ, sao có thể có mùi hôi thối như thế. Song, khi cô từng bước từng bước tới gần cánh cửa kia, mùi hôi cũng càng ngày càng nồng nặc, cô gần như chắc chắn mùi hôi ấy phát ra từ trong phòng.

Một ý tưởng không hay lóe lên trong đầu cô, nhưng cô vẫn lấy hết can đảm, vươn ngón tay trở đang run run ra, nhấn vào cái chuông cửa màu trắng rất đơn giản kia.

King koong... Tiếng chuông cửa vang lên. Không lâu sau, cánh cửa chắc chắn kia được người trong nhà mở ra. Khi nó mở ra, mùi hôi thối nồng nặc cũng theo đó mà ủa vào người cô.

Hà An Ân lật đật lùi lại mười mấy bước, lưng dựa sát vào cửa thang máy lạnh tanh, gần như muốn bỏ chạy thực mạng. Trước khi lùi lại, cô liếc mắt thấy được khung cảnh sau cánh cửa kia khủng khiếp đến thế nào. Ai có thể nói cho cô biết sao chỗ ở của một người lại có thể lộn xộn tới mức không giống người ở mà giống kho hàng hơn vậy?

“Cô đứng xa vậy làm cái gì?” Thấy bộ dạng như gặp phải ma của cô, chân mày Đỗ Khang không khỏi cau lại.

“Anh, anh...” Ngón tay trắng nõn thon dài run run chỉ vào anh: “Sao nhà của anh lại bừa bộn như thế?” Chỉ liếc một cái, cô đã thấy đồ đạc để lung tung, hoàn toàn không thấy được cái sơ pha lễ ra nên đặt giữa phòng khách. “Chẳng phải anh nói có mình anh ở thôi sao?”

Thấy cảnh ấy, cô hoàn toàn không có sức mà quét dọn. Cô sống tới bây giờ cũng chưa thấy nhà ai bừa bộn đến thế, thật là đáng sợ, thật sự quá đáng sợ mà.

Đỗ Khang nghe cô nói thế thì mặt chợt nóng bừng lên.

Đúng vậy, anh thừa nhận anh không có khiếu dọn dẹp nhà cửa. Một căn nhà ngăn nắp cũng có thể bị anh biến thành ổ chó. Đây chính là nguyên nhân bạn bè không muốn đến nhà anh khi anh còn ở nước ngoài, vì đến là phải dọn dẹp giúp anh.

Đừng hỏi sao anh không tìm người chuyên quét dọn tới giúp anh thu dọn cái nhà bừa bãi này. Thực tế thì anh cũng có tìm rồi, hơn nữa nhờ người ta cách một ngày đến làm một lần. Nhưng không biết tại sao trong vòng một ngày ngắn ngủi, anh luôn có thể biến căn phòng gọn gàng sạch sẽ này trở thành ổ chó. Chính vì thế, người quét dọn chuyên nghiệp mà anh thuê đều không chịu làm lâu dài.

Lần này về nước, anh cứ bận rộn mãi, bắt mình phải thích nghi với hoàn cảnh mới trong thời gian ngắn nhất nên chuyện tìm người giúp việc bị tạm gác lại. Cho nên anh về hơn ba tuần rồi mà nhà cửa vẫn chưa được dọn dẹp.

Đúng lúc anh định tìm cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với Hà An Ân, cho nên đưa ra điều kiện dọn dẹp nhà cửa giúp anh. Nhưng nhìn vẻ mặt của cô, anh bắt đầu nghi ngờ phải chăng anh nên tìm người chuyên nghiệp đến dọn qua một lần rồi hãy bảo cô tới?

Nhưng vừa nghĩ thế, anh lại nghĩ cuối cùng ngày nào đó cũng cô sẽ biết khuyết điểm của mình, khi đó cô sẽ phải chịu đả kích lớn hơn nữa thì chi bằng bây giờ cứ để cho cô biết anh là người thế nào.

“Tôi, tôi cảm thấy...” Chỉ một cái liếc mắt ngẩn ngừ nhưng đã làm cho dừng khí của cô bay đâu mất tiêu, Hà An Ân cảm thấy mình không có bản lĩnh dọn dẹp để nhà của anh trở nên gọn gàng sạch sẽ. “Tôi cảm thấy... tôi không đủ năng lực, cho nên có thể, có thể...”

“Không được.” Đỗ Khang lập tức cắt bỏ đường rút lui của cô: “Cô quên là chúng ta đã ký hợp đồng rồi sao?”

Hợp đồng? Hà An Ân cực kỳ hối hận, tự nhiên đi ký hợp đồng với anh ta làm quái gì trời, bây giờ làm hại mình muốn trốn cũng không trốn được. Cô nhìn kẻ đầu sỏ kia bằng vẻ mặt đờ đẫn.

“Mau vào đi!” Anh lách người qua để nhường đường cho cô bước vào thế giới của sự bừa bộn.

Phải chăng đây chính là: kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay?

Hà An Ân vừa nghĩ đến cái mùi đáng sợ kia thì mặt lập tức tái mét, vội vã lục túi xách và móc ra một cái khăn trang mang vào. Nghĩ ngợi một chút, cảm thấy một cái còn chưa đủ, cô lại lấy từ trong túi xách ra cái khăn vốn định để trùm lên đầu, không cho bụi bẩn dính vào tóc và bịt lên mặt, lúc ấy mới lễ chân bước về phía anh.

“Cô có cần làm tới nước này không?” Thấy cô vũ trang hạng nặng, Đỗ Khang có chút bất lực, hỏi.

“Mùi anh có vấn đề sao? Sao có thể nhẫn nhịn mà sống trong môi trường này được chứ?” Không biết sao về lời thôi này của anh đã làm cho sự kính sợ của Hà An Ân đối với anh bỗng biến mất tăm, thậm chí dám quát nạt anh: “Rốt cuộc nhà anh không được dọn dẹp trong bao lâu rồi?”

Đỗ Khang biết mình đuối lý nên vuốt vuốt mũi. Anh biết tình trạng này. Bọn bè anh gọi tình trạng này giống như bước vào cửa hàng cá khô, lâu ngày sẽ không thấy nặng mùi. Anh đã sớm quen với mùi hôi này nên đương nhiên không thấy có vấn đề gì cả. Hơn nữa mỗi khi anh ra ngoài đều mang về sạch sẽ thơm mát, chưa từng có ai nói anh hôi thối lếch thếch nên anh cũng coi như chẳng có vấn đề gì.

“Tôi chưa từng tìm người tới quét dọn.” Anh trả lời với vẻ chột dạ.

Nói như thế nghĩa là Đỗ Khang trở về bao lâu thì nhà anh đã lộn xộn bấy lâu. Thế mà anh, chủ của căn nhà lộn xộn lấy xa hoa này lại có thể chịu được hoàn cảnh như thế, đúng là... không thể tin nổi.

Hà An Ân rất muốn hít sâu một hơi, nhưng lại sợ hít phải mùi hôi thối nên chỉ có thể khè thở ra một cái, rồi dùng ngón trỏ chỉ vào cái máy lạnh đang làm việc. “Anh tắt máy lạnh trước đi đã, rồi mở hết các cửa sổ ra.” Cô sợ nếu mình làm việc trong môi trường này, còn chưa quét dọn xong đã bị mùi hôi này làm ngất xỉu.

Đỗ Khang ngoan ngoãn bước tới tắt máy lạnh, đang định mở cửa sổ ra thì bên tai lại vang lên câu hỏi của cô: “Đỗ Khang, anh để dụng cụ quét dọn ở chỗ nào, tôi tìm không thấy.”

Anh mở cửa sổ ra rồi quay người lại, nhìn cô bằng vẻ mặt vô tội, rồi hỏi ngu: “Dụng cụ quét dọn gì chứ?”

“Chổi, cây lau nhà, bình xịt...” Cô lập tức liệt kê ra một loạt mười mấy thứ lát nữa mình sẽ dùng. Chỉ thấy mỗi lần cô nói, Đỗ Khang liền lắc đầu một cái.

“Tại sao anh không nói trước với tôi, để tôi mua đến?” Hà An Ân gần như là rít lên, cô điên máu lắm rồi. Ai mà tưởng tượng được một người có bề ngoài thơm mát thế này mà lại không có kiến thức về cuộc sống tới mức ấy.

Thật ra cũng không thể trách Đỗ Khang, bình thường anh đều có người giúp việc chuyên nghiệp làm hết cho anh, anh không cần phải để ý tới cái gì là chổi, cái gì là bình xịt vệ sinh...

“Anh...” Không nhịn được phải hít sâu vài hơi, nhưng cái mùi hôi nồng nặc kia lại làm cô điên tiết. Cô xông tới trước mặt anh, chìa bàn tay xinh xinh ra. “Đưa tiền đây, tôi phải đi mua đồ.” Mua mấy dụng cụ dọn vệ sinh chết tiệt kia về đây.

Đỗ Khang rút ví móc ra mấy tờ 1000 tệ đặt vào tay cô, nhưng nhớ tới số lượng những thứ mà cô vừa liệt kê ra thì không khỏi lên tiếng: “Nhiều lắm, tôi đi chung với cô.”

Có nhân công miễn phí, không cần phải mang vác gì, đương nhiên cô mong còn không được. Cô cất tiền, nhét vào trong túi xách của mình, sau đó hình như nhớ tới thứ gì nên chạy tới trước cái tủ lạnh trong nhà bếp.

Vừa mở ra, quả đúng như cô dự đoán, trong tủ lạnh chỉ có nước và đồ uống, cùng với mấy món ăn đông lạnh, hơn nữa còn là đồ ăn đã quá hạn.

Cô nhíu mày, xách mấy thứ ấy ném vào thùng rác, sau đó trở lại phòng khách, đến trước mặt anh, bình luận một câu với ý mát mẻ: “Sau này, chắc chắn vợ của anh sẽ là một cô giúp việc vạn năng, có thể dùng lâu dài.”

Đỗ Khang nghe câu bình luận ấy thì gật đầu, chẳng phải bây giờ anh đang đào tạo cô làm việc đó sao?

11. Chương 4 .1

Vì là khu chung cư cao cấp nên đó không xa có một siêu thị, bên trong thứ gì cũng có bán.

Đỗ Khang và Hà An Ân mỗi người đẩy một chiếc xe. Hà An Ân chọn mười mấy món dụng cụ dọn vệ sinh vừa rẻ vừa dễ xài quăng vào xe đẩy một cách nhanh – chuẩn. Chốc lát đã đầy cả xe.

Hà An Ân đếm lại lần nữa, chắc rằng đã mua đủ dụng cụ liền đẩy xe đi đến gian hàng thực phẩm tươi sống. Khi đi ngang qua khu bán vật dụng hàng ngày thì cô hơi lưỡng lự, nhưng vẫn lấy những món đồ Đỗ Khang cần dùng đến bỏ vào xe đẩy.

Đỗ Khang nhìn cô, trong lòng không khỏi nhen lên một loại cảm giác thỏa mãn và ấm áp. Cô gái anh yêu thương y như một người vợ đảm đang đang chăm lo cho cuộc sống của anh vậy.

“Anh dùng loại dao cạo râu và bọt cạo râu nào vậy?” Đáng ra cô muốn vợ tay lấy đại cho anh, nhưng lại nhớ ra ở nhà ba và em trai đều dùng loại dao cạo và bọt cạo khác nhau, cho nên cô nghĩ chắc Đỗ Khang cũng dùng loại khác.

Nhưng khi quay đầu lại thì thấy Đỗ Khang đang ngẩn người, hoàn toàn không giống con người thông minh trên công ty, chẳng biết sao cô bỗng thấy đáng vẻ này của Đỗ Khang lại dễ nhìn đến vậy.

“Anh sao vậy? Có nghe thấy tôi nói không?” Giơ tay trước mặt anh, cô vẫy vẫy và hỏi một cách tò mò.

Đỗ Khang nhìn khuôn mặt vì mua sắm đồ mà đỏ cả lên, tay chân ngứa ngáy, muốn xoa cái má mềm mại kia, xem xem có phải cũng mềm như anh nghĩ không.

“Giám đốc Đỗ!” Gọi tới hai, ba lần vẫn không thấy anh trả lời, Hà An Ân tức giận bước tới trước mặt anh, lớn tiếng gọi.

Anh như tỉnh lại, cúi xuống nhìn khuôn mặt rất sát mình. “Đây không phải công ty, không cần kêu tôi giám đốc Đỗ”. Nếu anh không đủ lí trí thì rất có thể anh đã tóm lấy cô mà hôn ngấu nghiến rồi mới nói tiếp. Chỉ có điều anh là một người rất có lí trí nên mới không ra tay với cô

“Vậy tôi gọi anh là gì?” Không gọi giám đốc Đỗ, có phải cô nên đổi sang gọi anh Đỗ hay không? “Còn nữa, anh có dùng cố định loại dao cạo và bọt cạo râu nào không?”

“Kêu tôi là Đỗ Khang.” Anh không nghĩ ngợi mà trả lời, sau đó mới lấy loại dao cạo và bọt cạo mình thường dùng từ kệ hàng xuống, để vào xe. “Tiếp đến đi khu nào đây?”

“Khu đồ tươi sống.” Thấy anh vừa nói xong đã đi về trước, cô liền chu mỏ lên lầu bầu, mắng thầm sau lưng anh. “Gì chứ, làm như mình là lão đại vậy, rõ ràng là tên ăn ở ngu ngốc!”

“Cô chưa nghe qua có tiền thì sẽ là lão đại sao?” Cô lăm bằm lằm bầu thứ gì, anh đều nghe rõ ràng hết. Vì tâm trạng tốt, cho nên anh quay đầu lại đầu khẩu với cô một cách vui vẻ.

Hà An Ân không ngờ mình đang nói xấu anh lại bị anh nghe thấy, hai má cô nóng hổi, môi mím chặt không dám hé ra nửa lời, cứ thế mà đẩy chiếc xe, nhanh chóng đi tới khu tươi sống, quãng tên đàn ông phía sau cách thật xa.

Nhìn thấy bóng dáng chạy như ma đuổi ấy, Đỗ Khang có chút buồn cười: “Sao cô ấy có thể đáng yêu đến thế hả trời?!”

Nhưng Hà An Ân đi đằng trước không nghe được câu này, nếu nghe được chắc cô cũng cho là mình nghe nhầm.

Đi đến khu thực phẩm tươi sống, vừa may thịt heo và trứng gà giảm giá đặc biệt, cô liền không e ngại mà vơ lấy những nguyên liệu rẻ rẻ ấy.

Không lâu sau, trên tay Hà An Ân đầy cả nguyên liệu nấu ăn, cô nghiêng đầu nghĩ một hồi, quay lại và bỏ hết nguyên liệu nấu ăn trên tay xuống xe đẩy, hỏi Đỗ Khang. “Anh có thích ăn mì ý không? Tôi nấu xong sẽ bỏ vào hộp cất trong tủ lạnh, anh chỉ cần hâm nóng lại là được, rất tiện lợi, không cần phải ăn những món đông lạnh hoặc là đồ ăn phải bỏ lò vi ba, không tốt cho sức khỏe.”

Mẹ cô luôn xem trọng sức khỏe của mọi người trong gia đình, hễ tí là sẽ đem chuyện ăn uống lành mạnh ra nhai đi nhai lại bên tai hai chị em Hà An Ân. Mưa dầm thấm đất, Hà An Ân cũng nhớ mồn một mỗi câu nói để răn dạy kẻ khác.

“Cô quyết định là được!” Đối với Đỗ Khang mà nói, có thể nhét đầy cái bụng là được rồi, ngay cả mùi vị đối với anh cũng không quan trọng, nhưng cô tự nguyện nấu cơm cho anh, anh dĩ nhiên không ngu mà từ chối rồi.

“Được, vậy tôi đi mua thịt xay, còn thêm bông cải xanh và cà chua bi nữa. Bông cải xanh và cà chua bi đều rất nhiều dinh dưỡng, gồm có protein, đường, chất béo, vitamin và carotenoid. “

Chắc tại người đối diện là một tên gốc không biết cách sinh hoạt, cái gì cũng không biết, nên Hà An Ân y như hiện thân của mẹ mình, nhai đi nhai lại những lời này cũng không quản Đỗ Khang nghe có hiểu hay không, mà chỉ biết đem những gì mình biết ra nói với anh.

Đỗ Khang cũng để cô nói, dù sao anh cũng không thấy phiền. Một người thích nói, một người tự nguyện nghe, tổ hợp hài hòa không mâu thuẫn.

Nói một hồi, miệng Hà An Ân cũng khô nên bắt đắc dĩ phải dừng lại, sau đó nhận ra một cách muộn màng rằng mình nói nhiều với Đỗ Khang như vậy mà bông cải xanh và cà chua bi lại không thấy đâu cả. Nóng hết cả mặt, cô ngưng ngừng vuốt vuốt chóp mũi, sau đó đi về hướng quầy rau.

Lần này Đỗ Khang không đứng đợi cô nữa, mà đi theo cô tới quầy rau để chọn rau.

Hà An Ân chọn xong bông cải xanh và cải thìa, cà rốt hôm nay cũng ngon, với lại cô vừa mua thịt ức gà nên cô liền ngẩng đầu hỏi Đỗ Khang đang đứng bên cạnh xem nấu cà ri có được không?

“Đợi chút đi mua nước cốt dừa với bột cà ri, lúc này không có lấy.”

“Ừ!” Đỗ Khang hoàn toàn không có ý kiến khác.

“Ai da, hai vợ chồng son thật là tình cảm!” Cô bán rau vừa cân rau mà Hà An Ân vừa chọn, vừa nói với vẻ ngưỡng mộ: “Ông nhà tôi ấy hả, muốn ông ấy ăn cơm xong đi công viên dạo một vòng cũng phải mời lên mời xuống, càng đừng nói tới chuyện nhờ ông đi mua rau cùng.”

Nghe thấy cô bán rau hiểu lầm quan hệ giữa mình và Đỗ Khang, Hà An Ân định mở miệng giải thích nhưng Đỗ Khang lại cầm hành tây giơ ra trước mặt cô. “Có cần lấy hành tây không?”

Hà An Ân liếc củ hành tây, thực ra thì cô cố ý không chọn hành tây, bởi cô không biết cắt hành, toàn bị hành xông lên làm cay mắt mà chảy nước mắt ròng. Nhưng mà anh cũng đã mang tới rồi, với lại cà ri mà không có hành tây thì nó thiếu thiếu sao ấy! Cô đành phải gật đầu, chọn hai củ trông đẹp mắt.

Bị phân tâm nên cô quên bémot việc phải giải thích với cô bán rau rằng cô và Đỗ Khang không phải là vợ chồng.

Cô bán rau tính tiền xong, lúc định bỏ vào túi nylon thì Hà An Ân nhìn thấy đồng hành lá xanh mướt bên cạnh, mắt long lanh đảo một vòng, nói ngọt ngào: “Cô ơi, tụi cháu mua nhiều thứ vậy, cô cho cháu mấy cọng hành được không?”

Mặt của cô bán rau có chút khó xử, vì hành lá cũng phải bán mà.

“Được không cô, người ta mua nhiều đồ vậy, cho cháu mấy cọng có sao đâu mà?” Con mắt to trong veo cứ chớp chớp, cô lại làm nũng, đáng về cực kì đáng yêu.

Chịu không nổi ánh mắt và nụ cười đáng yêu này, cô bán rau thôi không do dự nữa, lấy vài cọng hành bỏ vào túi nylon, sau đó quay qua Đỗ Khang nói: “Cậu à, cậu biết chọn vợ thật đấy, biết tính toán tỉ mỉ, giúp cậu tiết kiệm.”

Đỗ Khang liền nở nụ cười. “Dĩ nhiên rồi!” Hoàn toàn không muốn giải thích với cô bán rau về sự hiểu lầm này.

Hà An Ân vốn muốn giải thích, nhưng lại sợ cô bán rau mà biết cô với Đỗ Khang không phải vợ chồng thì sẽ lấy lại mấy cọng hành lá, cho nên chỉ đành mặt dày mà chấp nhận vậy.

12. Chương 4 .2

Nhận lấy túi đồ, cô kéo Đỗ Khang đi một mạch tới quầy thu ngân, trong khi đó, cũng không quên vòng qua mua bột cà ri và nước cốt dừa.

Bởi mua quá nhiều thứ, nên họ chỉ mang nguyên liệu nấu ăn và một số dụng cụ vệ sinh cần dùng nhất về, còn lại thì nhờ dịch vụ giao hàng của siêu thị giao tới nhà Đỗ Khang.

Xách túi đồ trên tay, hàng đã mua xong, Hà An Ân bắt đầu nhớ tới cái nhà lộn xộn dơ dáy như ổ chó của Đỗ Khang, lập tức như mất hết sức. Đáng ghét thật! sao cô lại xui xẻo đến mức này chứ?

Bởi vậy mới nói, cô ghét Đỗ Khang nhất!

Sau một ngày ra sức làm việc, Hà An Ân chẳng dễ gì mới dọn dẹp sạch sẽ nhà Đỗ Khang, giúp anh có một nơi có thể gọi là “chỗ cho người ở”.

Bất chấp cả hình tượng, bất chấp việc Đỗ Khang đang nhìn cô, cả người cô giờ mềm nhũn, giống y như cái xác chết mà ngồi lên chiếc ghế sofa được lau đi lau lại tới bốn năm lần mới sạch. Cô mệt muốn chết luôn, chỉ thấy mình oải tới mức cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Một chai cô ca mát lạnh áp vào má cô, cô cảm động định giơ tay lên đón lấy. Nhưng ngay sau đó, cô lại thấy cảnh Đỗ Khang vặn nắp chai ra, thuận tay ném cái nắp về phía sau. Tư thế ấy y như động tác lúc trẻ con thay răng, ông bà cụ hay bắt bọn chúng ném đi theo một hướng đã định.

Nhưng đó chưa phải là vấn đề, vấn đề ở đây là làm sao mà anh ta có thể ném cái nắp đó theo cách như vậy trong khi cô vừa mới lau sạch cái sàn nhà? Sao lại dám như thế?

Lửa giận bùng lên dữ dội, Hà An Ân quăng luôn niềm vui khi nãy, nhảy dựng lên từ ghế sofa. Không nghĩ ngợi, cô liền chồm tới người Đỗ Khang, dùng hai cái tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ áo anh, nhìn xuống anh mà thét to: “ĐỖ KHANG KHỐN KIẾP! Không biết tôi mới lau sàn nhà à? Anh ném rác gì chứ, anh có biết tôi phải lau mấy lần nó mới trở lại vẻ ban đầu vốn có không? HẢ?”

Hà An Ân tức điên lên tới nỗi chóng hết cả mặt, không hề biết rằng cái tư thế dạng hai chân quỳ trên người một gã đàn ông của mình nguy hiểm chừng nào!

Đỗ Khang bị tư thế của cô dọa. Dạng như một con cá mắc cạn sắp chết thì đột nhiên biến thành cá ăn thịt người hung dữ, gương mặt nhỏ nhắn cứ dán sát mặt anh, lưỡi nhả không ngừng. Sự thay đổi trước sau như vậy đúng là dễ khiến người ta đau tim mà.

Huống chi cô cũng quá khờ, không hề biết tư thế của mình sẽ khiến người khác hiểu lầm, cũng khiến anh muốn làm một số chuyện quá đáng với cô. Có điều anh cũng biết rõ, nếu anh ra tay với cô trong tình huống này, có thể sẽ khiến cô càng ghét anh hơn, anh không thể mạo hiểm.

“Anh nói coi, nói coi, anh ném cái gì mà ném hả?” Cô tức giận chỉ tay về phía chiếc nắp vô tội trên sàn nhà, áp mặt càng sát.

Chiếc miệng nhỏ xinh gần kề, chỉ cần anh muốn là có thể ngậm chặt đôi môi cô. Dáng cô vốn nhỏ nhắn xinh xắn, nên trên thân thể cô, thứ gì cũng đều nhỏ nhắn đến mê người, trừ cặp mắt đen láy to tròn trên khuôn mặt ra. Đôi mắt ấy tuy đang tức giận mà trừng lên nhìn anh, nhưng anh nghi ngờ chắc mình đã bị ánh mắt tức giận của cô lừa dối rồi.

“Cô bình tĩnh xú đi!” Chỉ là cái nắp chai thôi mà, anh đã quên tay ném đại xuống đất rồi!

“Bình tĩnh á? Anh muốn tôi bình tĩnh thế nào đây hả? Tôi dọn dẹp cả ngày trời, mới cho anh cái nơi gọi là nơi ở của người chứ không phải là ổ chó. Vậy mà tuyệt nhiên anh dám coi rẻ sự lao động cực khổ cả ngày của tôi, đem rác ném vào cái sàn nhà mà tôi vừa lau sạch, anh bảo tôi làm sao mà bình tĩnh, hả? Anh nói coi, nói coi!”

Hà An Ân y như con mèo hoang mất kiểm soát, hai tay nắm chặt cổ áo của Đỗ Khang, mỗi câu nói ra đều đâm mạnh vào ngực anh.

Nhưng mà cái ngực rắn chắc như vậy, ngoài tay cô thấy đau ra thì cô không thấy anh có biểu hiện gì là đau cả, thế lại khiến cô càng tức giận thêm.

“Tôi xin lỗi là được rồi chứ gì?” Anh bỏ chai cô ca trên tay xuống, nắm lấy vai của cô. “Hà An Ân, giờ thì ngoan ngoãn mà xuống nào, đừng đè trên người tôi nữa!” Ngoài việc nện cho anh vài cái, mỗi câu nói của cô còn kèm theo hành động giãy lên một cái.

Người con gái mình thích eo đi eo lại trên người mình, trong tình huống này, anh mà còn có thể không rung rinh thì ắt hẳn anh không phải thái giám thì cũng là kẻ bất lực.

“Tôi cứ đè trên người anh đó, thì sao? Anh xin lỗi tôi đi, xin lỗi tôi ngay bây giờ!” Hà An Ân nắm lấy cổ áo anh không buông mà ra lệnh. Cô hoàn toàn quên mất trước kia mình sợ người đàn ông này biết bao nhiêu.

Sau khi biết người đàn ông này không phải thứ gì cũng vạn năng, lại là một tên thiếu hiểu biết về chuyện ăn ở thì anh đã không còn là ông sếp mà cô vừa nhìn thấy đã sợ như chuột thấy mèo, mà trở thành một tên khiến cô dám to tiếng, y như một người bạn vậy.

“xin lỗi.” Đỗ Khang bị đè bên dưới mau chóng nói xin lỗi. Nếu cô còn không xuống, anh sẽ kiềm chế không nổi nữa. “Mau xuống đi!”

Nhìn thấy gương mặt anh có vẻ như bực bội, cô có chút không hài lòng nên không muốn xuống. Nhưng ngay sau đó, người đàn ông này tự nhiên nắm lấy cổ áo cô, đẩy cô ra, đặt cô vào chiếc sofa bên cạnh y như ném một con mèo. Sau đó đi một mạch về phòng mình và đóng sầm cửa lại.

Thấy anh không nói lời nào, sau đó Hà An Ân mới cảm thấy tai họa sắp giáng xuống đầu, sốt ruột mà cắn móng tay. “Sao mình có thể sơ suất vậy trời? Mình dám ngồi trên người Đỗ Khang? Ông trời ơi... sao tôi lại dám làm vậy nhỉ? Tiêu rồi, tiêu rồi, có phải anh ta đang giận mình không nhỉ?”

Hà An Ân co ro trên sofa, không ngừng nghĩ tới chuyện sau này sẽ có những cực hình nào đang đợi chờ mình. Lần trước cô đòi nợ anh ngày trước bàn dân thiên hạ, cái giá phải trả là tăng ca liên tục mấy tuần liền. Dù cô biết mình có thể thăng lên chức phó giám đốc này, công của Đỗ Khang không nhỏ, giúp đỡ cô rất nhiều.

Nhưng lần này thì lại khác, lần này là cô dùng cả người đè lên người anh. Có người đàn ông nào chịu để phụ nữ cưỡi trên người mình chứ, lại không phải là đang làm... chuyện đó! Tiếp theo đó là những hình ảnh

cực nóng bỏng cứ hiện lên trong đầu cô, nào là cô mặc chiếc áo ngủ khiêu gợi cười trên người Đỗ Khang đang trần trụi. Không những thế, cơ thể cô còn đang lắc lư ồng ẹo trên cơ thể anh, cực kì khiêu khích.

Đột nhiên phát hiện mình đang nghĩ mấy chuyện nhục dục, Hà An Ân lập tức cảm thấy dường như máu trong người đều dồn lên mặt làm cô chóng mặt ù tai. Cô nghĩ đi đâu vậy trời? Làm sao mà cô lại có thể có ý dâm dăng với người khác vậy được, nhất là với tên Đỗ Khang kia nữa? Chỉ tại Phương Du Du lôi kéo cô xem phim bấy, hại cô bây giờ có ảo tượng quái dị như thế.

Hà An Ân lo lắng sợ hãi rúc vào sô pha, không biết đã bao lâu, mười đầu ngón tay cũng sắp bị cô cắn cụt cả, Đỗ Khang mới trở ra phòng khách.

Nhìn thấy bộ dạng lo sợ đang cuộn tròn núp trên sô pha như thỏ con, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như máu của cô, lòng mày anh tự dưng cau lại. “Cô sao vậy?”

Cô đang sợ anh giận, một phần khác là do cô liên tưởng tới việc hai người đang làm chuyện người lớn nên giật mình mở to mắt nhìn anh, khuôn mặt nghiêm nghị dường như không hề tức giận, nhưng ngay sau đó cô lại sợ hãi mà nhìn sang hướng khác.

“Rốt cuộc cô sao vậy?” Hà An Ân không giống những người phụ nữ anh từng qua lại. Lúc trước anh sợ phiền phức, cho nên phụ nữ anh tìm đến toàn là người độc thân không thích đeo bám, rảnh thì tụ tập lại, không rảnh thì ai làm chuyện người nấy, không dính dáng tới nhau, nhưng Hà An Ân lại khác.

Ý anh không phải nói cô không độc lập, thích đeo bám, mà sự thật là Hà An Ân tính ra vẫn là người phụ nữ độc lập, nhưng những suy nghĩ trong đầu cô khiến anh không thể đoán được. Cũng như bây giờ, anh hoàn toàn chẳng biết sao tự nhiên cô lại im lặng bất thường như vậy.

13. Chương 4 .3

Rất khó để nắm bắt được suy nghĩ của cô, nhưng anh lại thích cô mới chết chứ. Đến giờ anh còn không biết mình thích cô ở điểm nào nữa kìa, thậm chí cảm thấy đáng về tính từng đồng từng cắc của cô rất đáng yêu. Trước nay, rõ ràng anh cứ cảm thấy kiểu người này rất khó coi, vì mấy đồng bạc mà suy đi tính lại.

“Vì tôi vừa quăng, ừm... thả... nấp chai xuống đất sao?” Đỗ Khang hỏi thế, nhưng cảm thấy hình như không phải. “Cô sao vậy, nói tôi biết đi?”

Tuy mày của anh vẫn còn chau lại, nhưng không tạo cho người ta cảm giác anh đang tức giận. “Anh không giận tôi đấy chứ?” Hà An Ân hỏi nhỏ.

Nghe câu hỏi của cô, anh lập tức hiểu ra rốt cuộc cô đang nghĩ gì. Điều này làm cho anh thở phào nhẹ nhõm. “Tôi không có giận cô.”

“Thật không?” Cô có vẻ rất mừng rỡ.

“Chẳng lẽ cô nghĩ tôi nhỏ mọn thế sao?” Anh liếc cô một cái, hỏi lại cô.

“Không có, tôi không có cảm thấy anh nhỏ mọn, ngược lại anh rất rộng lượng, thật đấy.” Cô nhấn mạnh, rồi khuyến mãi thêm một nụ cười thật tươi, thật ngọt ngào.

“Rất rộng lượng?” Nghe lời nhận xét này, Đỗ Khang nhướng mày.

“Phải, rất rộng lượng.” Mắt cô càng híp lại, mặt hết sức chân thành và vô tội.

“Vậy được, tối nay tôi mời cô ăn cơm, coi như là khen thưởng cho công lao vất vả cả ngày của cô.”

“Thật à? Cảm ơn nhé.” Trước giờ anh hay có thói quen mời mọi người ăn cơm nên lần này Hà An Ân không hề cảm thấy anh mời cơm là còn có ý khác trong đó.

Hà An Ân hớn hờ nghĩ về bữa tối thịnh soạn của mình nên bỏ lỡ mất nụ cười ẩn chứa trong đôi mắt Đỗ Khang.

Ngẩng đầu nhìn màn đêm tối đen như mực ngoài cửa sổ, ánh mắt ai oán của Hà An Ân bất giác lại hướng về căn phòng làm việc riêng kia.

Hôm nay là ngày cuối tháng, cô là phó giám đốc nên đương nhiên phải kiểm tra báo cáo thu chi một lần nữa cho thật cẩn thận. Sau khi thấy nó không có vấn đề gì thì phải làm một bản báo cáo tổng hợp tài chính của cả công ty mẹ và mấy công ty con rồi trình lên cho Đỗ Khang ký xác nhận.

Sở dĩ phải tăng ca là vì Đỗ Khang lại vừa giao thêm một bản thu chi nữa, cho nên toàn bộ số liệu trong hệ thống đều thay đổi, làm lại một bản báo cáo tổng hợp khác.

Cô nhìn đồng hồ trên màn hình máy tính, đã hơn 9h tối. Lúc này Đỗ Khang nổi lòng từ bi nên đã kêu thức ăn, nên bây giờ cô cũng không đói. Nhưng vì cả ngày phải tập trung cao độ nên cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Đây là lần báo cáo hàng tháng đầu tiên kể từ khi cô thăng chức phó giám đốc, cô không muốn có sai sót gì, khiến người ta nghi ngờ năng lực của cô. Mặc dù cô tin là các bà các chị trong bộ phận tài chính sẽ không soi mói gì cô, nhưng những người thuộc các bộ phận khác, không quen biết cô sẽ nghĩ như vậy.

Hơn nữa cô cũng không muốn làm Đỗ Khang thất vọng. Suy cho cùng, cô có thể vượt qua các đàn anh đàn chị có kinh nghiệm, thăng chức phó giám đốc là nhờ công của Đỗ Khang. Nếu vì cô mà khiến cho quyết định của Đỗ Khang bị nghi ngờ thì cô sẽ rất áy náy.

Cô đưa mắt kiểm tra lại lần nữa rồi mới in bản báo cáo tổng hợp ra, bấm lại rồi cầm nó đi sang phòng Đỗ Khang, gõ cửa.

“Giám đốc Đỗ, đây là báo cáo tổng hợp.” Cô bước vào, đặt bản báo cáo lên bàn làm việc của anh.

Nhìn bản báo cáo kia, Đỗ Khang không dám tin là cô có thể nộp cho anh ngay trong hôm nay. Dù sao thì cô cũng mới vừa tiếp nhận chức phó giám đốc, cần có một khoảng thời gian để thích nghi. Anh cầm bản báo cáo lên, lướt qua một lượt, môi khẽ mỉm cười với vẻ hài lòng. “Hà An Ân, làm tốt lắm.” Vừa nhanh vừa đúng, Đỗ Khang cảm thấy anh quả thật không nhìn lầm người.

“Cảm ơn anh, nếu không có việc gì khác thì tôi về trước đây. Cả ngày hôm nay đều nhìn máy tính, mệt quá.” Ngày tháng trôi qua, khi đã nhận thấy sự ưu tú của anh trong công việc cùng sự hậu đậu trong cuộc sống thì cô đã không còn bộ dạng nơm nớp lo sợ khi đứng trước mặt anh nữa, mà thảnh thơi còn tỏ vẻ mệt mỏi trước mặt anh, hay nói đùa vài câu.

“Đợi tôi một chút, tôi đưa cô về luôn.”

“Được, anh xong thì kêu tôi một tiếng.” Lắc cái cổ nhức mỏi, cô về chỗ của mình thu dọn đồ đạc rồi ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, muốn làm dịu đôi mắt bị khô của mình.

Cô không ngủ, cho nên có thể cảm giác được sự tiếp xúc nhẹ nhàng trên mặt mình, rất nhẹ thôi, lại rất dè dặt, giống như là sợ sẽ bắt cần làm cô thức giấc.

Tim Hà An Ân lập tức đập loạn nhịp. Phòng làm việc chỉ còn cô và Đỗ Khang, cho nên không cần nghĩ cũng biết người đang vuốt ve mặt cô lúc này chính là Đỗ Khang.

Tại sao Đỗ Khang lại sờ mặt cô như vậy? Hà An Ân muốn mở mắt ra, ngăn cái cử chỉ ám muội này lại, thế nhưng mắt của cô lại không chịu nghe lời, cứ nhắm chặt lại, mà người cô cũng không chịu nhúc nhích, khiến cô như muốn nghẹt thở dưới sự nâng niu dịu dàng này của anh.

Bàn tay ấy lưu luyến một lát rồi cũng bỏ ra. Mất đi cảm giác va chạm có phần nâng niu ấy, cô cảm thấy dường như hơi mất mát. Nhưng thay vào đó lại là những tiếng nỉ non, gọi tên cô, làm tim cô đập ngày một nhanh hơn.

“An Ân...” Trong giọng nói ấy thiếu đi vẻ lãnh đạm thường ngày, lại tràn ngập vẻ yêu thương, hết sức dịu dàng.

Trời ạ, đây là cảm giác gì thế này?

Hà An Ân né tránh, không muốn nghĩ tiếp xem nó là cảm giác gì. Tuy cô không còn ghét Đỗ Khang như trước nữa, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ thích anh. Có điều khi nghe anh nỉ non gọi tên cô, cô cảm thấy dường như trái tim mình đã tan chảy một phần nào đó.

Hà An Ân từ từ mở mắt ra, loáng thoáng thấy được vẻ dịu dàng trong mắt anh. Nhưng khi cô nhìn rõ thì trong ấy đã không còn sự ân cần nữa, chỉ còn lại vẻ bình thản thường ngày.

“Hà An Ân, cuối cùng cô cũng chịu thức rồi. Tôi gọi cô mấy lần nên định bỏ cô lại, về một mình rồi ấy chứ.” Ngay cả giọng điệu cũng giống như bình thường, đã không còn vẻ ôn hòa cùng trân trọng như lúc này cô nghe được.

Cảm giác vuốt ve cùng tiếng thì thầm kia là do cô tự tưởng tượng ra sao? Hà An Ân đã không thể phân được đâu là thật, đâu là mộng, chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn anh.

Cô vừa nằm mơ, hay là trong tiềm thức vẫn mong được anh đối đãi một cách dịu dàng?

Cô thật sự không rõ, trái tim lỗi nhịp kia vẫn chưa thể ổn định trở lại, vẫn đập nhanh thành thịch.

“Đi thôi.” Cô đứng dậy, nói với vẻ né tránh. Cô không muốn nghĩ kỹ càng xem có phải mình vừa nằm mơ hay không, bởi vì cô cảm thấy nếu biết rõ rồi, lỡ như là do cô nằm mơ thì cô sẽ rất thất vọng, bởi vì Đỗ Khang sẽ không thích cô.

Cô không muốn nghĩ suy, cô thà coi như do mình mệt quá, cho nên mới nghĩ bậy nghĩ bạ. Thế là cô cứ tránh né một cách vô thức như vậy đấy.

Về khác thường của cô khiến Đỗ Khang phải nhíu mày. Anh giơ tay định kéo cô lại nhưng ngón tay chỉ trượt qua làn da mịn màng của cô, để mất cơ hội.

Cô không quay đầu lại, chỉ vội vàng nói: “Mau lên đi, tôi muốn về nhà.” Sau đó tự đi về phía thang máy, rồi lên xe của anh. Suốt dọc đường trở về, bọn họ không nói với nhau câu nào.

14. Chương 5 .1

Hà An Ân cuộn tròn trên giường không động dậy. Khi cô muốn trốn tránh chuyện gì đó hay ai đó, cô đều sẽ nằm trên giường như thế. Không nghĩ ngợi, không nói gì, cũng không động dậy. Mãi tới khi cô thấy vậy là đã đủ, mãi tới khi cô thấy cô có thể thần nhiên đối mặt với chuyện đó thì cô mới ngừng tư thế này lại.

Đối với Đỗ Khang, cô chỉ biết mình rất ghét anh. Nhưng không biết từ khi nào, cái ghét này đã đổi chất, đổi vị, thay đổi đến nỗi ngay cả bản thân cô cũng không dám đối diện.

Cô đột nhiên nhớ tới câu hỏi của Hà An Ân: “ghét có phải là một loại thích không nhỉ?” Cô nhớ lại lúc ấy cô trả lời chắc như đinh đóng cột rằng ghét là ghét, vốn dĩ không thể biến thành thích. Nhưng bây giờ cô cảm thấy, ghét cũng có thể biến thành thích.

Cô không ngừng bắt mình phải nghĩ tới những thói quen kinh khủng của Đỗ Khang, ví dụ như anh sẽ biến căn nhà thành ổ chó; ví dụ như anh tùy tiện vứt rác, sau đó tạo cơ hội cho lũ gián tới; ví dụ như anh sẽ đem quần áo bẩn dơ thành đống không chịu giặt, tới khi quần áo bốc mùi, giặt cũng chẳng sạch...

Đỗ Khang đúng là tên đần độn trong việc ăn ở, sao cô có thể chấp nhận trở thành người phụ nữ “giúp việc đa năng” được cơ chứ! Đúng, cô không chấp nhận.

Nhưng cô lại muốn anh được đối xử dịu dàng và trân trọng. Cô rất muốn, rất rất muốn, muốn tới nỗi bản thân không thể tự lừa dối mình. Nhưng điều đó là không thể nào, vì Đỗ Khang không thể nào yêu cô được!

Cho nên cô chỉ có thể như một con thú bé nhỏ bị thương, cuộn tròn trên giường rồi tự trị thương, khiến mình mau chóng có được lớp da dày để bảo vệ, để lúc đối diện với Đỗ Khang mới không lộ ra khát vọng từ sâu thẳm con tim.

Thật ra hôm nay cô phải qua nhà Đỗ Khang quét dọn, vả lại Đỗ Khang cũng vừa gửi tới một tin nhắn, hỏi cô sao vẫn chưa tới nhà anh. Nhưng vì cái mùng phòng vệ của cô vẫn chưa xây xong, cô vẫn chưa có biện pháp đối mặt với anh, cho nên giả vờ như chưa đọc tin nhắn vậy.

Hôm nay cứ thế mà nằm lì trên giường, cho qua hết ngày vậy! Cô nghĩ như thế, sau đó đem mình cuộn lại chặt hơn.

Chỉ có điều không biết bà mẹ thân yêu của cô gặp phải kích động gì mà đột nhiên xông vào phòng cô, lôi ra từ tủ quần áo của cô ra một chiếc đầm hoa liền thân mà cô ít khi mặc. “Ân Ân, cục cưng, mau, đừng làm biếng nữa, ngoan ngoãn thay đồ đi con!” Bà Hà đem chiếc đầm đặt trên giường con gái xong, lại bắt đầu lục lọi đồ trang điểm của con gái.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?” Hà An Ân còn nằm im trên giường không chịu nhúc nhích.

“Ân Ân, cục cưng ngoan, nghe lời mẹ đi, ngoan mà mặc quần áo vào, sau đó trang điểm thật đẹp, mẹ muốn dắt con tới gặp một người.” Bà Hà đem hết đồ trang điểm để lên tủ ngay cạnh giường, lấy tay lôi đứa con gái còn đang nằm trên giường không chịu nhúc nhích kia dậy.

Hà An Ân ngửi thấy mùi vị của âm mưu.

Bà Hà biết rõ con gái không thích đi gặp những người bà con không thân thiết, rồi trò chuyện với họ một cách giả dối. Nếu như không phải thật thân thiết, thường thì bà sẽ không ép con gái đi như vậy. Cứ vậy mà suy ra, người mà Hà An Ân phải gặp lần này tuyệt đối không phải là mấy người họ hàng ít gặp kia.

“Mẹ, mẹ muốn dẫn con đi gặp ai thế?” Qua việc bức ép cô mặc đồ với lại trang điểm, người phải gặp chắc rất quan trọng. Chẳng qua Hà An Ân có nghĩ nát óc cũng không ra có ai quan trọng mà cô phải gặp, đến nỗi cô như bị bắt để đi gặp vậy.

“Ân Ân à, mẹ nói cho con nghe, hôm nay cô ba, dì ba đúng là khiến người ta tức chết mà. Họ tự nhiên kể tung người húng, trước mặt hết thấy họ hàng nói Ân Ân con là đứa có chết cũng ôm lấy tiền, cho nên bây giờ mới không ai chịu lấy con. Mẹ nghe xong thì rất tức giận, họ biết cái gì chứ? Ân Ân của mẹ là đứa con gái dễ thương nhất, đẹp nhất trên đời, căn bản là tại con không muốn tùy tiện mà tìm một người đàn ông để kết hôn và sinh con để cái thôi. Vả lại đa số đàn ông tầm thường đều không xứng với con, con nói coi mẹ nói đúng không?”

Bà Hà coi hai đứa con cưng nhà mình như vàng như ngọc, rất cao giá. Tóm lại, một đứa là mỹ nữ xinh đẹp nhất thế giới, một đứa là anh chàng đẹp trai nhất thế giới.

“Sau đó thì sao?” Bà nói nguyên một tràng, Hà An Ân vẫn không biết người mình phải gặp là ai.

Mặt mẹ cô cứng đờ, hơi chột dạ. “Ân Ân à, chẳng phải mẹ ép con, nhưng năm nay con đã 25 tuổi rồi đúng không? Nhưng mẹ biết con vẫn FA, chưa có bạn trai. Vừa hay, con trai của bạn mẹ vừa ở nước ngoài về, chỉ hơn con 5 tuổi, nên, nên...” Dưới ánh mắt trừng lên của con gái, bà không nói tiếp được nữa.

“Cho nên mẹ muốn con phải đi xem mắt đúng không? ME?” Hà An Ân khó có thể tin được, cô chỉ mới 25 tuổi thôi mà, tự nhiên mẹ lại bắt cô phải đi xem mắt.

“Ân Ân, con, con không đồng ý sao?” Mẹ cô lộ ra nét đau khổ cùng cực trên khuôn mặt mi miều, ra vẻ tội nghiệp hỏi: “Mẹ cũng không sợ người ta nói bậy nói bạ, nhưng chỉ sợ sau này ba mẹ không còn thì lấy ai chăm sóc cho con đây? Mẹ không muốn nhìn thấy con một mình chán đơn gối chiếc, cho nên mới làm vậy!”

Hà An Ân rất muốn nói với mẹ mình, cho dù chỉ có mình cô, thì cô cũng vẫn có thể tự chăm sóc mình. Chẳng qua nhìn thấy mẹ quan tâm lo lắng cho cô như vậy, làm sao Hà An Ân có thể nhẫn tâm cự tuyệt bà chứ?

“Mẹ, chỉ lần này thôi đó nha, lần sau con nhất định sẽ không đi đâu.” Hà An Ân chỉ đồng ý đi xem mắt lần này thôi, cô vẫn cảm thấy mình chưa tới nỗi không ai cần, đến nỗi phải đi xem mắt tìm chồng.

“Thật không? Ân Ân, con ngoan quá, không uống mẹ yêu con nhất, thương nhất vẫn là con!” Mẹ cô cười rạng rỡ. “Mau qua đây, mau mặc chiếc đầm này vào, Ân Ân nhà chúng ta mặc đầm là đẹp nhất. Còn trang điểm nhẹ nhẹ là được. Ân Ân nhà ta không cần trang điểm thì khuôn mặt đã xinh đẹp sẵn rồi, giống như một tiên nữ vậy.”

Hà An Ân không để tâm đến mấy lời buồn đưa lê tự sướng của mẹ, chỉ thở dài một tiếng, than rằng bản thân không có cách nào nghỉ ngơi yên ổn trong ngày cuối tuần.

Nhưng nhìn thấy mẹ mình hân hoan như vậy, Hà An Ân nghĩ, thôi được rồi, thật ra cô cũng không quá ác cảm với việc đi xem mắt, không đến nỗi bức bối mà đi. Với lại mẹ nói cũng đúng, cô cũng nên để ý tới việc tìm một người đàn ông ở bên cạnh, xem xem có người đàn ông nào hợp với cô, hoặc là tìm được một người hợp với cô thì cô sẽ có thể dần quên đi tình cảm đối với Đỗ Khang.

Không sai, có lẽ là do quá lâu rồi cô không yêu đương, bên cạnh chỉ có Đỗ Khang là người khác giới, cho nên mới xuất hiện loại ngộ nhận này. Chỉ cần tìm được một người đàn ông thích hợp, cô sẽ giống như trước kia, sẽ không còn nghĩ bậy nghĩ bạ, không lo mấy chuyện dư thừa nữa.

15. Chương 5 .2

Không sai, có lẽ là do quá lâu rồi cô không yêu đương, bên cạnh chỉ có Đỗ Khang là người khác giới, cho nên mới xuất hiện loại ngộ nhận này. Chỉ cần tìm được một người đàn ông thích hợp, cô sẽ giống như trước kia, sẽ không còn nghĩ bậy nghĩ bạ, không lo mấy chuyện dư thừa nữa.

Nghĩ thế, cô càng mau chóng thay quần áo, trang điểm.

Bà Hà dẫn Hà An Ân tới một nhà hàng xem ra khá cao cấp. Khi họ đến nơi thì chỗ ngồi đã có một người đàn ông cùng với một phụ nữ trung niên ngồi đấy, dường như đang đợi bọn họ.

Sau khi mẹ cô dắt cô tới chỗ hẹn thì cười hô hô rồi kéo người phụ nữ kia đi khỏi, để cô lại cùng với người đàn ông trông có vẻ rất nhã nhặn kia.

“Chào cô, cô Hà!” Anh chàng nhã nhặn kia không những đẹp trai mà giọng nói cũng rất hay, tạo cho người khác ấn tượng đầu tiên rất tốt.

“Chào anh, anh là anh Dương ạ?” Trên đường tới đây, mẹ cô có giới thiệu sơ sơ về người mà cô sắp xem mắt là người thế nào.

Ngoài biết việc Dương Thiếu Đình cũng giống Đỗ Khang, vừa mới từ nước ngoài về, cô còn biết anh là con út, còn có một người anh và một người chị. Tất cả đều đã kết hôn, cho nên trở thành đứa con cuối cùng của gia đình, đã tới 30 tuổi mà vẫn chưa kết hôn. Điều này khiến cho nhà họ Dương rất lo lắng và sốt ruột.

Mà vừa may nhà họ Hà có cô con gái 25 tuổi chưa có bồ như cô, cho nên hai bên gia đình bèn đồng thuận muốn tác hợp hai đứa với nhau.

“Phải, không ngờ cô Hà lại xinh đẹp như vậy, tôi có chút bất ngờ đấy!” Dương Thiếu Đình nở nụ cười nhẹ trên môi, cùng với khuôn mặt ôn hòa như ngọc, thật lòng mà nói, Hà An Ân cảm thấy anh ta rất đẹp trai, nhìn không giống như người đang đi xem mắt để tìm đối tượng tí nào.

Cho nên Hà An Ân cũng nói thẳng. “Tôi cũng vậy đấy, không ngờ anh Dương đẹp trai vậy mà phải đi xem mắt. Lời giải thích duy nhất chắc là do bị người nhà ép tới đúng không?”

Dương Thiếu Đình xấu hổ cười trừ. “Đúng vậy, mẹ tôi thấy tôi từng tuổi này mà chưa kết hôn, thậm chí chưa có bạn gái, cho nên nôn nóng, nhưng mà nói đi phải nói lại, không lẽ cô Hà cũng vậy sao?”

Hà An Ân bất đắc dĩ nhún vai. “Phải, tôi cũng là bị mẹ ép tới đây”

Nghe vậy, Dương Thiếu Đình cười càng tươi hơn. “Thì ra mình đều bị ép tới đây xem mắt. Nếu như chúng ta đã cùng chung vận mệnh, tin rằng chúng ta sẽ có thể hợp với nhau!”

Nụ cười trên khuôn mặt Hà An Ân cứng đờ, như vậy cũng có thể định họ sẽ có thể thành đôi sao? Tên Dương thiếu Đình này đùa quá chẳng!

Nhưng chuyện đâu cũng sẽ vào đấy thôi, cô cũng chẳng muốn tranh cãi việc họ hợp nhau hay không làm gì. Nếu như bọn họ hợp nhau thật, thì cô cũng không ngần ngại mà hẹn hò với anh ta. Còn nếu như họ không hợp nhau, thì cô sẽ nói bái bai mà không liên lạc nữa.

Nói ra thì cô hơi vô lý, bởi vì cô muốn tìm một người đàn ông để quên cảm giác đối với Đỗ Khang, cho nên đối với Dương Thiếu Đình rất lịch sự và ân cần.

“Xem xem cô thích ăn món gì.” Dương Thiếu Đình đưa menu đến trước mặt cô, để cô chọn.

“Cám ơn.” Hà An Ân nhận lấy cái menu tinh xảo kia, khi mở ra, giá tiền cao ngất ngưỡng khiến hai mắt cô phải trợn tròn lên thật to.

Đây rốt cuộc là nhà hàng năm sao Michelin cái quái gì chứ! Ngay cả món canh nấm hương nhỏ xíu cũng có giá gấp 3, 4 lần bên ngoài. Đây chẳng há nào ăn cướp trắng trợn?

Thấy khuôn mặt cô có chút khó coi, Dương Thiếu Đình nhin không được hỏi cô. “Sao vậy, không có món nào hợp khẩu vị sao?”

“Cũng không phải là không có... chỉ có điều thấy giá tiền ở đây có chút hơi mắc mà thôi. Anh xem, một bo mà phải tốn gần 5 trăm mấy tệ, thật quá đáng và quá tính toán.”

Cô ăn gì cũng đều ưu tiên hàng đầu cho những món rẻ. Giờ bắt cô phải chọn món với giá cao như vậy trông chốc lát, cô thực sự lực bất tòng tâm.

Nghe thấy cô cảm thấy nơi này giá đắt, Dương Thiếu Đình ngạc nhiên đến ngẩn người ra. Vì anh biết rõ rằng, với gia cảnh nhà họ Hà thì cho dù Hà An Ân ngày ba bữa đều ăn tại đây cũng chẳng thành vấn đề. Bản thân là đại tiểu thư nhà họ Hà thì sao lại có thể cảm thấy thực đơn ở đây mắc nhỉ? Đúng là không thể tượng tượng nổi!

Tuy nhiên, trong số tất cả những người phụ nữ vây quanh anh hoàn toàn chẳng có một ai như cô, ở trước mặt anh nói ra ác cảm về giá cả món ăn như vậy, anh cảm thấy Hà An Ân quả là một cô gái thật đặc biệt!

“Nếu như cô không chọn được, hay là để tôi chọn nhé?” Anh vừa nói vừa với tay cầm lấy cái menu khiến cô nhúc nhích.

Hà An Ân thực sự rất muốn dẫn anh ta đến một nhà hàng khác, tuy không phải là nhà hàng Michelin gì đấy, nhưng chí ít cũng không mắc tới nỗi khiến người ta thấy khó chọn món. Nhưng từ lời lẽ và cách ăn mặc lịch thiệp của anh ta, cô đành từ bỏ việc dẫn anh ta rời khỏi đây.

Với lại cảm giác của cô đối với Dương Thiếu Đình cũng không tệ... Anh ta không vì chuyện cô hà tiện mà thấy khó chịu, điều đó thật sự rất hiếm gặp. Hà An Ân cũng biết, cái bản tính kẹo kéo của mình không phải ai ai cũng chấp nhận được, cho nên khó có người nào không để bụng, nói thật là cô rất vui.

Nhưng cô cảm thấy Dương Thiếu Đình và cô hoàn toàn khác nhau. Anh ta rất biết hưởng thụ, điểm này thông qua cách ăn mặc, đồng hồ đeo tay, và cả cách chọn rượu và món ăn có thể dễ dàng thấy được. Nếu như muốn anh ta đi ăn hàng ở chợ đêm như Đỗ Khang thì rõ ràng chuyện đó là không thể nào.

Có một lần vì cô lười nên đã mua cơm tối ở chợ đêm đến, đêm đó mặc dù Đỗ Khang nhíu mày, hình như không được hài lòng với bữa tối, nhưng anh vẫn ăn, thậm chí ăn sạch sành sanh.

Phát hiện ra bản thân lại nghĩ tới Đỗ Khang, Hà An Ân cố ép buộc mình, mặc dù không thể cùng người đàn ông trước mặt thành một đôi, nhưng ít ra trong bữa cơm xem mắt, không cần nghĩ tới người đàn ông khác mà phớt lờ người đàn ông trước mặt.

Chọn món xong, Dương Thiếu Đình bắt đầu nói chuyện với cô về một số vấn đề, như chuyện công việc và những sở thích hằng ngày v.v... Nói mới biết, thì ra cô và Dương Thiếu Đình cũng giống nhau, đều thích xem những bộ phim cổ điển. Nhận món ăn mà bồi bàn đem tới, họ lại vừa nói vừa ăn, khoảng thời gian nhẹ nhàng của buổi xem mắt cứ vậy mà trôi qua.

“An Ân, vẫn còn sớm, hay là chúng ta đi xem phim đi!” Sau khi ăn cơm được một lúc, nói chuyện cũng đã vui vẻ nên anh ta đã trực tiếp muốn họ gọi nhau bằng tên cho thân mật, chứ không phải anh Dương, cô Hà nữa. Không nỡ chia tay với cô ngay, Dương Thiếu Đình liền đề nghị đi xem phim.

Hà An Ân cũng muốn đi, dù là bắt cô phải trả tiền đi xem phim ở rạp chiếu chứ không phải mượn đĩa ở tiệm về nhà xem. Dẫu sao thì người bạn nói chuyện hợp như vậy rất khó gặp. Nhưng ngay lúc này thì điện thoại của cô lại reo lên.

16. Chương 5 .3

Cô lấy điện thoại ra xem, người gọi chính là Đỗ Khang, ngón tay cô do dự hồi lâu, vẫn không thể quyết định có nên bắt máy hay không, cho nên chỉ có thể để chuông điện thoại cứ reo như thế. Nhưng nhạc chuông vừa dừng thì lại reo, reo một lúc lại dừng, cứ thế mà lặp đi lặp lại mấy lần, có vẻ như là chưa đạt được mục đích thì chưa cam lòng.

Nghe máy hay không đây?

“An Ân?” Dáng vẻ cô quá kì lạ, ngay cả Dương Thiếu Đình cũng nhận không được phải gọi tên cô, để cô hoàn hồn lại.

Ngẩng đầu lên, cô mỉm cười với Dương Thiếu Đình, đáp lại sự lo lắng của anh. “Tôi đi nghe điện thoại một chút, xin lỗi anh!” Cô đứng dậy đi qua một bên, rồi mới nhận cuộc điện thoại dai như đĩa này.

Cô không lên tiếng, ai ngờ Đỗ Khang cũng không nói một lời. Nếu như không có hiển thị người gọi, Hà An Ân nhất định sẽ nghĩ đây là cuộc gọi lừa rồi.

“Đỗ Khang, anh gọi có chuyện gì không?” Đợi một hồi, anh vẫn không nói gì, cảm thấy không thể cứ trơ ra với anh như vậy được, Hà An Ân lên tiếng hỏi.

“Hà An Ân, bây giờ cô đang ở đâu?” Đợi một hồi lâu, cuối cùng Đỗ Khang cũng cất tiếng, nhưng nghe có chút buồn buồn, trầm trầm, như là không được vui vẻ vậy.

“Tôi đang ăn cơm cùng bạn!”

“Bạn nào thế?” Yên lặng một hồi, Đỗ Khang lại hỏi tiếp chứ không trả lời câu hỏi của cô, giọng có vẻ sắc bén.

Nếu như không nghĩ rằng Đỗ Khang sẽ không thể thích mình thì Hà An Ân sẽ hiểu lầm rằng Đỗ Khang đã phát hiện ra cô đang xem mắt với một người đàn ông khác nên đang ghen.

“Đỗ Khang, rốt cuộc anh sao vậy?” Anh quá kỳ lạ khiến Hà An Ân có chút bức mình. “Còn nữa, đi ăn với bạn như thế nào là chuyện cá nhân của tôi, tôi vốn chẳng cần phải báo cáo với anh.”

Cảm thấy sự tức giận của cô, Đỗ Khang im lặng một hồi: “An Ân, hôm nay đáng ra cô phải tới nhà tôi dọn dẹp.”

“Hôm nay tôi có công chuyện, hôm khác tôi tới dọn.” Hôm nay cô không cách nào đối diện được với anh. Mặc dù hiện tại chỉ đang nghe giọng anh qua điện thoại, cô đã nhớ tới giọng nói trầm ấm của anh một cách điên cuồng.

“Hà An Ân, chúng ta đã kí hợp đồng.”

“Đừng có lấy hợp đồng ra uy hiếp tôi!” Cô không kiềm chế được mà hét to lên, sau đó mới hối hận mà mím chặt môi lại, muốn xin lỗi nhưng lại không thể mở miệng, chỉ có thể cương với anh như vậy.

Nghe tiếng hít thở ở đầu dây bên kia, Hà An Ân chỉ cảm thấy bản thân như muốn khóc. Tại sao cô lại thích một kẻ đáng ghét như vậy? Và tại sao lại có thể thích anh một cách đáng ghét như thế?

“Hà An Ân, tôi bệnh rồi, em mau tới chăm sóc tôi đi!” Lại là sau một hồi lâu im lặng, Đỗ Khang lại cất tiếng nói, giọng vừa yếu, vừa uể oải tột cùng.

Tim nhói lên, Hà An Ân phát hiện sau khi nghe nói anh bị bệnh, tự nhiên rất muốn mau chóng tới bên cạnh anh. Nhưng đây không phải chuyện cô nên làm. Chăm sóc một người đàn ông bị bệnh, chỉ có người phụ nữ

của người đàn ông đó mới được làm, mà cô chỉ là một cấp dưới, một người giúp việc trên hợp đồng mà thôi, cho nên cô cự tuyệt không đi. “Đỗ Khang, anh bệnh thì người anh cần tìm không phải tôi, mà là bác sĩ và chuyên gia chăm sóc.”

“Hà An Ân, trên hợp đồng có ghi một điều khoản là khi tôi bị bệnh thì em sẽ là người giám hộ cũng như chăm sóc tôi. Hôm nay em có thể không quét dọn, nhưng em cần phải tới chăm sóc tôi. Nếu em không muốn hủy hợp đồng, ngay bây giờ, lập tức tới nhà tôi!” Giọng anh có chút giận dữ, Đỗ Khang đã đoán được cô nhất định sẽ không dám không đến, liền cúp máy.

Hà An Ân không thể tin nổi là Đỗ Khang dám cúp máy với cô, càng không ngờ cái hợp đồng ngày đó cô kí không chỉ là người giúp việc mà còn là người giám hộ. Cô nghĩ trong đầu là khi về tới nhà, sẽ coi kĩ lại xem cái bằng hợp đồng đáng chết đó có những điều khoản bất công nào nữa, nhưng bây giờ cô không thể không tới nhà Đỗ Khang.

Hà An Ân cảm thấy mình thật ngu ngốc, rõ ràng hôm nay không muốn tới nhà anh, nhưng vì chuyện anh bị bệnh, bây giờ lại vội vàng muốn tới gặp anh.

“Hà An Ân, mày đúng là vô phương cứu chữa rồi!” Cô tự mắng chính mình.

Về tới chỗ ngồi, cô ái ngại nói với Dương Thiếu Đình “Thiếu Đình, xin lỗi vì không thể đi xem phim với anh, vừa rồi bạn tôi vừa gọi điện bảo anh ấy bị bệnh, tôi phải tới xem anh ấy như thế nào.”

Một lí do không khéo léo như vậy, cô vừa tức giận mà gào to, Dương Thiếu Đình làm sao mà không nghe thấy chứ. Nhưng anh cũng không quấy rầy cô nữa, mà nói: “Không sao, tôi tin chúng ta còn có cơ hội xem phim, chỉ cần cô đồng ý cho tôi số điện thoại của cô.”

Yêu cầu đơn giản như thế, so với những yêu cầu thường ngày và khi bị bệnh của Đỗ Khang thì dễ dàng hơn nhiều. “Được, anh đưa điện thoại cho tôi”

Nhận lấy điện thoại, cô nhập số của mình vào, sau đó gọi qua máy mình, lưu lại số của anh. Cô nhìn anh mỉm cười như để xin lỗi, rồi cầm lấy giỏ xách chuẩn bị rời khỏi.

“An Ân, có cần tôi tiễn cô không?” Trước khi cô đi, Dương Thiếu Đình kéo tay cô lại, nhẹ nhàng hỏi.

Hà An Ân sửng sốt, sau đó rút tay lại. “Không cần đâu, chỗ tôi tới gần lắm, tôi đi bộ qua đó là được rồi. Rất xin lỗi, lần sau tôi sẽ mời anh đi xem phim.”

“Vậy được, cô cẩn thận nhé!” Nụ cười trên khuôn mặt không hề bởi sự xa lánh của cô mà thay đổi, vẫn cứ ấm áp hiện trên khuôn mặt Dương Thiếu Đình, nhìn đáng vẻ anh hoàn toàn vô hại, khiến cho người khác không hề cảnh giác.

Nếu như không gặp anh quá trễ, Hà An Ân nghĩ, nói không chừng có thể cô cũng sẽ yêu Dương Thiếu Đình. Chỉ có điều họ gặp nhau quá muộn, quá trễ rồi, hiện tại trái tim cô đã bị một người tên là Đỗ Khang chiếm trọn, cho dù cô muốn vứt bỏ cũng không thể vứt bỏ được.

Sau đó, Hà An Ân vội vã chạy về hướng khu chung cư cao cấp cách đây không xa, chỉ mất 15 phút đi đường. Cô đi một cách vội vàng, cho nên chẳng hề phát hiện cái người vẫn đang nhìn cô bỏ đi với ánh mắt dõi theo không rời kia dần dần nở một nụ cười đắc thắng trên khuôn mặt.

Dương Thiếu Đình là một người đàn ông luôn giành được thắng lợi. Công việc, phụ nữ, trước nay anh chưa thua bao giờ. Hà An Ân là người con gái đầu tiên khiến anh thấy thích thú, cho nên, dù cô có thuộc về người đàn ông khác đi chăng nữa thì anh cũng sẽ cướp cô cho bằng được, khiến cô phải là của anh.

Anh chưa từng thua, cho nên lần này, anh nhất định cũng sẽ không thua.

17. Chương 6 .1

Đỗ Khang cảm thấy mình sắp điên lên rồi đây! Hà An Ân, cô gái chết tiệt này, sao cô dám lén gạt anh đi xem mắt với người đàn ông khác chứ? Lại còn ăn mặc đẹp như vậy, trang điểm xinh như vậy?

Hôm nay đúng ra là ngày cô phải tới nhà anh quét dọn. Sáng sớm đúng giờ cô phải có mặt cũng không thấy cô tới, anh cứ tưởng cô bị chuyện gì, liền nhắn tin hỏi cô đang ở đâu, tại sao vẫn chưa tới...v.v.. và v.v.. Vậy mà tin nhắn cũng biệt tăm biệt tích, không có chút hồi âm nào.

Anh ở nhà đợi rồi lại đợi, đợi gần 2 tiếng đồng hồ, đợi tới nỗi anh không đợi được nữa, liền vợ lấy chìa khóa, lái xe chuẩn bị tới nhà cô tìm cô. Khi xe anh đang đợi đèn đỏ thì anh nhìn thấy cô, phát hiện hôm nay cô rất xinh đẹp, còn trang điểm phơn phớt rất xinh xắn.

Trừ những ngày đi làm có trang điểm sơ qua, còn trước mặt anh, cô rất ít khi trang điểm, luôn để mặt mộc thật giản dị, khiến trông cô cứ như một cô sinh viên đại học thuần khiết vậy.

Cô không thích trang điểm, điều này khiến anh rất hài lòng. Anh không thích trước và sau khi trang điểm cứ như là hai người khác nhau, cho nên dáng vẻ này của cô khiến anh thấy rất tốt, còn muốn cô đừng trở nên đẹp hơn, chỉ để một mình anh biết cô xinh đẹp nhường nào là được rồi.

Nhưng ngay lúc này, cô và một người phụ nữ trung niên giống cô đến 60% cùng đi vào một nhà hàng. Anh nghĩ đó chắc hẳn là mẹ cô. Nhìn mẹ cô, Đỗ Khang cảm thấy như mình đang gặp Hà An Ân của 30 năm sau vậy nên đột nhiên cảm thấy thật thần kì, cũng nhin không được mà hé môi cười.

Anh đỗ xe ngay cạnh đó, sau đó đi vào nhà hàng. Thật ra Đỗ Khang có chút nghi ngờ, vì Hà An Ân mà anh quen biết tuyệt đối không nỡ tốn tiền nhiều như vậy để đến một nhà hàng nổi tiếng, vả lại đồ ăn không đủ để nhét kê răng để ăn. Nhưng anh tuyệt đối không có nhìn lầm người.

Anh bắt nhân viên phục vụ phải tìm cho anh một vị trí có thể quan sát cô, mà cô thì lại không thấy được anh. Sau đó, anh phát hiện, ngồi đối diện với cô không phải là mẹ cô mà là một người đàn ông lịch thiệp.

Bọn họ nói chuyện thật vui vẻ, thậm chí ngay cả khi Hà An Ân kinh ngạc vì thấy giá tiền trên menu, người đàn ông đó cũng không để bụng mà cầm lấy menu, chọn món thay cô.

Anh không thể tin được, vì từ trước tới nay anh cứ tưởng chỉ cần tiến triển theo tuần tự, từng bước từng bước một làm giảm ác cảm của cô đối với anh, khiến cho cô hiểu anh nhiều hơn thì sẽ dễ dàng cửa được cô,

Thực ra thì tối hôm qua, anh biết là cô giả vờ ngủ. Tuy là cô giả vờ y như thật, nhưng mặt cô đỏ lên đã làm lộ rồi, da mặt cô nóng lên nên không thể gạt anh được. Nhưng lúc cô mở mắt ra, ánh mắt không dám tin của cô đã khiến anh thấy rất giận.

Tại sao lại không tin tưởng cơ chứ? Là không tin rằng tim mình sẽ đập nhanh hơn vì sự đụng chạm của anh ư? Hay là không tin anh cũng có thể động lòng vì cô, yêu cô? Chẳng cần biết là lí do nào, chúng cũng đều khiến anh tức giận, cho nên anh cứ lạnh nhạt với cô, cứ không nói rõ ràng với cô. Nhưng như vậy không đồng nghĩa với việc anh để cho cô không yêu anh, thậm chí còn chuẩn bị kết hôn và sinh con để cái với người đàn ông khác được!

Nhìn thấy dáng vẻ ăn ý hợp gu của hai người kia, anh khó chịu mà đi tính tiền rồi rời khỏi nhà hàng. Về tới xe, sau đó móc điện thoại ra gọi cô phải tới nhà anh.

Anh chịu đựng đủ rồi, cũng không thêm đợi cái kế hoạch chết tiệt gì nữa. Nếu như hôm nay anh không làm gì thì anh đúng là tên đàn ông ngu ngốc nhất, khờ khạo nhất trên đời.

Ai mà ngờ cô lại không chịu đến, thậm chí còn nói với anh là, ăn cơm với ai là chuyện riêng của cô, cô không nhất thiết phải báo cáo với anh.

Câu nói này giống như là đâm một nhát dao vào tim anh vậy, khiến cho anh vừa đau vừa giận. Bất chấp cảm giác của cô, anh cứ thế nặng lời, bắt cô lập tức tới nhà anh.

Sau khi anh cúp máy thì về nhà đợi cô. Anh cứ nghĩ về nhà, trong thời gian đợi cô sẽ từ từ bình tĩnh lại. Nhưng từng phút từng giây trôi qua, cô vẫn chưa tới, lửa giận của anh càng bùng cháy dữ dội, khiến anh

suýt nữa thì xông ra ngoài, bắt người phụ nữ khiến anh vừa tức vừa giận kia lại để dạy dỗ cho tử tế! Phải khiến cô không còn dám đi ăn với tên đàn ông khác nữa.

Có tiếng chìa khóa đang mở cửa, anh bỗng nhiên đứng dậy, bước tới cửa, lấy hết sức bật tung cánh cửa ra.

Hà An Ân có chút kinh ngạc, nhìn anh với vẻ mặt lo lắng. “Chẳng phải anh bị bệnh sao?”

Đỗ Khang nhìn thấy trên tay cô đang cầm nguyên liệu nấu ăn, đoán được cô tới trễ vì đi mua nguyên liệu. Nhưng như vậy cũng không đủ để làm dịu cơn giận của anh, anh liền kéo cô một phát rồi đẩy cô nằm xuống chiếc sofa.

Đồ trên tay rớt cả xuống đất, Hà An Ân bị anh làm giật mình. Người đàn ông trước mắt cứ như một con dã thú hung hãn, rõ ràng không phải người đàn ông cô quen biết.

“Anh mau buông tôi ra, Đỗ Khang, anh mau buông ra!” Cô dùng tay chống lại cơ thể của anh, nhưng hai tay đưa ra lại bị bàn tay anh nắm lấy cổ tay, không chế đặt lên trên đầu cô.

“Anh không thả!” Anh gầm nhẹ với cô. “Hà An Ân, đồ con gái đáng ghét! Không lẽ em không có chút tình cảm nào với anh sao? Không thích anh chút nào thật sao?”

“Anh, anh đang nói cái gì vậy?”

Tưởng là anh đã phát hiện ra tình cảm thật của mình, Hà An Ân hốt hoảng cực độ, tự nhiên muốn trốn chạy theo bản năng. Nhưng cô lại trốn không được, bởi vì cơ thể cô bị anh dùng mọi cách để đè lại, khiến cô không thể nhúc nhích, bị ép phải phục tùng dưới cơ thể anh.

“Anh nói gì hả? Hôm qua rõ ràng em đã cảm nhận được anh đang sờ em, nhưng lại giả ngây ngô như không biết, không lẽ em thật sự không biết ý của anh sao?”

Tim cô đập loạn xạ. “Anh.. anh có biết là anh đang nói gì không?” Cô không cãi nữa, hỏi với thái độ không dám tin.

Có phải ý đó không? Thật sự là cái điều cô đang nghĩ, cô đang chờ đợi sao? Cô không dám tự mình đoán, muốn anh phải đích thân nói rõ cho cô.

Nhưng Đỗ Khang lại tưởng cô đang trốn tránh, liền lấy tay nâng cằm cô lên. “Dĩ nhiên anh biết mình đang nói gì, ý của anh chính là thế này!”

Anh nói xong, hai cánh môi không cần phân trần gì thêm nữa mà phủ lấy đôi môi nhỏ xinh mà anh thêm muốn bấy lâu.

Hà An Ân ngẩn người, mọi chuyện trước mắt biến đổi quá nhanh. Cô cũng sờ nhìn anh, quên việc phải chống cự, quên rằng mình phải phản kháng, điều này tạo cơ hội cho Đỗ Khang, để anh hôn càng sâu.

Cái hôn của anh quá nồng nàn, cũng quá mãnh liệt khiến trái tim cô loạn nhịp. Hà An Ân cũng thả lỏng cơ thể từ khi nào...

Trong nụ hôn của anh, cô “ưm” một tiếng. Cô cảm thấy không khí ngày càng không đủ nên vô thức giãy giụa để có thể thoát khỏi đôi môi đang làm cô gần như nghẹt thở kia.

Có điều, môi anh cứ giữ chặt lấy môi cô, từng phút từng giây hấp thụ hết hương vị ngọt ngào trong miệng cô, khiến đầu óc cô mê mẩn vì thiếu dưỡng khí, hàng động phản kháng cùng ngày càng yếu đi. Cuối cùng, chỉ còn có thể để anh đè trên ghế sofa, mặc anh thỏa sức hôn.

Cảm nhận được Hà An Ân đã bị khuất phục, Đỗ Khang có chút bất ngờ, càng thêm vui mừng hơn nữa.

Thực ra không phải cô không có cảm giác với anh. Nếu không thích anh, cô đã sớm đẩy anh ra, và thưởng cho anh một cái tát nhớ đời, liệt anh vào danh sách đen, người mà đến chết cũng không muốn gặp lại. Nhưng cô lại không làm vậy, thậm chí ngay cả khi anh thử nới lỏng tay cô, hai tay cô cũng không vì vậy mà nhân cơ hội bỏ trốn, mà dùng tay len lỏi vào tóc anh và vỗ nhẹ, đáp trả lại nụ hôn của anh.

Không gian yên ắng trong phòng, âm thanh rên rỉ thỉnh thoảng lại phát ra, kích thích tột cùng bản năng đàn ông. Người phụ nữ nằm bên dưới quá là mềm mại, quá nhạy cảm, không hề có chút phản kháng, ngoan như một em bé để anh điều khiển.

Ngoan quá! Cô thật sự rất ngoan khiến dự tính để cô có thời gian thích ứng của anh cũng không cần nữa.

Vừa thổ lộ với cô là muốn có được cô ngay, anh biết, đối với cô mà nói thì quá nhanh, nhưng anh chịu không nổi. Trong mấy ngày này, ngày nào cũng ngắm nhìn bóng dáng cô, hương thơm lúc có lúc không, thân thể yêu kiều mềm mại ấy không ngừng kích thích thần kinh của anh. Anh không thể quên được hình ảnh lúc cô cười trên người anh eo qua eo lại, cảnh tượng đẹp đến mức khiến anh lóa mắt ấy mê hoặc biết bao.

Và lại anh cũng rất lo sợ, cũng rất bất an, bởi vì hôm nay tận mắt nhìn thấy cô đi xem mắt một tên đàn ông có điều kiện rất tốt. Nếu như không sớm “dán mắt” và biến cô thành của anh, thì anh sẽ không yên tâm nổi một phút giây nào. Dù sao anh cũng không muốn chối bỏ trách nhiệm. Anh cũng tính qua lại với cô, trong thời gian yêu nhau mà xảy ra hành vi thân mật thì cũng nằm trong dự tính, chỉ có điều bây giờ anh rút ngắn khoảng thời gian ấy trước mà thôi.

18. Chương 6.2

19. Chương 6.3

Dịch: Tử Linh Lan

Chỉnh Dịch: Mon

“An Ân, nói anh nghe, có muốn anh không?” Anh gắng hỏi cô, đầu ngón tay lại chọt vào cái động đã mềm nhũn và ướt át của cô lần nữa, cứ thế ra vào.

Nơi ấy vừa trải qua cao trào, không cách nào chịu được sự kích thích như vậy. Cô nức nở, nhưng anh vốn chẳng nghĩ tới việc buông tha cô, ngón tay thon dài cứ thế ra sức mà chọt ra chọt vào, cọ xát vùng da thịt mềm mại thâm sâu ấy của cô, khiến cô tiết dịch càng nhiều hơn, ép cô nhịn không nổi phải thét thật to: “Muốn, em muốn anh!”

“Muốn ai?” Ngón tay dài vẫn không chịu dừng lại, tiếp tục trêu chọc vùng da thịt mềm mại ấy một cách tàn nhẫn.

“Muốn anh... Đỗ Khang... muốn anh...” Vì chịu không nổi sự hành hạ này mà khóe mắt cô rưng rưng nước... Cô nức nở mà nhấp nhẩm dưới cơ thể của anh, giống như từng đợt từng đợt sóng.

“Ngoan lắm!” Có được câu trả lời như ý muốn, Đỗ Khang không chần chờ gì nữa, rút ngón tay lại, lấy vật thể đàn ông đã căng ra đến nỗi rất đau mà để sát vào cô, sau đó lấy hết sức, cắm thật nhanh thật sâu vào cô, chọc vào tới đáy.

“Á..!” Cho dù anh làm đủ thứ và khiến cô ướt đầm, nhưng cô vẫn đau tới mặt trắng bệch vì bị xé rách. Của anh quá to, với lại anh cũng chưa cho cô chuẩn bị tâm lý, đã như thế mà cắm vào tới tận cùng rồi.

“Suyt... cương à, vì anh mà nhịn nha, vì anh mà nhịn xú nha!” Anh đè trên người cô, không còn manh động, chỉ đưa tay ra vỗ về gương mặt đã ướt đầm mồ hôi của cô, nhẹ nhàng nói một câu trấn an vỗ về cô.

Thật ra thì cũng khó mà nhịn lắm, tại cái khu vực đang vây chặt lấy anh của cô cứ không ngừng co thắt, cứ muốn đẩy nó ra khỏi cơ thể. Cảm giác vừa đau đớn lại sướng khoái đến mê mẩn ấy khiến anh dường như không thể chịu đựng nổi. Nhưng cô lại cau mày cau mặt, biểu hiện như khó chịu làm anh không đành.

Nhịp tim hòa vào nhau, hơi thở gộp làm một, không cách nào phân biệt được mồ hôi trên cơ thể là của ai, cũng không thể phân biệt rõ nhịp đập và hơi thở nghe được là của ai.

Đau thì vẫn đang đau, nhưng cô có thể dễ dàng cảm thấy mình tiết dịch ra càng nhiều, khiến vị trí hai người giao hợp ướt đầm hoàn toàn. Cơ thể dần dần thích ứng với anh, và lại một niềm khao khát không tên từ đó mà sinh ra, khiến cô không kiềm chế được mà nâng cao eo lên đón nhận anh.

Không cần ra hiệu gì nhiều, Đỗ Khang hôn lên chiếc môi hơi mím lại của cô, đầu lưỡi chui vào trong miệng cô, mặc sức nhào trộn lưỡi cô. Chiếc eo cường tráng bắt đầu dùng sức mà di chuyển chậm chậm, mỗi lần đều đâm vào cô thật sâu.

Cảm giác không thể nói bằng lời được truyền tới từ những động tác của anh, dù đau nhưng lại rất khoái lạc, khiến người ta muốn chạy trốn nhưng lại không đành. Cô nhắm mắt, đáp lại nụ hôn nồng cháy của anh, chiếc lưỡi cũng bắt chước anh, kết hợp với anh một cách vụng về.

Nụ hôn đang ngọt ngào trên môi dần di chuyển xuống dưới, anh ngậm luôn chiếc núm nhỏ màu hồng nhạt trước ngực cô, cho cả vào miệng, mặc sức liếm mát. Niềm khoái lạc lạ lẫm được anh liếm mà truyền tới, chiếc môi đang được cô mím chặt lại nhịn không mà rên lên từng tiếng mê người...

“Đỗ Khang...” Cô khát khao gọi tên anh. Vì nỗi khát khao truyền tới từ phía thân dưới, dần dần không thỏa mãn với sự di chuyển quá chậm của anh, cô muốn được nhiều hơn, nhanh hơn.

Tai nghe thấy tiếng rên rỉ cộng với việc thở hổn hển một cách đáng yêu của cô, lại cộng thêm tiếng kêu khó mà nhịn được của cô, Đỗ Khang chỉ cảm giác như là tất cả lí trí cuối trong đầu anh dường như bị thiêu rụi. Lấy tay ghì lấy hông cô, khi anh ra sức chui vào người cô thì sẽ ghim cô vào người mình, khiến inh được vào người cô sâu hơn, cướp toàn bộ cơ thể của cô để mang về sự khoái lạc của mình.

Tiếng nước ẩm muối khiến người ta phải xấu hổ tràn đầy khắp phòng, cộng với tiếng rên rỉ của cô và tiếng thở hổn hển của anh, khiến người ta xấu hổ tới nỗi muốn đưa tay lên bịt hai lỗ tai lại, không muốn nghe thấy âm thanh đen tối này nữa.

Nhưng anh lại không cho phép, vả lại còn cố ý đưa tay ra, vờ vờ nụ hoa nhỏ đã nhảy cảm tới mức không thể chịu thêm nữa, khiến cô run lên bần bật từng hồi, rên to, chiếc động mạch của cô cũng thấm đẫm dịch khiến tiếng nước càng vang, càng to. Việc anh cố ý ấy, cô không thể nào không chế được, anh không hề cho cô có cơ hội để ngăn chặn.

Mười ngón tay luồn qua tóc anh, hai tay vịn trên vai anh, cặp giò cũng bị anh làm cho phải vòng qua eo anh. Cô bắt lực đàn hồi phải hòa theo sự chui vào càng ngày càng mạnh của anh.

Anh dùng sức như muốn đâm thủng người cô vậy, rất sâu. Tất cả giác quan như dâng trào sự kích thích thần kinh non nớt của cô một cách xưa nay chưa từng có. Nhưng cô không muốn trốn, không muốn trốn nữa, dù cho có chết ở lòng anh thì cũng chẳng sao.

“An Ân.” Anh khàn khàn gọi tên cô, cảm giác thấy cái động hoa ướt nhẹp của cô đang bắt đầu thất lại, bắt đầu co giật. Âm thanh rên rỉ yêu kiều phát ra trong miệng lại càng mê mẩn người. Anh nhịn không được liền tăng tốc, nhập vào cô càng sâu, càng nhanh, đâm vào nơi thâm sâu nhất trong cơ thể cô.

Cô căng cứng cơ thể vốn mềm mại, trong người bị từng luồng nhiệt chà xát., thật lâu cũng không cách nào bình phục được, trí óc toàn bộ bị mê man, cô hoàn toàn không cách nào suy nghĩ, chỉ bị anh ôm như thế này. Cô cảm nhận được sự yên bình không gọi bằng tên được, giống như trời sinh ra cô để thuộc về nơi này, cần được anh ôm như thế này.

Bên tai vang lên nhịp tim vững vàng của anh, khiến cô cảm thấy ấm áp trong lòng. Lên giường với Đỗ Khang là chuyện cô không thể lường trước, mà sau hôm nay, cô và anh sẽ trở thành mối quan hệ gì đây, cô càng không thể tưởng tượng được. Nhưng bây giờ cô thực sự quá mệt rồi, cô không cách nào suy nghĩ tiếp được, chỉ còn cách đợi tỉnh lại rồi mới nghĩ.

Nhắm mắt lại, cô ngủ thiếp đi, hoàn toàn không hề ý thức được người đàn ông phía sau đã kéo cô vào lòng ngực mình, cả đêm cũng không buông tay ra, giống y như cô là một báu vật quý giá nhất của anh vậy

Trời tối rồi

Lúc Hà An Ân mở mắt ra thì trời đã bắt đầu tối. Cô khẽ nhích cái cơ thể rã rời, cảm thấy tấm chăn trên người trượt sang một bên, lộ ra cơ thể trần truồng dưới chân, cô hô nhỏ một tiếng, cuống quýt kéo chăn che người lại, sau đó ngẩng lên xem kế bên có người đàn ông ăn thịt người đang nằm không.

Cũng may anh không có trên giường, cũng không có trong phòng, nếu không mà thấy bộ dạng cô như thế, nhất định sẽ lại đè cô xuống, tiếp tục một màn khoái lạc nóng bỏng khác.

Hôm nay họ đã xảy ra quan hệ, cô nghĩ mãi cũng không biết nên ứng phó thế nào với tình cảm mới này. Tình cảm này đến quá đột ngột, quá không thật, sau khi cô tỉnh, điều đầu tiên cô nghĩ được là chạy trốn.

Nhưng người cô còn chưa bước khỏi giường thì đã bị Đỗ Khang đè lên nệm, thân thể nam tính trần trụi rắn chắc gắn thắm thiết chặt chẽ với cơ thể cô. Cô lúng túng tới mức không nói thành lời, chỉ có thể mở to mắt mà nhìn anh.

Đỗ Khang không nói gì, cứ thế mà hôn cô, cho tới khi cô sắp ngạt thở mới buông cô ra.

“Em đã là người của anh, biết chưa?” Sau nụ hôn nóng bỏng, anh liền nói ra câu tuyên ngôn đầy bá đạo này, định luôn mối quan hệ của họ, cũng không chấp nhận cô nói nửa câu cự tuyệt.

Vả lại sau đó, dường như Đỗ Khang rất hài lòng với cơ thể của cô, và cũng rất thích làm chuyện ấy. Mỗi lần cô tới dọn dẹp liền bị anh đè ở mọi góc ngách trong nhà, để cô phô ra những dáng vẻ mà anh thích nhất, sau đó sẽ là một màn bóc lột sức lao động không biết mệt mỏi, khiến cho cô không có sức lực cũng như thời gian để quét dọn.

Trông cậy Đỗ Khang quét dọn là chuyện không tưởng, cho nên sau một hai lần, nhà anh lại trông như cái ổ chó như ngày nào. Cô lại lần nữa ra uy, lại nắm cổ áo anh, uy hiếp nếu anh còn cẩu thả dơ dáy như thế, thì sẽ không cho “thịt” để ăn nữa.

Sự uy hiếp cũng có hiệu quả, nhưng lại rất nhỏ, vì đối thủ cô là ai chứ, Đỗ Khang đấy!

Đỗ Khang tuyệt đối là một tên nhỏ mọn, hay mang hận trong lòng, điểm này cô đã sớm biết. Lần này anh lại vì lời uy hiếp của cô, đè cô trên giường một cách hung hăng mà làm nguyên một ngày, khiến cô ngủ mê tới trời tối mịt mới tỉnh, tay chân cùng với bộ phận xấu hổ ngay giữa hai chân truyền tới từng cơn nhức mỏi.

Trong phòng vẫn cứ tràn đầy mùi vị sau khi yêu. Hà An Ân nhìn chiếc chăn dưới nền nhà, liền mở cửa sổ ra, một cơn gió đêm lạnh lạnh thổi vào, thổi tan mùi vị nồng nàn trong phòng.

20. Chương 6 .4

Dịch: Mon

Trong phòng vẫn cứ tràn đầy mùi vị sau khi yêu. Hà An Ân nhìn chiếc chăn dưới nền nhà, liền mở cửa sổ ra, một cơn gió đêm lạnh lạnh thổi vào, thổi tan mùi vị nồng nàn trong phòng.

Không ngờ gió đêm lại lạnh đến vậy, làm da gà nổi cả lên. Cô rụt cổ lại, kéo chặt tấm chăn, xoay người định đi tìm quần áo của mình mặc vào. Nhưng ngay sau đó, một cơ thể nóng ấm từ phía sau vây lấy cô, giúp cô xua tan mọi cái lạnh. Không cần ngẩng đầu lên cô cũng biết là ai đang ôm chặt cô không chịu buông.

“Em ngủ lâu quá, mệt đến thế ư?” Cái tên đang ôm cô kia không hề biết cảm thông cho sự thẹn thùng của cô mà vừa mở miệng đã cất lời trêu chọc xấu xa: “Thể lực của em yếu quá, phải rèn luyện thêm nữa mới được.”

Mặt Hà An Ân nóng bừng lên, không nói một lời nào. Cô biết thể lực của anh rất tốt, ít nhất là tốt hơn cô rất nhiều. Mãi đến khi chính thức quen với anh, cô mới biết thì ra tên đàn ông này rất thích vận động, dường như là có liên quan rất lớn đến áp lực công việc. Cũng chính vì thế, cho nên cơ thể của Đỗ Khang mới cao to, rắn chắc như vậy, khác hẳn với những kẻ toán yếu đuối chuyên ngồi trong văn phòng.

Nói đến cơ thể rắn chắc của anh, hình ảnh anh vui thích nhấp nhô trên người cô bỗng nhiên kéo tới, khiến vị trí giữa hai chân cô vốn đã mỗi ngày khó chịu nay càng thêm mệt mỏi, làm cô chỉ có thể uể oải dựa vào lồng ngực anh.

“Em nghĩ xem, dáng vẻ của em lúc này nên gọi là gì đây? Có phải giống hệt như hai câu thơ ‘Vua yêu bần ấ mới là/Con hầu nâng dậy coi đà mệt thay[1]’ không?” Có thể khiến cho người phụ nữ của mình bày ra tư thế mê hoặc này, nói không có cảm giác thỏa mãn thì đúng là đang nói dối.

“Anh...” Cô cắn môi, ngửa mặt lên liếc anh. Kể từ khi quen nhau thì da mặt tên này càng ngày càng dày, nói chuyện cũng nhiều hơn, vả lại cũng càng ngày càng háo sắc, càng nói càng thô bỉ. Tóm lại không trừu chọc đến khi cô đỏ bừng cả mặt thì chưa chịu thôi.

“Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt ấy, nếu không anh sẽ cảm thấy em đang mời mọc anh đấy.” Bàn tay anh trượt xuống, đặt lên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, nhẹ nhàng xoa xoa.

Mặt cô nóng bừng lên, cảm thấy mình như sắp bốc cháy. Nhưng cô không thể để mặc cho anh tiếp tục, nếu không hai người sẽ làm tiếp mấy lần nữa anh mới chịu tha cho cô.

Hơn nữa bây giờ trời đã tối lắm rồi, nếu cô còn không về nhà thì người nhà cô sẽ rất lo lắng, cho nên cô đành phải bắt bàn tay đang chạy trên người mình lại, từ tốn nói: “Đừng, chỗ ấy của em còn... còn hơi đau...”

Nghe thế, bàn tay đang vuốt ve giữa eo và bụng cô của Đỗ Khang bỗng dừng lại, sau đó anh vùi mặt vào cổ cô, khẽ thở dài: “An Ân ngốc nghếch, em có biết dùng giọng điệu ấy nói những lời này thì chỉ càng khiến anh muốn nhào tới, tách hai chân em ra, sau đó... ưm...” Những lời trêu đùa khó nghe kia còn chưa nói ra đã bị bàn tay nhỏ nhắn của cô bịt lại.

“Không được nói!” Cô tức giận ra lệnh.

Thấy cô bắt đầu giận dữ, Đỗ Khang cũng thức thời giơ hai tay lên, tỏ vẻ mình vô tội.

Anh vô tội thật mà. Khó ăn lắm mới ‘làm thịt’ được cô gái mình ngày nhớ đêm mong, sao lại không thêm thưởng cho được?

Hơn nữa cô bé ngốc này vẫn không biết thật ra anh vẫn nghĩ cho cô chưa quen với việc hoan ái nên cứ tiết chế chính mình, nếu không thì cô nghĩ là cô còn có thể nhanh nhẹn hoạt bát mà lớn tiếng trả treo với anh à.

Anh nắm lấy bàn tay đang bịt miệng mình lại. “Em đói chưa? Anh đã gọi sẵn pizza, ăn xong anh đưa em về nhà.”

Cô sờ lên bụng. Từ trưa đến giờ chỉ mới ăn mấy miếng là đã bị anh kéo lên giường tra tấn nên đã đói lắm rồi, thế nên nghe thấy đã có thức ăn sẵn thì lập tức vội vàng vàng đi ra ngoài mà quên mất trên người mình còn bọc chăn.

Đôi chân trần vừa dời bước thì ngay sau đó, cô lập tức bị Đỗ Khang nhấc bổng lên, đặt vào giường trở lại, tư thế giống hệt như hồi trưa anh ôm cô lên giường. Nhưng lần này cô không hề sợ bị anh đè tiếp, bởi vì anh còn chưa phát rõ đến nỗi biết cô đói mà cứ chăm chăm lo thỏa mãn bản thân mình.

Sau vài lần hoan ái miệt mài lúc chiều, anh đã bồng cô vào phòng tắm rửa qua một lần nên bây giờ cô chỉ cần mặc quần áo vào là được.

Nói ra cũng thật lạ. Rõ ràng đến những kiến thức sinh hoạt cơ bản nhất anh cũng không biết, vậy mà chuyện chăm sóc cô thì lại làm rất tốt. Nếu không thấy qua thói quen sinh hoạt lôi thôi lếch thếch của anh, chắc cô sẽ nghĩ anh cố tình làm nhà cửa dơ dáy bề bộn để cô tới đẹp.

Nhắc tới chuyện dọn dẹp, Hà An Ân lại tức giận. Bởi vì sau khi anh thực hiện được ý đồ thì mới chủ động thú nhận tất cả những việc mình làm với cô. Lúc ấy, cô mới biết mình ngốc ra sao, ngốc đến cỡ nào.

Rõ ràng là tên đàn ông này lừa cô tới để tiến hành kế hoạch đào tạo vợ mà, ầy vậy mà cô còn dương dương đắc ý nghĩ rằng mình có một việc làm thêm tốt. Cho nên sau khi biết chuyện này, cô không cần suy nghĩ mà muốn từ bỏ, về chợ đêm bày cái sạp nhỏ của cô. Nhưng anh lại lấy cái hợp đồng ấy ra để kiểm chế cô. Đến nước này, nếu cô còn không phát hiện mình bị tên này lừa đảo thì đúng là ngu hơn cả heo.

Đỗ Khang đang giúp cô mặc quần áo, ngẩng đầu lên thấy mặt cô lại có vẻ tức giận thì lập tức đoán được cô đang giận điều gì. “Em đừng giận nữa mà, lẽ ra em nên nghĩ xem vì em mà anh đã tốn biết bao nhiêu tâm trí. Anh chưa từng làm thế cho bất cứ người con gái nào chứ nói chi tới chuyện cần thận suy tính từng bước. Vì em, anh bỏ cả nguyên tắc trước nay của mình để quen người chung công ty kia.”

Nghe thấy những lời mặt dày mày dạn như thế, Hà An Ân lại tức đến nghẹn cả họng. “Vậy có phải em nên cảm ơn sự coi trọng của anh không?”

“Không cần không cần, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, hôn anh thêm mấy cái là được.” Nói xong, Đỗ Khang còn chủ động chu môi tới gần cô, ý bảo cô có thể hôn bất cứ lúc nào.

Hà An Ân không nén được, giơ ngón tay ra, một tay bên trái, một tay bên phải kẹp vào hai bên má anh, thấy mặt anh trở nên rất buồn cười thì mới vui lên được một chút: “Đỗ Khang, anh chỉ giỏi nói bậy nói bạ thôi, chết anh cũng có thể nói là sống được. Trông anh thế này, làm gì còn có phong thái mặt lạnh của giám đốc Đỗ được chứ?”

“Ồ trước... mặt em... anh mới chân thật nhất...” Anh chậm rãi dùng môi nói ra những lời ngon tiếng ngọt khiến người ta phải động lòng.

Cô sẽ không mắc câu đâu. “Hừ!”

Hà An Ân thầm hừ lạnh một cái, nhưng lại không phát hiện ra hai tay đang kẹp mặt của anh đã dần trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đỗ Khang cười khê mấy tiếng, mang dép đi trong nhà vào cho cô xong liền dắt cô ra phòng khách.

Pizza được đặt trong túi giữ nhiệt nên dù bọn họ ở trong phòng đây đưa một lúc lâu mà nó vẫn không hề bị nguội. Cô đói cực kỳ nên lập tức bóc một miếng pizza cắn một miếng. Vị phô mai nồng nàn hòa quyện cùng vị jam bông và dưa, là vị mà cô thích nhất, cho nên cô hài lòng nheo mắt lại, cười tươi.

“À phải rồi, anh có dùng phiếu ưu đãi lần trước không đấy? Cái phiếu giảm 30% ấy.” Cắn mấy miếng, xong cô lại nhớ tới chuyện gì đó. “Nếu không dùng phiếu ưu đãi thì pizza này mắc quá rồi.”

Cô cứ lải nhải, rồi thấy anh chỉ cười nhưng không nói thì vưỡn môi lên: “Anh cười cái gì chứ? Nói mau, rốt cuộc anh có dùng phiếu ưu đãi hay không?”

“Dùng rồi dùng rồi, đương nhiên là anh không dám quên. Còn hỏi anh cười cái gì sao, dĩ nhiên là cười cô bé tham tiền này rồi.” Bộ dáng tính từng đồng từng cắc của cô đúng là làm anh xem hoài mà không chán.

Nhất là khi nhìn thấy cô bị lỗ mất vài món giảm giá, hoặc là không mua được những thứ vừa rẻ vừa tốt khiến mặt cô trông cứ như trời sắp sập xuống không bằng thì anh không thể nén được cười.

“Em tham tiền thì sao chứ? Chẳng phải anh đã sớm biết rồi ư?” Tưởng rằng anh đang cười nhạo cái tính keo kiệt của mình, tuy ngoài miệng cô làm như không có gì nhưng trong lòng lại có chút khó chịu.

“Ngốc quá đi.” Nếu thật sự để ý, không thích cái tính bủn xỉn của cô thì anh sẽ không tốn thời gian và tâm trí để đưa cô vào đây.

Có lẽ những cô gái đang yêu cứ thích nghĩ mông lung, Hà An Ân cũng không ngoại lệ. Tuy thỉnh thoảng có cãi nhau, cáu kỉnh đôi chút để gia tăng tình cảm thì được. Nhưng nếu thật sự làm cô buồn thì đó là điều anh không mong muốn nhất.

Đỗ Khang đưa tay ngắt lấy mũi cô. “Đừng nghĩ nhiều, mau ăn pizza đi, sau đó anh đưa em về.” Nói thì nghe hay lắm, nhưng thực tế thì Đỗ Khang cực kỳ không thích lần nào cũng phải đưa bạn gái về đúng giờ.

Nhưng biết làm sao được, bây giờ anh chỉ là bạn trai chứ có phải là chồng của người ta đâu, cho nên người nhà cô tuyệt đối sẽ không để cho cô dọn về sống chung với anh. Mà điều quan trọng nhất là bạn gái của anh vẫn không có báo với cha mẹ chuyện cô đã có bạn trai. Cứ thế, trước mặt người nhà cô, anh vẫn là người không rõ thân phận.

Anh đã thảo luận chuyện này với Hà An Ân không biết bao nhiêu lần. Anh cho rằng chuyện này rất quan trọng, nhất là người nhà cô còn có thể giới thiệu người khác, bắt cô đi xem mắt. Thế nhưng đối với chuyện này, Hà An Ân cũng rất kiên quyết, nói không báo là không báo, cho dù anh dùng chiêu gì trên giường cũng không thể ép cô nhận lời.

Nhìn thấy vẻ tức tối của anh, Hà An Ân thầm cười lén. Thật ra cô đã sớm nói với ba mẹ về chuyện của Đỗ Khang, nhưng Hà An Ân nói với cô là phải cho ông sắp xếp từng hành hạ cô ném chút đau khổ, nên cô phải giả vờ như còn chưa nói với cha mẹ, khiến Đỗ Khang cứ tưởng anh là một người tình bí mật.

Nếu để cho Đỗ Khang biết người nhà cô đã biết chuyện của họ thì chắc chắn sau đó cô sẽ bị anh bắt qua sống chung với anh.

Hà An Ân không phải là đứa ngốc. Nếu dọn tới đây, không thể tránh khỏi chuyện đêm đêm sên ca. Cô không muốn ngày nào cũng phải chống eo đi làm, tới phòng làm việc còn bị đám đồng nghiệp nữ đói khát kia dùng mắt kiểm tra toàn thân, cộng thêm bị trêu chọc đầu.

Cho nên cứ giữ nguyên tình trạng này là tốt nhất. Cắn một miếng pizza thật to, cô suy nghĩ với một tâm trạng rất vui vẻ.

[1] Trích Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, Tản Đà dịch thơ

21. Chương 7 .1

ch: Mon

Hà An Ân là một cô gái tốt trong thời đại mới, không xa xỉ, không lãng phí, cho nên cô chỉ đi mua thức ăn sau 6h tối, khoảng thời gian mà thức ăn được giảm giá đặc biệt.

Tuy gần chỗ Đỗ Khang ở không có chợ truyền thống, chỉ có siêu thị nhưng cứ đến sau 6h tối là khu đồ tươi sống sẽ có chương trình khuyến mãi, cho nên cô luôn tan ca xong mới kéo Đỗ Khang cùng đi tranh mua những thức ăn vừa rẻ, vừa có giá trị dinh dưỡng, mặc dù từ đầu tới cuối, Đỗ Khang chỉ có tác dụng xách đồ cho cô.

Môn học cao thâm như tranh nhau mua đồ, dù là người thông minh như Đỗ Khang cũng không cách nào học được, cho nên mỗi khi tới khu giảm giá đặc biệt, anh tự hiểu lấy mình mà đứng sang một bên, nhìn bạn gái thân yêu của mình xông vào giữa những cô gái cũng có ý định tranh mua, hết như một chiến sĩ anh dũng xông pha trận mạc.

Hôm nay là ngày phải tới nhà Đỗ Khang quét dọn. Tuy nói bạn gái giúp bạn trai sắp xếp nhà cửa là chuyện rất bình thường nhưng xét thấy Đỗ Khang đã lừa cô, biến cô thành ứng cử viên cho chương trình đào tạo vợ tốt nên cô vẫn tiếp tục xòe tay ra đòi lương với anh.

Vừa tan ca, dưới ánh mắt cực kỳ mờ ám của Phương Du Du và các bạn đồng nghiệp, cô và Đỗ Khang kẻ trước người sau, cách nhau ba bước, cùng rời khỏi phòng làm việc.

Chuyện hai người họ quen nhau đã không còn là bí mật ở công ty, đây cũng là một trong những quỷ kế của Đỗ Khang. Anh cố ý trả lại cho cô chiếc áo khoác mà cô để quên ở nhà anh ngay trước mặt các đồng nghiệp trong phòng tài chính, còn mập mờ, nói bóng nói gió quan hệ thân mật của hai người. Vì thế, tất cả các đồng nghiệp nữ trong bộ phận tài chính đều kinh ngạc. Dưới sự giám thị nghiêm ngặt của họ, không ngờ Đỗ Khang và Hà An Ân lại thành công lén lút qua lại với nhau mà bọn họ chẳng hay biết gì.

Nhất là Phương Du Du, lấy thân phận là chị em tốt của Hà An Ân, bắt Đỗ Khang phải khao ở Trúc Giang, còn uy hiếp nếu Hà An Ân dám ra tay ngăn cản thì sẽ trói cô lại chụp ảnh nude, khiến Hà An Ân chỉ có thể đau lòng nhìn Phương Du Du gọi rượu vang và những món ăn đắt nhất.

Ngược lại, Đỗ Khang không hề có cảm giác đau lòng, dường như đã đoán được mấy cô gái này sẽ chơi anh một bữa nên đã sớm chuẩn bị tâm lý, lúc móc túi trả tiền cũng rất lạnh lẽo, gọn gàng.

Đến khu giảm giá đặc biệt trong siêu thị, Đỗ Khang cầm lấy túi xách của Hà An Ân theo thói quen, sau đó đứng sang một bên ở cạnh cửa, mặc cho bạn gái rút túi mua sắm ra, rời xa mình. Hà An Ân cũng nhanh nhẹn quơ lấy một cái giỏ, lao vào dòng người đang đổ đến khu thực phẩm tươi sống. Khi vừa bước vào siêu thị, cô đã liếc thấy một bảng quảng cáo nói hôm nay thịt bò đông lạnh được giảm giá đặc biệt.

Đỗ Khang là đàn ông nên thích ăn thịt hơn rau củ, nhất là thịt bò. Hà An Ân nhớ lần trước cô học làm món thịt bò sốt rượu vang, khiến anh ăn nhiều hơn bình thường hai chén.

Cô ý mình nhỏ nhắn nên cố chui chui lách lách đến trước tủ đông lạnh, ánh mắt sáng trưng lướt qua lướt lại trên những miếng thịt bò, nhanh chóng xác định được mục tiêu. Một miếng thịt rất tươi, có lớp tuyết rải đều đặn và đẹp mắt trên những thớ thịt.

Cô nhanh chóng vươn tay ra, chụp lên cái hộp được đóng gói kia. Có điều miếng thịt này không chỉ thu hút ánh mắt của cô mà còn khiến những người khác ngấp nghé, cho nên trên cái hộp cũng có mấy bàn tay đang nắm chặt không buông.

Cô giương mắt lên, cười hì hì với một bà dì trung niên, tay thì ra sức kéo cái hộp về phía mình.

“Ai da cô à, cô đừng có giành với tôi, tôi chọn lâu lắm mới chọn được miếng thịt này đó.” Bà dì cũng dùng sức kéo hộp thịt về phía mình.

Hà An Ân lắc đầu lia lịa. “Dì à, dì làm ơn nhường miếng thịt này cho cháu đi, cháu cũng chọn lâu lắm mới chọn được miếng thịt này, bạn trai cháu thích ăn thịt bò nhất đó. Được không dì, dì nhường cho cháu đi.” Đôi mắt tròn xoe chớp chớp như có sương mờ, thoát nhìn có vẻ rất đáng thương.

Bà dì nhất thời bị gương mặt ngây thơ này mê hoặc nên vô thức buông tay.

Hà An Ân vô cùng hớn hờ bỏ chiến lợi phẩm vào trong giỏ, mừng rỡ cười nói với bà dì: “Cảm ơn dì, dì đúng là tốt bụng.” Cuối cùng vẫn không quên nói vài lời ngon tiếng ngọt.

Cô xách giỏ đi về phía một khu khác, miệng thì nhắm tính xem hôm nay nên nấu gì, phải mua những nguyên liệu nào, ở nhà Đỗ Khang còn những thứ gì...

Tuy Đỗ Khang không có đòi hỏi gì quá cao với thức ăn, hơn nữa không hề yêu cầu hương vị phải này nọ nhưng cô không muốn làm đại một món gì đó cho anh no bụng, ngược lại thường học mẹ mình thêm nhiều món ngon để nấu cho anh ăn, đây cũng coi là một phương thức thể hiện tình yêu của bạn gái đối với bạn trai.

Cô lại qua khu hải sản và khu rau quả mua những thứ cần thiết. Cô nhìn những thứ trong giỏ, cuối cùng cũng mua đầy đủ nguyên liệu, cô hớn hờ ngẩng đầu định tìm Đỗ Khang. Thế nhưng nhìn xung quanh một lượt mà vẫn không thấy dáng người cao cao lờ lờ phải đang đứng đợi cô.

Bình thường khi cô mua thức ăn, anh sẽ đứng một bên chờ cô mua xong thì xách cho cô. Hôm nay bỗng nhiên không thấy, Hà An Ân tự nhiên cảm thấy hoảng hốt vô cớ.

Xách cái giỏ hơi nặng, cô bắt đầu tìm bóng anh trong siêu thị rộng lớn. Nhưng còn chưa tìm được anh thì lại gặp được một người khiến cô cảm thấy xấu hổ, đó chính là Dương Thiếu Đình, đối tượng xem mắt lần trước của cô.

Thật ra, sau cuộc chia tay vội vội vàng vàng lần trước, Dương Thiếu Đình có gọi cho cô vài lần, muốn hẹn cô ra ngoài ăn cơm, dạo phố, xem phim. Nhưng lúc ấy cô đã quen với Đỗ Khang, hơn nữa không nói cũng biết Đỗ Khang rất hay ghen, cho dù cô chỉ ra ngoài ăn bữa cơm với người đàn ông khác thì anh cũng sẽ dùng những thủ đoạn tàn nhẫn nhất để trừng phạt cô.

Bởi vì một lần không nghe lời, cô đã bị anh trừng phạt thích đáng. Bài học nhớ đời ấy khiến cô không dám tuyên chiến với giới hạn cuối cùng của anh nữa. Tuy rằng cũng có ảm ức, nhưng chỉ cần cô không quá đáng thì bình thường Đỗ Khang rất thương cô, chiều cô.

Cô vốn định lén chuồn êm, làm như không thấy Dương Thiếu Đình nhưng Dương Thiếu Đình lại nhanh hơn cô một bước, đi về phía cô. Vì lịch sự nên cô đành phải đứng đó, đợi anh tới.

“An Ân, thật là trùng hợp.” Dương Thiếu Đình có vẻ rất vui mừng, dường như không nghĩ là có thể gặp cô ở đây.

“Đúng vậy, thật là khéo, anh cũng đến mua đồ sao?” Hà An Ân thuận miệng hỏi, nhưng vừa hỏi xong thì muốn cắn lưỡi của mình. Vào siêu thị không mua đồ thì đến tham quan sao?

“An Ân, em đúng là đáng yêu.” Anh bật cười, ánh mắt rơi vào cái giỏ trên tay cô. “An Ân, thì ra em biết nấu cơm, đúng là đảm đang. Bây giờ ít có cô gái nào biết nấu ăn lắm, không biết anh có cơ hội ăn những món em nấu hay không đây?”

Nghe những câu có vẻ lịch sự nhưng lại thoáng bức ép của anh, Hà An Ân hơi cứng người lại, nhìn anh, chỉ cảm thấy dường như chàng trai trước mặt có gì khác biệt với lần trước, dù diện mạo, thân hình đều như nhau nhưng hình như tính cách lại hơi khác. Nếu không phải anh chủ động gọi cô, nếu cô biết rõ anh không có anh em sinh đôi thì cô sẽ tưởng người trước mặt là em trai sinh đôi của Dương Thiếu Đình.

“Thiếu Đình... xin lỗi, tôi nghĩ tôi phải nói rõ với anh.” Cô biết nếu không mau làm rõ với Dương Thiếu Đình thì hiểu lầm giữa họ sẽ ngày càng lớn. “Thiếu Đình, tôi đã có bạn trai rồi, cho nên, cho nên... anh hiểu ý của tôi không?”

Nghe thế, Dương Thiếu Đình lẳng lặng nhìn cô gái trước mặt. “Ý của em là em đã có bạn trai rồi cho nên đến cả bạn bè chúng ta cũng không làm được, anh có hiểu sai ý của em không?”

Những lời nói thẳng thắn và có vẻ bị tổn thương khiến Hà An Ân rụt cổ lại, dù không chính miệng cô nói ra như vậy thì cô vẫn thấy áy náy. “Thiếu Đình, tôi...”

Cô định an ủi anh rằng cô không có ý đó, nhưng sự thật thì sao? Trên thực tế, những lời Dương Thiếu Đình nói tuy không hoàn toàn chính xác nhưng cũng không sai.

“Anh sẽ không bỏ cuộc đâu.” Anh nhìn cô, chậm rãi gần từng tiếng một.

Anh chưa từng thua ai, cho nên không thể thua bởi một người đàn ông khác. Nếu Hà An Ân đã khiến anh cảm thấy hứng thú thì đừng hòng dùng một câu đã có bạn trai để xua đuổi anh.

22. Chương 7.2

Dịch: Mon

Anh chưa từng thua ai, cho nên không thể thua bởi một người đàn ông khác. Nếu Hà An Ân đã khiến anh cảm thấy hứng thú thì đừng hòng dùng một câu đã có bạn trai để xua đuổi anh.

Hà An Ân vô thức lùi ra sau một bước: “Tôi và anh ấy... sắp kết hôn rồi.”

“Cho dù em đã kết hôn thì anh cũng sẽ không bỏ cuộc.” Dương Thiếu Đình hết sức kiên trì.

Nghe thế, nỗi bất an trong lòng Hà An Ân càng mạnh mẽ. Trực giác cho cô biết không nên quá gần gũi với người đàn ông này, bởi vì sự cố chấp trong mắt anh ta làm cô đột nhiên thấy sợ. Rất ít khi cô có cảm giác này đối với ai, nhưng Dương Thiếu Đình lại khiến cô cảm thấy bối rối hoảng sợ. Cô vô thức tìm kiếm bóng dáng của Đỗ Khang. Lần này, vừa ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy Đỗ Khang đang bước nhanh về phía cô.

Đỗ Khang vừa đến gần liền ôm cô vào lòng, như vừa trách vừa yêu nói: Sao em không đứng chỗ đó chờ anh? Anh tìm em lâu muốn chết.”

“Em không thấy anh nên mới đi tìm anh.” Cô vui mắt vào lòng ngực anh, lúc ấy mới cảm thấy nỗi bất an vừa bị Dương Thiếu Đình kích thích dần dần biến mất.

“Anh vừa nhìn thấy loại kem mà em thích nhất nên đi lấy hai hộp đây.” Anh buông lỏng cô ra một chút, để cô có thể nhìn thấy kem trong cái giỏ trên tay anh.

Đúng là mùi vị mà cô thích.

“Cảm ơn anh.” Cảm giác được nâng niu chiều chuộng thật là thích. Tuy Đỗ Khang không biết nói lời ngon tiếng ngọt, càng không biết làm những chuyện lãng mạn để khiến cô vui, nhưng cô rất thích cảm giác được yêu thương này, rất cảm động.

“Cảm ơn cái gì chứ? Hai hộp này đâu phải cho em ăn hết đâu? Cùng lắm là em chỉ ăn được hai muỗng, không được nhiều hơn.” Đỗ Khang vươn một ngón tay, lắc qua lắc lại, nói với giọng điệu có vẻ rất tiếc nuối.

“Tại sao?” Rõ ràng là có hai hộp, thế mà lại chỉ cho cô ăn hai muỗng, Hà An Ân bắt đầu nghi ngờ phải chăng Đỗ Khang ở chung với cô lâu ngày cho nên cũng trở nên keo kiệt hay không?

“Không sợ đau bụng có phải không?” Anh để sát vào tai cô, nói nhỏ, muốn cô nhớ lại lần hành kinh tháng trước. Cô đau đến nỗi cuộn mình lại y như con tôm, rúc vào sô pha, bắt anh xoa bụng cả buổi trời mới đỡ được một chút, không còn đau đến nỗi không đứng thẳng người được.

Vì thế anh dẫn cô đi khám đông y, cố gắng điều dưỡng thân mình. Bác sĩ đông y cho họ rất nhiều lời khuyên, trong đó điều được anh chấp hành triệt để nhất chính là không cho cô ăn những thứ quá lạnh. Món kem mà cô thích nhất chính là một ví dụ đau thương. Chỉ cần cô lên ăn thêm một muống là cái tên đáng ghét này sẽ không nói tiếng nào mà thịch thu hộp kem trên tay cô, sau đó trắng trợn ăn sạch sẽ trước mặt cô, dù cô năn nỉ ỷ ôi cũng vô ích.

“Anh thật đáng ghét.” Cô mắng anh một câu, vưỡn môi lên rồi lại dựa vào lòng anh. Chợt nhớ tới còn có người thứ ba, cô vội vàng ngẩng đầu lên thì lại không thấy bóng dáng Dương Thiếu Đình đâu nữa.

“Em tìm ai vậy?” Thấy cô nhìn ngang nhìn dọc, Đỗ Khang hỏi.

Ngẩn người ra một lúc, Hà An Ân cảm thấy Dương Thiếu Đình muốn theo đuổi cô đó là chuyện của anh ta, cô đã có Đỗ Khang, hơn nữa cũng không phải là loại người nay thế này, mai thế kia. Cho nên cô nghĩ nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện, cô không nói cho Đỗ Khang biết chuyện của Dương Thiếu Đình. Có điều cô không ngờ được rằng, bởi vì ý nghĩ không muốn mọi chuyện thêm rắc rối này, mà đã sinh ra một cơn sóng gió.

Cũng là lúc tan ca, cũng cùng đến siêu thị mua thức ăn giảm giá đặc biệt, chỉ có điều lần này lại có thêm một vị khách không mời mà đến.

Dương Thiếu Đình đứng trước mặt Đỗ Khang và Hà An Ân như muốn tuyên chiến. Đầu tiên, ánh mắt anh ta đảo một vòng trên người Đỗ Khang, sau đó dừng lại trên gương mặt bất an của Hà An Ân.

“An Ân, cô bé chuyên lừa gạt này.” Dương Thiếu Đình nói câu này vừa dịu dàng, vừa thương yêu giống như là đang nhẹ nhàng trách mắng cô gái mình yêu vậy.

Bàn tay đặt ở eo cô bỗng siết chặt hơn, Hà An Ân bất an ngẩng đầu lên, nhìn Đỗ Khang đang đứng bên cạnh mình, nhưng lại phát hiện trên mặt anh không hề có chút tức giận, chỉ có sự thờ ơ lãnh đạm. Đó là thái độ của anh đối với những người không quen biết, hoặc những người không thân thiết.

Nhưng quen anh đã được một thời gian, xuất phát từ sự hiểu biết về con người anh, cũng như cái siết chặt ở eo, cô biết cô tiêu rồi, Đỗ Khang đang tức giận.

Gã đàn ông trước mặt coi như không thấy anh đang ôm Hà An Ân, thậm chí là coi như anh không tồn tại, còn dùng cái giọng yêu chiều nghe muốn nổi da gà kia để nói với người con gái của anh, Đỗ Khang thân là một người đàn ông bình thường, hơn nữa còn là kiểu cực kỳ hay ghen và ý muốn chiếm hữu rất mạnh, trừ khi anh bị điên thì mới không tức giận. Anh tin Hà An Ân không phải là loại con gái thích bắt cá hai tay, bởi vì cô thà dùng thời gian để kiếm tiền cũng không muốn phung phí nó cho đàn ông. Nếu không phải do anh vất óc nghĩ mưu lập kế thì làm sao thành bạn trai của cô, để gì được đứng bên cạnh cô. Kẻ muốn gây rối ở đây chính là cái gã đang dòm ngó bạn gái của anh mới đúng.

Cho nên anh cố ý ôm Hà An Ân càng chặt, thích thú nhìn vẻ ôn hòa trên mặt Dương Thiếu Đình cứng đờ lại. Có điều Dương Thiếu Đình cũng không phải là người đơn giản, nhanh chóng khôi phục lại vẻ ban đầu, trên mặt còn tăng thêm vẻ dịu dàng mà anh nhìn là thấy ghét.

“Dương Thiếu Đình, xin anh đừng như vậy.” Cảm giác hoảng loạn lần trước lại ủa tới khi gặp lại Dương Thiếu Đình, Hà An Ân vô thức dựa sát vào Đỗ Khang hơn.

Đỗ Khang rất hài lòng với hành động vô thức này của cô, nhưng Dương Thiếu Đình thấy thế thì mắt như muốn bốc hỏa.

“An Ân, anh đã nói là anh sẽ không bỏ cuộc.” Dương Thiếu Đình đã không thể biết được mình thích Hà An Ân thật sự hay là lòng tự tôn đang dâng trào. Anh ta chỉ biết mình phải giành lại Hà An Ân.

“Tôi không thích anh, Dương Thiếu Đình, tôi chỉ thích anh ấy.” Cô vươn tay ra ôm lấy Đỗ Khang, nói nhỏ: “Xin anh đừng đến tìm tôi nữa, chúng tôi sắp kết hôn rồi.”

Cô định dùng lại chiêu cũ, định dùng lý do này để Dương Thiếu Đình từ bỏ ý định.

Nghe cô nói thế, Đỗ Khang thoáng có cảm giác sững sốt, nhưng rồi hai cảm xúc khác nhau lại ập tới trong anh. Thứ nhất chính là tức giận. Trước giờ Hà An Ân chưa bao giờ nói dối kiểu này, cô chỉ nói những lời nói dối nhỏ nhặt vô hại, chỉ khi xin vài cọng hành hay thứ gì khác từ mấy chú mấy thím bán rau thì cô mới nói dối. Nhưng bây giờ cô bị Dương Thiếu Đình ép tới mức phải nói ra lời dối trá thế này, chứng tỏ cô ghét Dương Thiếu Đình cỡ nào.

Cảm giác thứ hai chính là đồng ý. Thật ra đến giờ, Đỗ Khang vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn. Anh rất thích cảm giác ở bên Hà An Ân, cũng rất hy vọng cô dọn qua ở chung với anh, thế thì sau này anh có thể ăn hiếp cô mỗi ngày, rồi nhìn cô lo cái này, lo cái kia cho anh giống như một cô vợ. Nhưng khi nghe Hà An Ân nói thế, anh bỗng có cảm giác ‘đúng, chúng tôi sắp kết hôn rồi’.

Chưa kết hôn thì giành Hà An Ân khỏi tay người nhà cô là một nhiệm vụ bất khả thi. Chỉ có cách cưới cô, biến cô thành người của anh đường đường chính chính, biến cô thành vợ của anh thì mới không còn ai có thể ngăn cản anh giành lấy cô từ ngày người nhà.

Anh giỏi tính toán, cũng rất quyết đoán, cho nên sau khi trù tính xong liền lên tiếng: “Đúng vậy, chúng tôi sắp kết hôn rồi. Chúng tôi sẽ tự tay đưa thiệp mời cho anh, cũng mong anh nhún chút thời gian để đến uống ly rượu mừng với chúng tôi.”

Hà An Ân tưởng là anh lấp liếm ỉn nên cũng không nói gì, ai biết Đỗ Khang đâu có nói dối, mà là thực sự quyết định thế. Anh phải cưới cô, biến cô thành bà Đỗ một cách danh chính ngôn thuận.

Mở miệng ra là chúng tôi thế này, chúng tôi thế kia, Dương Thiếu Đình không cách nào giữ được vẻ ôn hòa trên mặt nữa. Nhưng anh ta cũng có tính toán của mình. Mẹ của anh là bạn thân với mẹ Hà An Ân, chỉ cần anh tốn chút công sức là có thể nghe được rất nhiều chuyện của nhà họ Hà tự miệng của mẹ mình, kể cả chuyện hôn nhân của Hà An Ân.

“An Ân, em đừng nói dối anh nữa, anh biết em không có sắp kết hôn với anh ta.” Dương Thiếu Đình rất biết sử dụng ngôn ngữ, anh kiên quyết không dùng hai chữ ‘hai người’.

“Không, chúng tôi sẽ kết hôn.” Đỗ Khang phản bác. “Chúng tôi đã quyết định sẽ kết hôn rồi, chỉ có điều chưa báo cho cha mẹ hai bên biết mà thôi. Cảm ơn anh đã nhắc nhở, nếu không có anh thì tôi cũng không biết tôi lại muốn kết hôn với An Ân đến thế, muốn cô ấy trở thành vợ của tôi, hàng ngày nấu cơm cho tôi ăn, rồi sinh con với tôi.” Về cuối cùng, anh nói với vẻ đầy ẩn ý.

Dương Thiếu Đình cũng là người thông minh, đương nhiên biết Đỗ Khang đang cố ý khoe khoang sự thân mật của hai người họ.

“Đừng nói nữa mà, Đỗ Khang.” Hà An Ân xấu hổ đến nổi đỏ bừng mặt, giận anh sao lại nói những chuyện này với người ngoài.

“Em xấu hổ ư?” Nhưng Đỗ Khang không hề biết tiết chế mà ngược lại còn hôn lên môi cô ngay trước mặt Dương Thiếu Đình, còn cọ xát một lát.

“Đỗ Khang!” Cô vừa xấu hổ vừa tức giận.

Phản ứng của Đỗ Khang là hôn thêm vài cái. Anh thấy mặt Dương Thiếu Đình đã đen như đất nồi, chỉ cần kích thích thêm chút nữa là có thể đuổi được gã này đi, để anh và Hà An Ân tiếp tục sống những ngày tháng êm đềm ấm áp.

Dám đầu với anh ư? Về mà tu luyện thêm đi!

23. Chương 8 .1

Chuyển ngữ: Bích Thảo

Phương Du Du với sứ mệnh cao cả đã đưa Hà An Ân đến trước phòng bệnh của Đỗ Khang an toàn, tiếp đó vỗ nhẹ lên đầu cô, chỉ nói một câu “Tôi đi mua cháo cho người bệnh ăn” rồi liền rời đi.

Tim Hà An Ân đập loạn lên, Đỗ Khang ở ngay sau cánh cửa này, chỉ cần cô mở ra là có thể nhìn thấy anh. Nhưng cũng chính trong lúc này, sự hổ thẹn trong lòng lại khiến cô do dự không dám bước lên.

Cô sợ Đỗ Khang vẫn còn giận cô nên mới không nói cho cô biết việc anh bị thương nằm viện.

Cô chán nản dựa đầu vào cánh cửa, bàn tay nhỏ bé đặt lên tay cầm, chỉ cần cô ấn nhẹ xuống là cánh cửa sẽ mở ra, thế nhưng bàn tay cô như không có lực, cửa vẫn đóng im lìm.

“Cô gái, cô sao vậy?” Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh cô.

Hà An Ân giật mình, liền ngẩng đầu lên, thấy một nữ y tá đẩy xe đẩy đang nhìn cô. “Không, không có chuyện gì đâu, tôi không sao, tôi đến thăm người ấy mà.”

“Là phòng bệnh của anh Đỗ phải không? Đúng lúc tôi muốn vào đổi chai nước biển, cô theo tôi vào đó đi.” Nữ y tá vui vẻ nói rồi liền mở cửa đi vào.

Cô cả kinh, ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh nhìn của Đỗ Khang trong tình huống hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý.

Đỗ Khang ngồi sát mép giường, nhìn thấy cô gái phía sau nữ y tá thì sững sờ trong chốc lát. “An Ân?”

Lẽ ra lúc này cô phải ở công ty mới đúng, thế nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, việc này có ý nghĩa gì, sao Đỗ Khang có thể không biết. Thế nên anh cứ ngồi ngây người ra, vì người phụ nữ của anh, cô gái yêu tiền như tính mạng của anh lại có thể không cần tiền thưởng mà chạy tới bệnh viện thăm anh.

“Anh Đỗ, bạn gái của anh thật dễ thương, cô ấy cứ đứng ngoài cửa không dám vào là sao vậy? Hai người cãi nhau sao?” Cô y tá vừa đổi chai nước biển vừa cười cười hỏi.

Hà An Ân nghe cô y tá nhắc đến chuyện đó liền đồng tai lên dò xét câu trả lời của Đỗ Khang.

“Phải.” Đỗ Khang quả là vẫn còn tức giận.

Hà An Ân đứng xa xa phía cánh cửa, không dám tới gần, sau khi nghe câu trả lời của anh thì rụt vai co mình, bộ dạng như một kẻ đáng thương bị ruồng bỏ, ai nhìn cũng thấy đau lòng.

Lời nói thẳng như vậy cũng không dọa được nữ y tá, cô ấy khẽ cười. “Bạn trai bạn gái tranh cãi nhau là chuyện bình thường, cô An Ân đừng lo lắng quá. Mà cô An Ân này, bạn trai không được quá nhỏ nhen hẹp hòi, không thì bạn gái sẽ bị người khác cướp mất là lẽ dĩ nhiên.”

Đúng là chẳng đâu vào đâu, nữ y tá rốt cuộc là giúp cô hay hại cô vậy? Hai mắt Hà An Ân ngân ngấn lệ, sợ hãi nhìn Đỗ Khang vì lời nói của cô y tá mà sa sầm mặt.

“Nhưng mà vợ chồng son có cãi cọ thì sau này tình cảm sẽ càng tốt hơn, sau nhiều năm cãi cọ với ông xã tôi rút ra được một kết luận, mọi người thấy đấy, giờ tôi và ông xã đã kết hôn, dù rằng sẽ có lúc cãi nhau nhưng tình cảm cũng rất tốt đẹp, rất hạnh phúc.”

“Thật vậy ư?” Hà An Ân không nén được tò mò liền hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Nữ y tá thu dọn đồ đạc và nói: “Cho nên, hai người nhanh hòa giải đi, anh Đỗ cũng đừng giận nữa, anh xem bạn gái anh lo lắng đến phát khóc rồi kìa.”

Đỗ Khang liếc mắt nhìn Hà An Ân, trong đôi mắt to ấy quả nhiên ngấn lệ, đáng vẻ đáng thương nhìn anh, muốn đến gần nhưng lại sợ đáng vẻ tức giận của anh. Trái tim anh cũng theo vậy mà tan chảy, những tức giận, bất bình, không cam lòng, toàn bộ đều vì ánh mắt như giọt sương gặp ánh mặt trời mà bốc hơi hết.

Nữ y tá thấy cảm xúc của anh dần thay đổi thì nở nụ cười rồi đẩy xe đi. “Hai người trò chuyện vui vẻ nhé.”

Khi đi qua chỗ Hà An Ân, nữ y tá nói thăm vài tai cô: “Đàn ông cứ dễ dàng là sẽ ỉn thôi, nếu không thì đầu giường cãi nhau cuối giường hòa nhau, chiêu này hữu dụng lắm, ông xã tôi cũng bị chiêu này dụ. Có điều phải cẩn thận chút, không được để anh ta đi chuyển, chân anh ta cần dưỡng thương.”

Nói xong cô bỏ mặc Hà An Ân với khuôn mặt đỏ au như muốn té xỉu mà nhanh nhẹn rời đi.

Cửa khép lại, phòng bệnh lại chìm trong một màn yên lặng.

Đỗ Khang nhìn cô gái kia, không nhìn được mà mở miệng nói: “Lại đây.” Cô ở cách anh quá xa, thật chẳng thích, anh muốn cô lại gần mình hơn, càng gần càng tốt.

Hà An Ân nhìn anh dường như không còn tức giận nữa, tuy rằng trong lời nói còn có chút bực bội nhưng Hà An Ân hoàn toàn không để ý đến, liền từ từ bước tới, đến bên giường của anh thì dừng lại, giống như con thú cưng bé nhỏ ngoan ngoãn mà nhìn anh, khiến trái tim anh ngày càng mềm nhũn, nhuyển đến nát bét.

Thật là, đã định làm mất giận một tuần mà ở trước mặt cô gái này, bao dự tính đều hỏng hết, hơn nữa anh còn phát hiện ra, tức giận với cô cũng là làm khó mình, nội thương ngày càng nghiêm trọng.

“Sao lại đến đây?”

“Sao anh nằm viện mà không nói cho em biết? Nếu không vì phát hiện hôm nay anh không đi làm mà đến hỏi Tiểu Trần, em còn không biết hóa ra anh đã nằm viện hai ngày rồi.” Không nói tới thì thôi, vừa nhắc đến hai mắt cô đã đầm lệ, nước mắt tuôn trào như đê vỡ.

“Vì nguyên nhân này mà ngay cả một nghìn đồng tiền thưởng em cũng không cần sao?” Nói không cảm động là giả, cô gái này ngay cả tiền là thứ cô yêu nhất cũng không cần nữa, anh vui vẻ đến mức ngay cả tia bất mãn cuối cùng cũng đã biến mất.

“Đúng vậy.” Chuyện đã đến mức này, cô sao còn tâm tư mà nghĩ đến một nghìn đồng nữa, cô gật đầu trả lời.

“Hà An Ân, em thật có tiến bộ, lúc trước vì hai trăm đồng mà đòi nợ anh trước mặt mọi người, hôm nay lại đến bệnh viện thăm anh mà bỏ mất một nghìn đồng tiền thưởng.” Anh cố tình trêu ghẹo cô, muốn cô cười thật to, ít nhất cũng khiến cô không nhìn anh bằng đôi mắt đầm lệ ấy nữa, làm anh thấy mà đau lòng.

Nghe anh nói vậy, cô không hề có chút vui vẻ, ngược lại còn hỏi khó anh: “Sao anh lại bị thương? Nhập viện mà không nói cho em biết. Em đến chăm sóc cho anh không được sao? Anh không muốn gặp lại em sao?” Việc này khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đỗ Khang than thầm trong lòng, anh biết nếu không nói cho rõ ràng, cô nhất định sẽ khóc.

Anh thích nhìn gương mặt cô đầy nước mắt, nhưng chỉ là khi hai người hoan ái mãnh liệt, cô vì không chịu được sự nhiệt tình của anh mà rơi lệ, còn lúc khác, anh không muốn nhìn thấy nước mắt của cô dù chỉ một chút.

“An Ân, em thật sự nghĩ là anh coi em như người ở sao?” Câu hỏi của anh khiến cô ngạc nhiên. “Sao anh lại nói vậy?”

“Những lời của anh ta nói vào hôm đó khiến anh nghĩ đi nghĩ lại rất lâu. Em biết không, ngay từ đầu anh đã lừa em đến giúp anh quét dọn, lại còn vì em thỉnh thoảng không muốn dọn dẹp mà lấy hợp đồng ra uy hiếp em, còn muốn em nấu cơm cho anh ăn. Cho nên An Ân, nói cho anh biết, em thật sự nghĩ là anh coi em là người giúp việc sao?”

Cho tới nay, cuộc tình này đều do anh nắm quyền chủ động, anh chưa bao giờ nghe thấy cô nói không đồng ý, dù là nửa câu, ngoài việc cô thường than phiền thói quen lười thôi của anh khiến cô thu dọn đến mệt chết đi được.

“Đỗ Khang, anh sẽ cùng người giúp việc... làm chuyện đó sao?” Hà An Ân không đáp mà hỏi lại, có điều hai chữ lên giường cô thẹn thùng không nói nên lời, chỉ có thể dùng từ “chuyện đó” để biểu đạt.

“Chuyện đó?” Người đàn ông thông minh đột nhiên chậm hiểu hết mức.

“Chính là chuyện đó đó.” Hà An Ân sốt ruột nói.

“Chuyện đó là chuyện gì cơ?” Anh vẫn cảm thấy khó hiểu.

“Đỗ Khang, anh thật đáng ghét.” Cho rằng anh đang đùa giỡn mình, cô tức giận, đập vào ngực anh một cái.

Cú đập nhẹ hều, cũng vì cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, anh bỗng hiểu ra “chuyện đó” là chuyện gì.

Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé trên ngực mình. “An Ân, em đang ngượng thật kìa.” Đã coi như là vợ chồng, cô lại không nói nên lời hai chữ lên giường. Chắc, là vì anh dạy dỗ chưa tới nơi tới chốn ư?

“Anh đừng đánh trống lảng, mau trả lời câu hỏi của em.”

“An Ân, anh không phải người thích quan hệ lung tung, em biết mà, phải không?” Anh nhìn về phía cô đầy uy hiếp, chỉ cần cô dám nói không, anh liền cắn cô ngay.

Hà An Ân nghĩ một hồi rồi gật đầu. Quả thật, Đỗ Khang luôn kín kẽ trong chuyện nam nữ, tới nay chưa từng có scandal với người phụ nữ nào, anh chỉ háo sắc với cô.

“Cho nên người anh muốn chỉ mình em, cũng đơn giản là vì em nên anh mới có thể cùng em... làm chuyện đó.” Anh cố tình trêu chọc vốn từ vựng của cô.

Biết là anh cố ý, Hà An Ân dẫu đôi môi nhỏ nhắn lên, trừng mắt nhìn anh tỏ vẻ không vừa ý, thế nhưng trong lòng lại thấy phấn khích vì lời nói của anh.

Bởi vì là cô, cũng chỉ vì cô thôi.

24. Chương 8 .2

Dịch: Mon

Sự tự tôn của con gái được lấp đầy khiến cô vô cùng vui vẻ. “Nếu đã thế, em cũng chưa từng nghĩ như vậy, chưa từng cảm thấy anh coi em là người giúp việc.”

“Đương nhiên, anh chỉ đang thực hiện kế hoạch đào tạo vợ mà thôi.” Anh dương dương đắc ý, gật gù nói: “Em đã quên là em từng nói vợ tương lai của anh cần có những điều kiện gì sao?” Anh kéo cô về phía mình, dùng chóp mũi cọ cọ vào chóp mũi cô.

Cần có những điều kiện gì? Hà An Ân suy nghĩ thật cẩn thận, rốt cuộc thì mình đã đánh giá gì về vợ tương lai của Đỗ Khang nhỉ?

Thấy cô không nghĩ ra, anh xấu xa dán sát vào tai cô: “Em nói, vợ của anh chắc chắn sẽ rất đảm đang, điểm này thì em đã làm được, bà xã.”

Hơi thở đàn ông nóng ẩm phả vào vành tai mẫn cảm làm Hà An Ân sắp thở hổn hển thành tiếng, có điều lời cảnh báo của nữ y tá làm cô lập tức hoàn hồn lại, vươn tay đẩy mặt anh ra. “Anh đừng có làm vậy, chân anh còn bị thương đó.” Xong cô nghĩ nghĩ, lại thấy không đúng lắm. “Còn nữa, em không phải là bà xã của anh, anh đừng có gọi lung tung.”

“Không phải bà xã của anh? Vậy hôm ấy ai đã nói chúng ta sắp kết hôn trước mặt nhiều người thế? Em nói xem, ai vậy ta?” Đỗ Khang nheo mắt lại, không dễ gì bị đẩy ra.

“Hôm đó, hôm đó là do bất đắc dĩ thôi. Hơn nữa... em cũng tưởng là anh lấp liếm cho em thôi chứ.” Thoáng ý thức được anh nói câu này là có ý gì, Hà An Ân hơi mừng thầm, lại hơi hồi hộp, hơi lúng túng.

Bọn họ qua lại còn chưa tới một năm mà anh đã định kết hôn rồi, thế có phải nhanh quá không? Lỡ như anh đột nhiên phát hiện ra cô không phải là người anh thích nhất, yêu nhất thì làm sao đây? Trong đầu cô nhanh chóng hiện lên những kết quả không hay, khiến cô càng nghĩ càng cảm thấy không thể để cho anh nói lời cầu hôn được.

“Sao anh lại bị thương vậy?” Cô bối rối vòng sang chuyện khác, rồi dời mắt sang chỗ khác. Không ngờ khi ánh mắt cô chạm vào cái chân bị bó bột của anh thì cô liền cảm thấy đau lòng. “Đang yên đang lành mà sao lại như vậy? Bác sĩ có nói khi nào mới được tháo bột ra không?”

Khả năng lảng tránh vấn đề của cô thật sự rất kém, vì mọi năng lực của cô đều tập trung vào chuyện làm sao để kiếm tiền, làm sao để dành tiền, tiết kiệm tiền. Hơn nữa có lẽ cô đã đoán được tính toán của anh cho nên mới cố gắng lảng sang chuyện khác như vậy.

Có điều Đỗ Khang là ai chứ? Tuy anh đã tức giận rồi nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện ra, rất kiên nhẫn giải thích với cô: “Cái chân này là bị Dương Thiếu Đình đá nứt đấy.”

“Anh ta đá anh? Anh ta đá anh khi nào?” Hà An Ân khó mà tin được, cứ tưởng là sau khi cô đi thì Dương Thiếu Đình mới đi tìm Đỗ Khang, đá gãy chân anh.

“Em không thấy sao?” Nghe được điểm mấu chốt, Đỗ Khang nheo mắt lại. “Trước khi anh đâm anh ta, anh ta đã dùng chân đá vào anh trước nên anh mới đánh trả.”

“Em... lúc ấy em không nhìn thấy. Nếu em mà thấy thì em tuyệt đối không đi đỡ anh ta đâu. Anh ta thật là, thật là quá đáng mà.”

Hà An Ân cực kỳ hối hận, nếu lúc ấy cô biết Dương Thiếu Đình ra tay trước thì cô chẳng những không đi đỡ anh ta mà còn đá cho anh ta mấy cái để báo thù cho Đỗ Khang.

Lúc này Đỗ Khang mới biết lần này mình ghen tuông vớ vẩn biết bao.

“Để em gọi điện thoại cho dì Dương, không ngờ anh ta dám đá anh nứt xương chân.” Cô chỉ biết nghĩ cho anh nên hoàn toàn quên mất vết thương trên mặt Dương Thiếu Đình cũng không nhẹ. Vết sưng tím ấy sẽ không dễ gì tan hết trong vòng mười ngày nữa tháng.

“Được rồi được rồi, đừng có gọi.” Anh chặn bàn tay đang móc điện thoại của cô lại. “Chẳng phải anh đã đâm anh ta một phát rồi sao? Thế thì không ai nợ ai cả.”

“Nhưng anh phải nằm viện nè.”

“An Ân, ông xã nằm viện nên em đau lòng đúng không?” Anh đổi cách khác để dỗ cô.

“Anh, anh đâu phải là ông xã của em chứ.” Hà An Ân quay mặt đi, phản bác.

“Sao lại không phải? Em đã nói trước mặt mọi người là...” Anh tiếp tục lấn tới, chuẩn bị vòng trở lại vấn đề mà cô vừa lảng tránh.

Nhưng lần này, Hà An Ân lại tiếp tục tránh né: “À, anh có đói bụng không? Du Du nói đi mua cháo cho anh rồi. Tuy em có nấu cơm trưa cho anh nhưng anh ăn thanh đạm chút thì hay hơn. Sao Du Du đi lâu thế mà còn chưa về nhỉ? Anh đợi một chút, em gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi xem cô ấy đang ở đâu.” Cô nói một lèo, thậm chí còn ra ngoài né tránh.

“Hà An Ân, em đúng là vẫn chưa biết ngoan ngoãn.” Nhìn theo bóng lưng như đang chạy trốn ấy, Đỗ Khang khẽ mỉm cười, nụ cười gian xảo như thợ săn nhìn thấy con mồi.

Hà An Ân cứ tưởng là chạy trốn thì sẽ ngăn được Đỗ Khang, thế thì quả là ngây thơ. Việc cô trốn tránh chẳng những không giúp gì được cho cô mà ngược lại, còn khiến cô phải chịu sự trừng phạt khiến sau này hối hận không ngừng.

Hà An Ân đứng sau cánh cửa bỗng rùng mình một cái, sau lưng tự dưng thấy ớn lạnh.

Chắc, lạnh quá, lạnh quá!

Tháo bột ra, tập luyện để khôi phục một cách hoàn toàn, Đỗ Khang phải mất thời gian cả tháng trời. Trong thời gian này, Hà An Ân phát huy tiềm chất vợ hiền được đào tạo lâu ngày, chăm sóc anh hết sức cẩn thận, từ quét dọn ổ chó của anh cho tới sắc thuốc cho anh bổ dưỡng, không gì là không làm.

Điều duy nhất khiến Hà An Ân cảm thấy lạ chính là cái người mà trước đây, chỉ cần họ ở chung với nhau thì gần như sẽ đề cô ra giường tự nhiên lại không đụng đến cô trong suốt một tháng trời. Hôn thì có hôn, nhưng chỉ là nụ hôn thoáng qua theo phép lịch sự, hơn nữa còn là hôn lên trán.

Kỳ lạ thật, đúng là khác thường, khác thường đến nỗi khiến Hà An Ân cảm thấy nguy hiểm. Thế nhưng nguy hiểm kiểu gì thì Hà An Ân lại không thể nói được.

Lau cánh cửa lần cuối cùng, nhìn cánh cửa sáng bóng lấp lánh, trong lòng cô cảm thấy hết sức tự hào và tự thưởng mình một tràng pháo tay. Cô hôn hờ xách dụng cụ, quay người lại định vào nhà vệ sinh đổ nước bẩn đi.

Nhưng vừa xoay người lại, suýt chút nữa là cô bị sự xuất hiện đột ngột của Đỗ Khang làm giật mình mém xỉu. Cô thả mấy thứ trong tay xuống, đề lên trái tim đang nhảy thình thịch của mình, trách anh: “Anh làm em giật mình đấy. Anh có biết có khi hù quá sẽ làm chết người không? Lần sau đừng có thế nữa.”

“Làm em giật mình sao? Anh sờ thử xem nào.”

Anh vươn tay ra sờ lên ngực cô, dáng vẻ rất nghiêm túc như chỉ muốn sờ thử xem tim cô đập nhanh cỡ nào mà thôi, nhưng Hà An Ân bị anh ôm thì lại cảm thấy bàn tay háo sắc kia đang xoa nắn ngực cô.

Cảm giác tê dại suốt một tháng không gặp bỗng truyền tới khiến cô không nén được mà rên lên, nhưng nhớ tới việc mình vừa quét dọn xong, cả người toàn là mồ hôi thì cô đành phải giũ giụa uốn éo, định thoát khỏi sự trêu chọc của anh. “Đừng... trên người em toàn là mồ hôi và bụi bẩn không à.”

“Vậy anh tắm cho em.” Kim nén suốt một tháng trời, làm hòa thượng suốt cả tháng, chủ yếu là muốn để xương cốt mình lành hẳn, như thế mới có thể muốn làm gì thì làm, nhưng nhịn suốt một tháng đúng là khó chịu mà.

Nhìn người con gái mình yêu cứ lượn lờ trong nhà mình, thỉnh thoảng còn vênh mông lên lau cái này, chùi cái kia, suýt nữa là anh không kiềm nổi thú tính, muốn đè cô xuống, bắt cô phải khóc lóc van xin. Bây giờ chân anh đã khỏi hẳn, chạy nhảy hay làm gì cũng không đau nữa, cho nên anh không thể kiềm chế được, vác cô vào nhà tắm luôn.

“Đừng mà đừng mà, em tự tắm là được.” Cô cứ né qua né lại, kiên quyết không cho anh tắm giúp cô. Cho dù hai người đã rất thân mật nhưng cô còn chưa chuẩn bị tâm lý để anh tắm cho cô, vẫn không muốn để anh tìm hiểu mình một cách triệt để.

Bóp một tiếng, tay anh vỗ lên cái mông tròn trịa kia. “Ngoan đi nào, nếu không anh làm liền bây giờ đó.” Lần này mà làm, đương nhiên là không để cô trốn tránh gì được nữa.

“Anh ăn hiếp em.” Mông bị đau làm cô ầm ứ lên án anh.

“Ăn hiếp em đó thì sao.” Anh cũng chỉ ăn hiếp một mình cô.

25. Chương 8.3

Mắt anh không rời khỏi mặt cô một giây nào, đôi mắt sâu thẳm vẫn nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, chăm chú đối diện. Hà An Ân cảm thấy dù chưa mở nước ấm nhưng không khí trong phòng tắm đã bắt đầu nóng lên, làm cô hít thở có chút khó khăn, đầu óc cũng có chút mơ màng.

Mặt anh dần dần kề sát cô, cô không tự giác mà hé mở cánh môi, làm như đang đợi hơi thở nóng bỏng của anh. Nhưng khi cô nghĩ anh sẽ hôn cô, anh lại chậm rãi lui ra, đưa tay khóa trái cửa phòng tắm lại.

Bây giờ Hà An Ân đã không thể suy nghĩ, chỉ có thể thờ người ra nhìn anh lại từng bước tiến đến gần cô, tìm đập thình thịch. Bây giờ Hà An Ân cảm thấy trong phòng tắm quá yên tĩnh, tất cả chỉ có tiếng tim đập của cô.

Đỗ Khang đến gần cô, hai tay vừa nhẹ nhàng lại chậm chạp khẽ vuốt trên lưng cô, bỗng anh hơi dùng sức, nhắc cô đặt lên trên bồn rửa tay được làm từ đá hoa cương.

Anh vô cùng chuyên chú nhìn cô, đôi mắt lướt qua từng thớ da thịt của cô, ánh nhìn say mê táo bạo, giống như đã lột hết quần áo trên người cô. Dưới ánh mắt như vậy, cho dù tay anh còn chưa chạm vào cô, Hà An Ân đã muốn thở dốc thành tiếng, vang vọng trong phòng tắm rộng lớn, nghe có vẻ cực kì ám muội.

Trong phương diện này, Đỗ Khang cũng không phải là một người đàn ông có kiên nhẫn tạo dựng không khí mập mờ. Anh luôn giống một ngọn lửa, hừng hực mà dẫn dắt cô, cho đến khi thiêu đốt gần như không còn gì thì mới dừng lại. Tiết tấu chậm khác thường này, cách khiêu khích từ tốn này khiến cô cực kì nhạy cảm, lỗ chân lông toàn thân đều nở ra.

Bàn tay to trượt từ vai cô xuống đến thắt lưng, từ vạt áo dưới chậm rãi vén áo của cô lên. Cô không tự giác kẹp chặt hai khuỷu tay, ngăn cản động tác của anh. Nhưng anh lại khẽ vuốt chỗ thắt lưng cô, lòng bàn tay nóng ấm khiến cô đầu hàng rất nhanh, thả lỏng thân mình cho anh tiếp tục vén cao quần áo.

Rất nhanh, anh liền vứt nó xuống đất. Nếu là bình thường, Hà An Ân nhất định sẽ lên tiếng trách cứ anh, hay là dạy bảo anh phải đặt hàng hoàng, muốn giặt phải sắp xếp thả vào giỏ đựng đồ giặt, vân vân... Nhưng giờ phút này, cô hoàn toàn không có cách nào phản kháng anh

Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào vùng ngực nở nang được vây trong áo lót màu trắng kia. Cô tuy nhỏ nhắn, nhưng chỗ này lại không nhỏ chút nào, làm cho anh vừa lòng lại yêu thích không buông tay. Nhờ gương sau lưng cô, đầu ngón tay anh tìm được khóa áo lót, gỡ một cái, áo lót liền bung ra

Lực ép trước ngực đột nhiên buông lỏng, cô đưa tay định ôm lấy ngực, nhưng anh lại cầm lấy tay cô, không cho cô che đi cảnh đẹp nơi đó. “Dừng che, An Ân, cho anh xem, anh muốn xem.” Tiếng nói khàn khàn vang lên bên tai, như có ma lực, tiếp đó cô rút cuộc không thể nhúc nhích.

Cô xấu hổ nhắm mắt lại, trong bóng đêm, giác quan của cô càng thêm nhạy bén, có thể cảm giác ánh mắt của anh dừng lại ở nụ hoa trên ngực cô, nụ hoa từng bị anh đùa bỡn, nếm qua mùi vị khoái hoạt bởi vậy có hơi nở rộ, cơ thể cô cũng dần dần ửng hồng vì tình dục.

Đẹp, thật sự rất đẹp. Dáng vẻ nhắm mắt của cô tựa như tế phẩm thuần khiết nhất, chờ anh đến nhắm nháp, mà anh cũng không nhịn được nên tiến tới, môi hé ra, ngậm lấy nụ hoa mê người đến cực điểm kia, cảm giác người con gái trước người như bị điện giật, thân mình cứng ngắc.

Môi anh cũng nhếch lên thành một nụ cười xấu xa, cố ý ở bên tai cô nói nhỏ: “Nó có vẻ mẫn mẫn, do mồ hôi sao?”

Cô giật mình, vội vàng mở mắt ra, đối diện đôi mắt đen xấu xa của anh, cái miệng nhỏ đang chu mím lại, hơn nửa ngày đều không trả lời được. Bởi vì hôm nay cô quét tước nhiều chỗ, cho nên dù có điều hòa, cô vẫn đổ mồ hôi. Cô cảm giác mình xấu hổ đến mức sắp bốc cháy.

“An Ân, anh giúp em tắm rửa trước được không?” Về cơ bản, anh không bài xích vị mồ hôi của cô chút nào, nó không quá nồng, anh mới nếm thử một cái, làm anh không nhịn được lại tiếp tục nếm, thậm chí là cắn mút trên đường ôm lấy cô đi về phía bồn tắm.

Bị anh ôm bên người, cô hoàn toàn không có chỗ trốn, chỉ có thể ôm đầu anh, rồi phát ra từng tiếng thở dốc trong khi anh cắn mút, nơi kín đáo kia cũng dần dần thấm ướt vì động tác của anh. Cô kẹp chặt hai chân, không muốn anh phát hiện ra bí mật nhỏ nhỏ xấu hổ, lòng thì nghĩ nếu lát ngâm vào nước là có thể nói đó là do nước.

Nhưng mà cô đã xem nhẹ tên đàn ông bỉ ổi này. Sau khi nhắm nháp hai nụ hoa trước ngực cô, anh thả cô vào bồn tắm, còn mình thì đứng ngoài, bắt đầu cởi quần áo phía dưới của cô. Quần ngoài cởi dễ dàng, cho nên cô cũng rất phối hợp mà nâng chân lên, khi đến quần lót thì lại thấy thẹn.

Bởi vì quần lót nhỏ của cô đã có dấu vết động tình, chỉ cần cô vừa nhắc chân, anh cởi ra là có thể thấy rành rành, cho nên lúc này đây cô không chịu nhắc chân cũng không cho anh cởi. “Cái này... Em tự làm.”

Chỉ cần cô cởi rồi lập tức ném vào giỏ đồ giặt, anh sẽ không phát hiện ra.

Phản ứng của Đỗ Khang không phải là buông tay, mà lại một lần nữa liếm láp cơ thể cô. Có điều lúc này đây, không phải hai nụ hoa tươi tắn trước ngực cô mà là bắt đầu từ căn cổ đi xuống, liếm láp chiếc rốn xinh xắn, cho đến khi cô không còn sức ngăn cản động tác của anh, anh mới kéo vật che đây còn sót lại trên người cô xuống.

Anh mỉm cười, bởi anh thấy được dấu vết cô đã động tình.

Cô cực kì ngượng ngùng, nên lại nhắm mắt không dám nhìn anh. Cô cũng không biết, vì sao mỗi lần anh chạm vào cô, thân thể cô sẽ có phản ứng nhanh như vậy.

Nhìn cô xấu hổ đến như vậy, Đỗ Khang không nói gì nữa, anh sợ nói thêm gì đó, chính mình sẽ không nhận được mà yêu cô ngay trong bồn tắm, lúc đó chuyện anh muốn cô đồng ý sẽ bị đập tan.

Không sai, nhận lâu như vậy, làm như không có chuyện gì lâu như vậy, đơn giản là muốn ép cô đồng ý lời cầu hôn của anh. Đàn ông cầu hôn, có người phụ nữ nào không vui đến nổi lập tức đồng ý ngay? Nhưng khi anh cố tình cầu hôn vài lần, nữ diễn viên chính của anh hết trốn tránh lại trốn tránh, anh tuyệt đối không thể không cho cô trốn thêm lần nữa, cho nên hôm nay anh sẽ bắt lấy cô.

Mở nước ấm từ vòi sen, anh bắt đầu cẩn thận giúp vợ tương lai của anh tắm. Nhưng nhìn thấy thân mình như ngọc trước mắt, nụ hoa có màu sắc tuyệt đẹp trước ngực, bụng bằng phẳng trắng như tuyết, đôi chân thon dài thẳng tắp, còn có chỗ bí ẩn mất hồn ẩn chứa giữa hai chân, đều lần nữa khiến kích thích trí của anh.

Bàn tay vốn chỉ đơn thuần giúp cô tắm rửa dần dần lại không hề đơn giản, người con gái đứng trong bồn tắm chân đã sắp không đứng vững nữa, anh lại rất xấu xa, cố ý làm chuyện xấu này kích thích cô, cơ thể cô đã ở trong một trạng thái cực nhạy cảm, chỉ thiếu một chút kích thích, sẽ đến cao trào đẹp nhất kia.

Cho nên khi anh cầm vòi sen đến giữa hai chân cô giúp cô rửa nơi bí ẩn kia, rốt cuộc cô không chịu đựng được nữa, hét lên một tiếng rồi đạt đến cao trào, và mềm nhũn ra, ngã vào vòng tay anh.

26. Chương 9 .1

Khi Đỗ Khang ôm Hà An Ân rời khỏi phòng tắm, cả người cô đã mềm nhũn như sợi bún. Quần áo của anh đã cởi bỏ toàn bộ ở phòng tắm vì bị ướt nên khi ôm cô ra ngoài, anh hoàn toàn trần như nhộng.

Nằm trên tấm ga giường khô ráo, Hà An Ân mỗi một mở mắt, nhìn lên người đàn ông phía trên người mình. Anh ở phía trên cô, thân hình cao lớn vạm vỡ đầy nam tính khiến người khác thêm muốn. Vì thế khi anh kề sát người cô, cô không nhận được mà vươn hai tay ra ôm lấy người đàn ông mà cô thích nhất, thích đến mức yêu sâu sắc.

Cô yêu anh từ lúc nào cũng không biết, chỉ biết ngày nào không có anh ngày đó thật buồn chán, thời gian trôi qua thật chậm. Khi anh bị thương, cô lo lắng hơn bất cứ ai, đau lòng hơn bất cứ ai, ước gì mình có thể chịu đau thay anh.

Trong phòng tắm, anh đã lau hết nước trên người cô, nhưng lại xấu xa cố tình không đưa khăn cho cô, không chịu để cô tự lau khô nơi giữa hai chân mình.

Thân thể của cô thật sự rất nhạy cảm, dù cho anh lau bao nhiêu lần, không những không hết chất dịch trắng trong kia mà còn dính ướt lòng bàn tay anh. Anh lại xấu xa giơ bàn tay ấy đến trước mặt cô, hỏi cô là cái gì, khiến cô xấu hổ cắn vào vai anh một cái, lưu lại vết răng xinh xắn trên đó.

Cơ thể cao lớn đầy nam tính cọ sát người cô, tạo ra một luồng khoái cảm làm nổi khát khao vừa mới bình ổn lại hừng hực cháy lên. Hà An Ân không biết những người khác có giống mình hay không, nhưng cô cảm thấy xấu hổ vì sự mất cảm và ham muốn của mình, như thể chỉ cần anh ở cạnh bên, thân thể của cô sẽ lập tức đáp lại, như chờ đợi anh.

Nhìn cô gãi dưới thân mình liên tục thay đổi nét mặt, Đỗ Khang cảm thấy sắp không kiềm chế được nữa. Người con gái của anh cũng đang chờ đợi, muốn anh đi vào cơ thể cô, đưa hai người đến khoái cảm cực hạn. Anh nhẹ nhàng tách chân cô ra, vòng lên ngang hông mình, vật nam tính cứng rắn đã vô cùng muốn tiến vào nơi ẩm ướt của cô, từ từ cọ xát.

Hà An Ân rất, rất muốn anh, lại bị động tác chậm rãi của anh tra tấn, hai mắt cô đỏ lên như muốn khóc. Cô thể này trông có vẻ cực kỳ yếu đuối, khiến người ta càng muốn ra sức giày vò cô, làm cô phải rút nước mắt cầu xin anh dừng hành hạ cô nữa.

Nghĩ tới hình ảnh đó, anh cũng không chịu được mà tiến vào thật sâu.

“A!” Không hề chuẩn bị tâm lý, vật cứng kia đột ngột xuyên qua cơ thể cô trong nháy mắt cùng với cảm giác đau buốt xen lẫn sung sướng, cô cong người giống như một cây cung bị kéo căng.

Đỗ Khang cũng không chịu nổi, bởi vì sự kích thích này khiến cô kẹp chặt anh hơn. “An Ân, ngoan, thả lỏng một chút.”

Bất đắc dĩ, anh buộc phải trấn an cô, vươn tay vịn vào hông hoa nhỏ giữa hai chân cô, nhào nặn tùy ý.

Cảm giác tê dại đến nhanh khiến Hà An Ân sớm đầu hàng, run rẩy thở dốc dưới thân anh, ngay cả chống chọi cũng không làm được.

“Nhanh như vậy đã tới rồi sao? Đúng là cô nàng hư hỏng, chỉ biết khoái cảm của chính mình, cũng không đợi ông xã nữa.” Thấy đã đến lúc, Đỗ Khang đặt tay lên hông cô rồi bắt đầu vào ra nhịp nhàng.

“An Ân, gả cho anh nhé.” Anh khàn khàn giọng cầu hôn, dùng phương thức cầu hôn gần gũi nhất khiến cô không có cách nào trốn tránh.

Nghe vậy, đầu óc hỗn loạn của Hà An Ân chợt bừng tỉnh, cô sững sờ nhìn anh, không phản ứng.

“An Ân, gả cho anh.” Anh lặp lại lần nữa, giọng nói trầm mông khiến cô dao động.

Hà An Ân run lên, đầu óc thiếu chút nữa là đình công khó khăn lắm mới tỉnh táo lại được, lúc này cô không cho nó có cơ hội đình công, vì Đỗ Khang đang cầu hôn cô.

Sự lo lắng khiến cô luôn trốn tránh lời cầu hôn của anh, lúc này cũng không phải ngoại lệ. Nhưng lúc này cô lại không thể trốn tránh vì nơi tận sâu trong cô đã bị anh chiếm cứ, trừ khi cô có phép phân thân, nếu không căn bản là không có cơ hội trốn. Nghĩ cho kỹ, cô liền hiểu ra đây là chuyện gì. Người đàn ông này dám dùng nước cờ thủ đoạn ấy, thật là quá quắt.

“An Ân, gả cho anh.” Lần thứ hai anh yêu cầu, lúc này không phải là trêu đùa nữa mà gắt gao giữ lấy hông cô, làm cho cô không có cách nào nhúc nhích được sau đó liền tiếp vào ra mạnh mẽ.

Khoái cảm mãnh liệt không ngừng, ngay cả không gian chạy trốn cũng không có, cô mở miệng liền bị hôn cuồng nhiệt, chỉ có thể phát ra âm thanh rên rỉ thở dốc, làm sao nói từ chối anh được chứ.

Sự sung sướng quá mức khiến nước mắt cô trào ra, áp lực dồn vào bụng ngày càng nhiều, tầng tầng lớp lớp, gần như vượt qua phòng ngự tới điểm cực hạn khoái cảm.

Nhưng cô lại nghẹn họng trố mắt nhìn người đàn ông trên thân thể cô đột nhiên ngừng hết động tác, nằm im sâu trong cơ thể cô.

“Khang...” Cô cong người sát vào anh với niềm khao khát.

“An Ân, gả cho anh được không?” Anh hít sâu vài cái, nén xúc động, cúi xuống thấp giọng hỏi cô gái dưới thân mình. Ai ngờ vừa cuối đầu xuống, lại thấy gương mặt cô với biểu cảm quyến rũ.

Suýt chút nữa Đỗ Khang đã vứt đi lý trí, hồng mắt kế hoạch ban đầu, còn muốn ăn cô gái dưới thân mình lần nữa.

Hiện giờ Hà An Ân không biết rốt cuộc có phải anh lại tính toán gì nữa không, cô chỉ biết mình rất muốn, mà anh lại không cho cô, cô sẽ phản công, sẽ cưỡng đoạt anh. Nhưng không nghĩ thì hơn, vừa tưởng tượng đã cảm thấy suy nghĩ này thật tuyệt, cho nên khi anh chưa kịp phòng bị cô đã phản công, ngồi trên người anh, xưng quyền nữ vương.

Tư thế này cô cũng nhớ rõ, có một lần chính cô ngồi trên người Đỗ Khang, sau đó vì sợ anh tức giận mà cuộn mình ngồi run trên ghế sofa. Rất lâu sau đó cô mới biết lần đó Đỗ Khang phải vào phòng tắm nước lạnh để kìm nén sự kích thích với cô.

Nhìn người phụ nữ của mình chủ động như vậy, Đỗ Khang càng thêm kích động. Hà An Ân luôn thẹn thùng, không chịu chủ động, dù anh muốn đổi tư thế cũng phải đấu tranh một hồi khiến cô ý loạn tình mê mới được. Bây giờ, động tác này khiến anh sôi hừng hực, ngày đêm mong mỏi đã thành sự thật.

Giờ tâm nguyện đã thành, người con gái của anh đang trở mình thành nữ vương, có điều anh còn chưa quên, đáp án anh muốn còn chưa có được nên anh giữ chặt hông nữ vương, không cho cô lật đổ anh bằng dục vọng. “An Ân, gả cho anh được không? Em nói rồi sẽ có được thứ em muốn, An Ân, nói được đi.”

Khao khát khiến Hà An Ân cực kỳ bối rối, đầu óc không suy nghĩ được gì, chỉ nghe anh nói chỉ cần cô nói một từ “được” liền sẽ cho cô thứ cô cần, cho nên không cần nghĩ gì mà bán thân. “Được, Khang, được...a...”

Cô vừa mới đồng ý, người đàn ông dưới thân cô liền vội vã kéo hông cô, thúc tới, áp chế mạnh mẽ, đưa vật nam tính vào sâu nhất có thể.

Tử cung bị thâm nhập vào sâu, kích thích đến chảy nước mắt không ngừng. Rất kịch liệt, thân mình như sắp bị anh xuyên qua, hông lại một lần nữa bị anh áp chế. Ngoài việc theo động tác nhấp nhô của anh, cô căn bản là không có cách nào thoát, thật ra cô cũng không muốn thoát, trốn đi ư, cô cũng không biết mình nên đi đâu mới được đây.

“An Ân”. Gương mặt Đỗ Khang căng thẳng, bị cô thít chặt sắp không kiểm chế được nữa. “An Ân, sinh cho anh một đứa con.” Anh gầm nhẹ một tiếng, tăng tốc độ rồi cuồng nhiệt bắn vào nơi sâu nhất của cô, nơi tử cung âm áp.

Cơ thể nhạy cảm của cô vốn đã không có cách nào chống đỡ anh, trong giây phút thăng hoa Hà An Ân hét lên rồi mềm oặt ngã mình lên người anh, chìm vào giấc ngủ mê mệt. Đôi mắt uể oải hé lên thấy gương mặt thỏa mãn của Đỗ Khang, trong ánh mắt còn có tình yêu vô bờ, những muộn phiền chất chứa trong lòng dường như tan biến hết.

27. Chương 9 .2

Dịch: Mon

“Em bằng lòng.” Đôi môi anh đào hé mở, nhẹ nhàng nói ra câu này xong thì cô không chịu được nữa mà mê man đi, chỉ để lại mình Đỗ Khang đang hồi phục sức lực.

Anh khẽ hôn lên làn môi đang mỉm cười nhẹ của cô. “Đây là vinh hạnh của anh, bà xã yêu tiền của anh ạ.”

Hà An Cần không ngờ chị gái của mình lại không có chí khí đến vậy. Bị áp bức suốt mấy tháng, chưa kịp hả giận là đã bị người ta dụ làm bạn gái, cả ngày lo hết cái này tới cái kia không nói, còn ngoan ngoãn nghe lời y như cô dâu mới. Đỗ Khang bảo cô đi hướng đông thì cô tuyệt đối không dám đi hướng tây, khiến người làm em trai như cậu hề thấy Đỗ Khang là muốn nện cho anh ta mấy đấm, rồi giữ chặt chị gái mình lại, đừng chạy ra làm mất mặt thế nữa.

Có điều nghĩ tình chị em bao nhiêu năm nay, cậu không nỡ ra tay, cho nên Hà An Cần đành hiền kẻ để chị gái lên mặt một chút, khiến Đỗ Khang cứ tưởng mình là một người tình không rõ thân phận trong mắt nhà họ Hà, khiến anh ta khó chịu một hồi.

Kết quả rất tốt. Từ Hà An Ân, cậu được biết Đỗ Khang vẫn không hay biết gì nên lòng cũng rất khó chịu thật.

Hà An Cần cứ nghĩ là có thể tra tấn Đỗ Khang thêm nửa năm nữa, trong nửa năm này cũng đủ để cậu có thể nghĩ ra những phương pháp khác khiến Đỗ Khang đau khổ hơn nữa.

Biết làm sao được, Hà An Cần cậu chính là người nhỏ nhen vậy đấy. Lúc trước chị cậu bị ăn hiếp, đương nhiên người làm em như cậu phải trả lại cho Đỗ Khang gấp bội mới được. Nhưng cậu đã quên một chuyện, người hợp tác với cậu là Hà An Ân, kẻ phản bội!

Trong mắt Hà An Cần toàn là ba chữ này, khiến Hà An Ân vô cùng chột dạ. Lúc trước cô vỗ ngực nói phải làm khó làm dễ Đỗ Khang một trận thì mới chịu gả cho anh. Lời còn vang vọng đó, thế mà cô đã nhận lời cầu hôn của Đỗ Khang rồi.

Hôm nay là ngày Đỗ Khang tới nhà cô cầu hôn, cho nên anh đi đón ba mẹ từ nước ngoài về để cùng tới nhà họ Hà bàn bạc xem hôn lễ của họ phải làm thế nào. Đúng vậy, chính là hôn lễ của họ.

Hà An Cần nhìn thấy mà mắt muốn bốc hỏa. Nhìn cái cô Hà An Ân không có chí khí này xem, làm bạn gái người ta mới được bao lâu chứ? Chưa làm khó Đỗ Khang được bao lâu, quen chưa được một năm đã định theo người ta, từ nay làm vợ người ta rồi. Sao Hà An Cần cậu lại có một bà chị không có chí khí đến thế nhỉ?

Thật ra trừ Hà An Cần, người nhà họ Hà đã sớm muốn gặp Đỗ Khang. Mặc dù không đồng ý với những hành vi không biết chăm sóc cho Hà An Ân của Đỗ Khang lúc đầu nhưng bọn họ cũng thấy được sự thay đổi của Hà An Ân sau khi quen Đỗ Khang. Hơn nữa họ cũng biết dù sao cũng có ngày Hà An Ân phải gả cho người ta, họ không thể cứ giữ con gái ở nhà, không cho xuất giá mãi được. Cho nên khi Đỗ Khang dẫn cha mẹ đến cầu hôn, trừ việc hơi ngạc nhiên lúc đầu ra thì sau đó họ rất vui mừng.

Thật ra Hà An Ân cũng rất vô tội. Tuy cô đã nhận lời cầu hôn của Đỗ Khang, nhưng cũng không ngờ chỉ trong một tuần ngắn ngủi, anh lại dẫn ba mẹ tới nhà trong tình thế không cô không hay biết gì. Cô cứ tưởng ít nhất một hai tháng thì anh mới tới nhà thăm hỏi.

Cha mẹ hai bên nói chuyện rất hợp ý nhau, hơn nữa mẹ của cô, mẹ vợ nhìn con rể càng ngày càng vừa mắt. Hai người họ sắp kết hôn rồi, mấy bà cô bà thím nhiều chuyện kia cũng sẽ không dám nói Ân Ân nhà bà không ai thêm, cứ ở nhà ăn bám nữa.

Sau khi định ngày làm hôn lễ, hai gia đình quyết định sẽ bàn bạc chi tiết sau. Sau đó, hai bên lại bắt đầu tò mò về quá trình yêu đương của hai người. Bởi vì mẹ cô biết trừ quan hệ cấp trên cấp dưới thì Đỗ Khang và Hà An Ân còn học chung trường. Quá trình quen biết cũng lâu dài xa xôi lắm chứ, nhân duyên này cũng trùng hợp và khéo quá ha.

Cuối cùng, mẹ cô – người thích xem phim thần tượng liền liên tưởng tới mười mấy bộ phim về học đường. Nhưng khi bà nghe hai người kể quá trình quen biết thì lập tức chán chường mất hứng.

“Anh ấy mượn con hai trăm tệ, hơn nữa còn nợ mà không trả. Nếu anh ấy không vào công ty con, làm cấp trên của con thì con sẽ không tìm được anh ấy, bắt anh ấy trả cho con hai trăm tệ.”

Đỗ Khang là người nợ tiền cô, mà còn nợ lâu nhất, cho nên Hà An Ân luôn cảm thấy mình thật lợi hại, có thể đòi được hai trăm tệ về.

Về mặt dương dương đắc ý của cô làm người nhà họ Hà phải thấy xấu hổ. Họ không thể nào ngờ được tính cách yêu tiền của Hà An Ân lại là một trong những nguyên nhân khiến cô lấy được chồng.

Cha mẹ Đỗ Khang tuy đã nghe con trai kể rằng con dâu tương lai rất yêu tiền, nhưng họ ngàn lần không ngờ được là yêu tiền đến mức độ này, cho nên trong nhất thời họ im lặng, bắt đầu nghi ngờ sao con mình lại đi yêu một cô gái đặc biệt như vậy.

Tất cả những người có mặt đều cảm thấy cuộc tình này đúng là khiến người ta không biết nói gì, chỉ có Đỗ Khang là “tình nhân trong mắt thành Tây Thi”, cảm thấy vẻ mặt của Hà An Ân rất đáng yêu, không nhận được mà sắp tới hôn lên má cô một cái.

Hà An Ân đỏ mặt, thẹn quá nên đập anh một cái, đẩy anh ra.

Ngồi đây đều là cha mẹ, người thân mà Đỗ Khang lại làm chuyện khiến người ta xấu hổ như vậy, hại cô ngượng đến nỗi không dám ngẩng đầu lên nhìn ai.

Mặc dù con dâu tương lai có tính cách hơi đặc biệt nhưng nhìn cách hai người ở bên nhau, cha mẹ Đỗ Khang cũng cảm thấy cô con dâu này đúng là người thích hợp với con trai mình nhất. Thậm chí họ còn nghi ngờ phải chăng con trai mình đã thích người ta từ hồi cấp 3, nếu không thì sao lại nhớ rõ cô sau bao năm như vậy, còn muốn kết hôn với cô nữa.

Ừm, càng nghĩ thì thấy càng có lý.

Không biết ba mẹ nghĩ gì, nhưng Đỗ Khang mặt dày hơn Hà An Ân nên lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm túc đứng lên cúi chào người nhà cô một cách cung kính. “Ông nội, ba, mẹ, xin mọi người hãy yên tâm, con sẽ đối xử tốt với Ân Ân, sẽ không để cô ấy phải chịu khổ.”

Sự thành khẩn trong lời nói của anh làm người nhà họ Hà đều rất hài lòng. Ngay cả Hà An Cần – người luôn nhìn anh không vừa mắt cũng phải thừa nhận Đỗ Khang nghiêm nghị như thế thì rất đẹp trai, rất khiến người ta yên tâm, chị gái cậu gả cho anh cũng không phải là chuyện gì không hay. Cậu nghĩ vậy, sau đó mới chính thức thừa nhận người anh rể này.

Hà An Ân ngửa mặt nhìn chàng trai trước mặt. Tuy lúc đầu rất ghét anh, nhưng sau này cô lại thích anh không biết từ lúc nào. Cho dù lý do không rõ ràng cho lắm, nhưng cô biết rõ một chuyện, chính là họ sẽ ở bên nhau trọn đời trọn kiếp.

Cô vươn tay nắm lấy tay anh. Khi anh siết chặt tay cô, cô nở một nụ cười thật ngọt ngào với anh.

Cô tin rằng họ sẽ bên nhau trọn đời.

28. Chương Ngoại 1: Em Ơi, Làm ơn Cho Tôi Mượn Hai Trăm Đồng!

Phiên ngoại 1: Em Ơi, làm ơn cho tôi mượn hai trăm đồng!

Chuyển ngữ: Pinpong2411

Đỗ Khang vô cùng lo lắng, vừa rồi nhận được điện thoại từ người nhà báo rằng ông ngoại bị tai biến, tính mệnh đang nguy cấp, cậu muốn về nhà gấp.

Ông ngoại vẫn luôn yêu thương cậu, từ nhỏ dạy cậu không ít chuyện. Mỗi đến năm cậu mười tuổi, ông ngoại thấy nước ngoài có hoàn cảnh sống tốt hơn nên cùng bà ngoại qua đó nghỉ ngơi sau khi về hưu. Từ đó, mỗi khi tới những kỳ nghỉ dài hàng năm, Đỗ Khang đều bay sang Mỹ thăm ông bà ngoại.

Nhưng cậu tuyệt đối không nghĩ rằng, ông ngoại luôn luôn khỏe mạnh lại tự nhiên ngã bệnh. Tin này với cậu mà nói cứ như sét giữa trời quang.

Cậu vội vã rời trường học, gấp rút định về về nhà. Ai ngờ khi cậu định lấy ví ra, ví cậu đã không cánh mà bay, cả người từ trên xuống dưới trừ một cái di động hết pin thì chỉ còn lại tấm thẻ học sinh ngày hôm qua lấy ra mà quên nhét lại vào trong ví. Nhất định là khi nãy đi xe bus đến trường, bị kẻ cắp lấy mất rồi.

Hiện tại cả người cậu từ trên xuống không có một đồng, di động lại hết pin, mà cậu lại muốn vội vàng về nhà, vội vàng ra sân bay, đi Mỹ thăm ông ngoại.

Bây giờ cách duy nhất là không biết xấu hổ mà mượn tiền người khác, nhưng cậu đã bao giờ làm chuyện như vậy đâu? Cậu hoàn toàn không mở miệng được.

Bỗng dưng, có một nữ sinh mặc đồng phục trường cậu đang vội vàng gấp gấp chạy về phía cậu, ngay khi cách cậu ba bước, đột nhiên giậm chân thật mạnh một cái giống như là giậm một con gián xuống đất. Ba giây sau cô rời chân đi, Đỗ Khang không nhìn thấy con gián nào hết, cậu chỉ nhìn thấy một đồng xu mười đồng. Sau đó cậu nhìn thấy cô bạn kia vui vẻ mà nhặt đồng xu lên, hết sức trân trọng mà cất món tiền nhỏ của cô vào trong túi.

Cậu choáng mất một lúc, chỉ là một đồng xu mười đồng thôi, nhưng nhìn cô chạy đến nỗi trán đổ đầy mồ hôi, cứ như đã đuổi theo đồng xu kia một lúc lâu rồi.

Lúc này, cô bạn kia ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, Đỗ Khang mới phát hiện, hóa ra dáng vẻ của cô ấy cũng thanh tú đáng yêu, tuy đầu đầy mồ hôi, nhưng không là cho người ta thấy lỗi thôi chút nào, hơn nữa cặp mắt to kia càng làm cho người ta vừa nhìn liền rất khó quên.

“Anh à, anh còn chưa đi học sao? Sắp muộn rồi đấy.” Rõ ràng cô bạn này biết cậu, chủ động nói chuyện với cậu.

Thấy sắp đến giờ học, mà con đường này vào thời gian vào giờ học rất ít người qua lại, Đỗ Khang cảm thấy hi vọng duy nhất của chính mình cũng chỉ trông cậy vào cô bạn trước mắt mà thôi. “Em Ơi, em có thể... Em Ơi, làm ơn cho tôi mượn hai trăm đồng!”

Cô bạn kia sưng sốt mà há hốc mồm, thành một hình chữ O.

Cậu xấu hổ cực kì, nhưng không còn cách nào khác. “Tiền của tôi bị người ta ăn cắp, nhưng ông ngoại tôi bị bệnh, tôi phải lập tức về nhà, sau đó ra sân bay. Em hiểu ý tôi không? Em yên tâm, tôi sẽ không thiếu nợ em lâu đâu, về nước tôi sẽ tìm em, mang tiền trả lại cho em.”

Cô bạn kia suy đi nghĩ lại, cuối cùng giống như hạ quyết tâm gì trọng đại lắm, từ trong ví lấy ra một tờ một trăm đồng, một đồng xu năm mươi đồng, năm đồng xu mười đồng, kể cả đồng xu cô mới nhặt được.

Vẻ mặt của cô lúc ấy bi tráng đến nỗi mỗi khi Đỗ Khang nhớ tới là không nhịn được cười. Đương nhiên hậu quả là bị cô đề xuống nệm cho vài đám. Có điều thường thì cuối cùng anh sẽ nhào tới, lật ngược tình thế là xong.

Với sự cảm kích vô cùng mà nhận lấy hai trăm đồng, Đỗ Khang vội vàng hỏi: “Em à, em tên là gì? Em nói tôi biết, khi về tôi lập tức tìm em trả tiền.”

Cô bạn kia cười. “Em là Hà An Ân, lớp ba năm nhất.” (Giống như lớp 10/A3 ở mình vậy)

“Được, cảm ơn em, cô bạn.” Cậu không ngừng nói lời cảm ơn rồi đưa tay bắt một chiếc taxi vừa trở tới. Sau khi lên xe, cậu quay đầu lại nhìn cô bạn đang vội vàng chạy về phía trường học, bóng dáng nhỏ xinh cùng đôi mắt thật to kia đã ở trong đầu cậu không xua đi được. Cậu khe khẽ nói: “Cảm ơn.”

29. Chương Ngoại 2: Mẹ Con Bản Tính Di Truyền?

Ngoại 2: Mẹ con bản tính di truyền?

Chuyển ngữ: Pingpong2411

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, không phải sinh nhật của một nhân vật vĩ đại nào, cũng không phải ngày nghỉ đặc biệt gì, mà là ngày chọn đồ vật đoán tương lai của cháu gái nhà họ Đỗ.

Thấy con gái hết sức hưng phấn mà tiếp nhận nghi thức đặc biệt này, Đỗ Khang cùng Hà An Ân cũng chỉ ngồi một bên, nhìn mấy người lớn vội vàng.

Hà An Ân cứ tưởng ba mẹ mình sẽ khác với ông nội, hẳn là sẽ không tin mấy chuyện chọn đồ vật đoán tương lai không có cơ sở khoa học này. Nhưng cô không biết, bởi vì trước có ví dụ sờ sờ là con nhỏ yêu tiền như mạng là cô, sau lại có em trai cô là Hà An Cần chứng thực tiếp nên ba mẹ cô vốn coi thường chuyện chọn đồ vật đoán tương lai này lại trở nên cực kỳ tin, cho nên vì cháu ngoại bé bỏng quý báu, hai người họ cùng với ông nội cô lo trong lo ngoài, bận đến quên cả trời đất.

Lúc này đây ông nội Hà đặc biệt nhắc nhở con trai cùng con dâu, ngàn lần không được bỏ một đồng tiền giấy vào những món đồ chọn để đoán tương lai... Ông có một dự cảm kì lạ, để tránh chuyện quái gở xảy ra, nhất định không thể bỏ tiền giấy vào.

Ba mẹ cô liên tục gật đầu, trong toàn bộ những đồ vật chọn để đoán tương lai, chỉ để những thứ đại diện cho sau này sẽ xuất sắc hơn người, có cống hiến to lớn cho xã hội.

Đã đến giờ, mỗi người bọn họ trở lại vị trí ngồi, sau đó nhìn cô nhóc bụ bẫm dễ thương kia được Hà An Ân bế, đi đến điểm xuất phát và thả xuống.

“Nhu nhu ngoan, đi lấy thứ mà mình thích đi.” Dựa theo những gì ông nội dặn dò, Hà An Ân nói với con gái như vậy, sau đó trở lại ngồi xuống bên cạnh chồng.

“Bà xã, em nghĩ con gái sẽ chọn vật gì?” Tuy không tin nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai này, nhưng Đỗ Khang vẫn rất muốn xem con gái mình sẽ thích vật gì.

“Cái gì cũng được, chẳng qua chỉ là con nít nghịch phá chút mà thôi.” Tuy bản thân mình là một ví dụ, nhưng Hà An Ân vẫn không tin tưởng chuyện không có căn cứ khoa học này. Cô thò tay vào trong túi mình

lục lợi, nhưng lại không thấy tờ tiền một trăm đồng của cô đâu, cô sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng tìm trong những túi khác trên người, nhưng cũng không tìm được.

“Bà xã, em đang tìm cái gì?” Đỗ Khang nhìn cô tìm trái tìm phải, nhin không được hỏi.

“Một trăm đồng của em, em vừa mới cầm tờ một trăm đồng nhét vào túi, nhưng sao giờ không thấy. Quái lạ, tự nhiên chạy đâu mất tiêu? Khang, anh giúp em tìm xem.”

Một trăm đồng là thứ rất quan trọng, Hà An Ân tuyệt đối không cho phép mình làm ra chuyện lãng phí như quăng mất tiền thế này.

Đỗ Khang muốn khuyên vợ chẳng qua chỉ là một trăm đồng mà thôi, không cần lo lắng như vậy, nhưng mắt anh liếc tới chỗ đứa con gái hai người vốn ngơ ngác không động đậy, đột nhiên bò lên cực nhanh, mục tiêu không phải một món trong đồ đồ để chọn đoán tương lai, mà là... Khi con gái giờ thứ gì đo đồ lên, anh vươn tay chỉ cho vợ nhìn xem. “Bà xã, đó không phải một trăm đồng của em sao?”

Hà An Ân nghe vậy vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy hai bàn tay bé nhỏ của con gái đang cầm một tờ giấy bạc một trăm đồng, nắm chặt không buông y như là báu vật, còn cười toe toét tới mức chỉ thấy lộ ra mấy cái răng mà không thấy mắt đâu cả.

Cảnh này rất giống với hồi bé của Hà An Ân, giống đến nỗi ông nội Hà và ba mẹ Hà An Ân xem nữa cùng nhau té xỉu.

“Là ai? Là ai để một trăm đồng này vào đây?” Ông nội Hà kêu than. Nhà ông có một Hà An Ân mê tiền còn chưa đủ sao, chẳng lẽ còn phải thêm một đứa yêu tiền như mạng nữa?

Ba mẹ Hà An Ân ngây ra như phỗng, không thể phản ứng gì. Còn Hà An Ân thấy bọn họ phản ứng mạnh vậy, thấp thỏm không yên mà vùi mình vào lòng ông xã, không dám ngẩng đầu lên. Chỉ có Hà An Cần đi đến bên người cháu gái, ôm lấy con bé, vươn tay định lấy đi tờ tiền của nó...

Ai ngờ vừa rồi cô nhóc còn cười thật vui vẻ, khi tờ tiền bị lấy đi thì khóc đến mức long trời lở đất. Hà An Cần bị âm thanh kinh khủng đánh thẳng tai vào nên vội vàng lấy tiền, mở ra, thả lại vào trong đôi tay bé nhỏ bụ bẫm. Lúc ấy âm thanh đáng sợ kia mới dừng lại, cô nhóc lại cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt.

Hà An Cần tắc lưỡi, lấy làm lạ: “Tuy rằng còn chưa biết chọn đồ vật đoán tương lai có thật sự dự đoán được thành tựu trong tương lai hay không, nhưng thế này cũng có thể chứng minh sau này Nhu Nhu sẽ giống như chị, cũng là một kẻ yêu tiền như mạng.” Nói xong, cậu còn gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ mình tuyệt đối không nói sai.

Hà An Ân và Đỗ Khang đưa mắt nhìn nhau, đây là mẹ con bản tính di truyền như đồn đãi sao?

Khác hẳn với vẻ tuyệt vọng của ông nội Hà cùng cha mẹ vợ, Đỗ Khang không hề cảm thấy việc con gái là một người yêu tiền như mạng là có vấn đề, bởi vì người phụ nữ anh yêu cũng là một người mê tiền.

Nhưng trên mặt Hà An Ân lại có biểu cảm gì thế này? Lẽ nào... lẽ nào cô còn muốn đoạt lại tờ một trăm đồng kia từ tay con gái sao? Không phải chứ, lúc này cô không thấy vừa cầm tờ tiền đi, con gái khóc kinh khủng lắm sao? Cho nên em yêu à, em không cần đi giật tiền của con gái làm gì, chồng em sẽ cho em mà!

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-keo-kiet-den-doi-tien>